

ULUSLARARASI
ÖĞRENCİ
ÖDÜLLERİ
2021

KÜL- TÜR SA- NAT

TÜRKİYE
SCHOLARSHIPS
BURSLARI

ULUSLARARASI
Ö Ğ R E N C İ
Ö D Ü L L E R İ

2021

KÜLTÜR/SANAT
MEDYA/İLETİŞİM
EDEBİYAT

ULUSLARARASI ÖĞRENCİ ÖDÜLLERİ 2021

ULUSLARARASI ÖĞRENCİ ÖDÜLLERİ KÜLTÜR/SANAT, MEDYA/İLETİŞİM, EDEBİYAT 2021

YTB YAYINLARI: 32

ISBN 978-975-17-5392-2
ANKARA, Nisan 2023, 1. Baskı

Editör

Dr. Öğr. Üyesi Koray Sevindi

Metin Editörü

Hilal Çifçi

Yayına Hazırlayanlar

Nihal Korkmaz
Selman Kantar

Baskı & Cilt

Özel Ofset Basım Yay. Mat. Tic. San. Ltd. Şti.
Matbaacılar Sanayi Sitesi 1514 Sokak No: 6 Yenimahalle/ANKARA
(Sertifika no: 40365)

YURTDIŞI TÜRKLER VE AKRABA TOPLULUKLAR BAŞKANLIĞI

Oğuzlar Mah. Mevlana Bulvarı No. 145 06520 Balgat-Çankaya/ANKARA
T: +90 312 218 40 00 F: +90 312 218 40 49
www.ytb.gov.tr / info@ytb.gov.tr

©Bu eserin tüm hakları Yurtdışı Türkler ve Akraba Topluluklar Başkanlığına aittir. Tamamı ya da bir bölümü izin alınmadan, fotokopi dahil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz ve yayımlanamaz. Bu kitapta yayımlanan metin ve görsel malzemelerin; makalelerde dile getirilen görüşlerin sorumluluğu ve telif konusunda doğacak maddi ve manevi tüm hukuki sorumluluk yazarlarına aittir; mutlak suretle Yurtdışı Türkler ve Akraba Topluluklar Başkanlığının resmi politikasını yansıtmaz. Yazılar değerlendirme kurulu tarafından değerlendirilmiş, editörü tarafından koordine edilmiş ve sadece önemli anlam bozuklukları ve imla düzeltmeleri yapılmıştır.

IV

TAKDİM

Abdullah Eren

KÜLTÜR/SANAT

06

EBRU

Muhammad Rosyidin Turmudhi |
Nida Cahya Hasanah | Khalida
Mammadova | Nargiz Guseinova |
Nusiba Alsiddig Badawi Babeker

18

HAT

Hanane Mokrane | Firooz Shafiei |
Fatimah Saad Abdulateef Abdulateef
| Mouatez Billah Djillali Serbis |
Abdelaziz Mohamed Elhassan Elmahi
Mohamoud

30

TEZHİP

Saimire Asikaer | Makpal
Davletyarova | Manal Omar Hasan
Hamed | Ebla Ismail Mohamed |
Fatimah Saad Abdulateef Abdulateef

42

ENSTRÜMAN İCRA

Hamidreza Maleki | Afras
Suleymanov | Beregise Igiraneza |
Pouya Khodadadi Nobar

MEDYA/İLETİŞİM

52

FOTOĞRAF

Osama Youssef Abdalhamed Othman |
Nour Mahmalji | Aulia Lukman Hakim |
Munisa Farrukh Qizi Mirkhanova

62

KISA FİLM

Azamatbek Toirov | Yasmeen Abd
Alghfar Awerah | Romaissee Kanjaa

70

BELGESEL

Md Labib Faisal Khan | Abdurrahman
Mujeeb

76

DİJİTAL TASARIM

Aylin Yıldırım

80

SENARYO

Anastasiia Yerokhina | Elahe Saqzehi

116

EDEBİYAT

HİKÂYE

Elnur Karimov | Mahtab Sarhang | Ledi
Mikeladze | Umeyme Ahmed | Furkan Shaban

138

ŞİİR

Zineb Derradj | Ramil Ahmadov | Selda
Derguti | Shifa Masood

Takdim

Üniversitelerimizin nitelikli uluslararasılaşması ve Türkiye'nin uluslararası eğitimde söz sahibi ülkelerden biri olması sürecine yürütücüsü olduğu Türkiye Bursları Programı ile önemli katkılar sunan Başkanlığımız, ülkemizde misafir ettiği uluslararası öğrencilerin akademik ve bilimsel yetkinliklerini artırmalarının yanı sıra kültür, sanat, medya ve edebiyat gibi alanlarda da kendilerini geliştirmelerini önemsemekte, bu minvalde destekleyici ve teşvik edici birçok faaliyet icra etmektedir.

Söz konusu faaliyetlerden biri de Başkanlığımız uhdesinde düzenlenen "Uluslararası Öğrenci Akademisi" programıdır. Zengin ve kapsamlı bir içerikle hazırlanan seminer, ihtisas ve kültür-sanat programlarından müteşekkil Uluslararası Öğrenci Akademisi'ne katılan öğrencilerimiz; klasik Türk müziğinden iletişim ve medyaya, geleneksel yazı ve tezrin sanatlarından ekonomi ve uluslararası ilişkilere, şehir ve mimari etütlerden sağlık bilimleri ve kadim Türk sporlarına kadar hemen her alanda mümbit bir muhtevadan, hacimli bir mirastan istifade etmektedir. Akademiler kapsamında son derece özgün, nitelikli ve kendi sahasında ses getirecek mahiyette eserler istihsal edilmekte, uluslararası öğrencilerimiz literatüre kıymetli katkılarda bulunmaktadır.

Bu çalışmaların "Marifet iltifata tâbidir." telakkisinden hareketle ödüllendirilmesi; eserlerin takdiri, sürekliliği ve bilinirliği açısından önem arz etmekte; gelecekteki çalışmalara ön ayak olması ve yol çizmesi bakımından da mühim görülmektedir.

Yurtdışı Türkler ve Akraba Topluluklar Başkanlığı (YTB) olarak Uluslararası Öğrenci Akademisi'nde üretilen edebî, kültürel ve bilimsel eserleri mütevazı bir mükâfatla taçlandırmak gayesiyle bu sene "Uluslararası Öğrenci Ödülleri" programının ikincisini tertip etmekte, farklı kategorilerde dereceye giren çalışmalara çeşitli düzeylerde ödüller vermekteyiz.

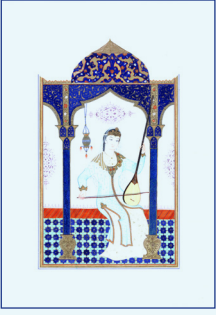
Elinizdeki bu kitap, "Kültür-Sanat", "Medya-İletişim" ve "Edebiyat" olmak üzere 3 ana başlık ve bu başlıklar dâhilindeki 11 alt kategoride "Uluslararası Öğrenci Ödülleri 2021'de dereceye giren 40 eserin derlendiği kıymetli bir çalışmadır.

Her biri birbirinden nitelikli bu eserlerin altında imzası bulunan tüm uluslararası öğrencilerimizi kutlar, eğitim ve meslek hayatlarında elde edecekleri yeni başarılarla ülkelerine ve ülkeleriyle Türkiye arasındaki ilişkilere her düzeyde önemli katkılar yapmalarını temenni ederim.

İyi okumalar..

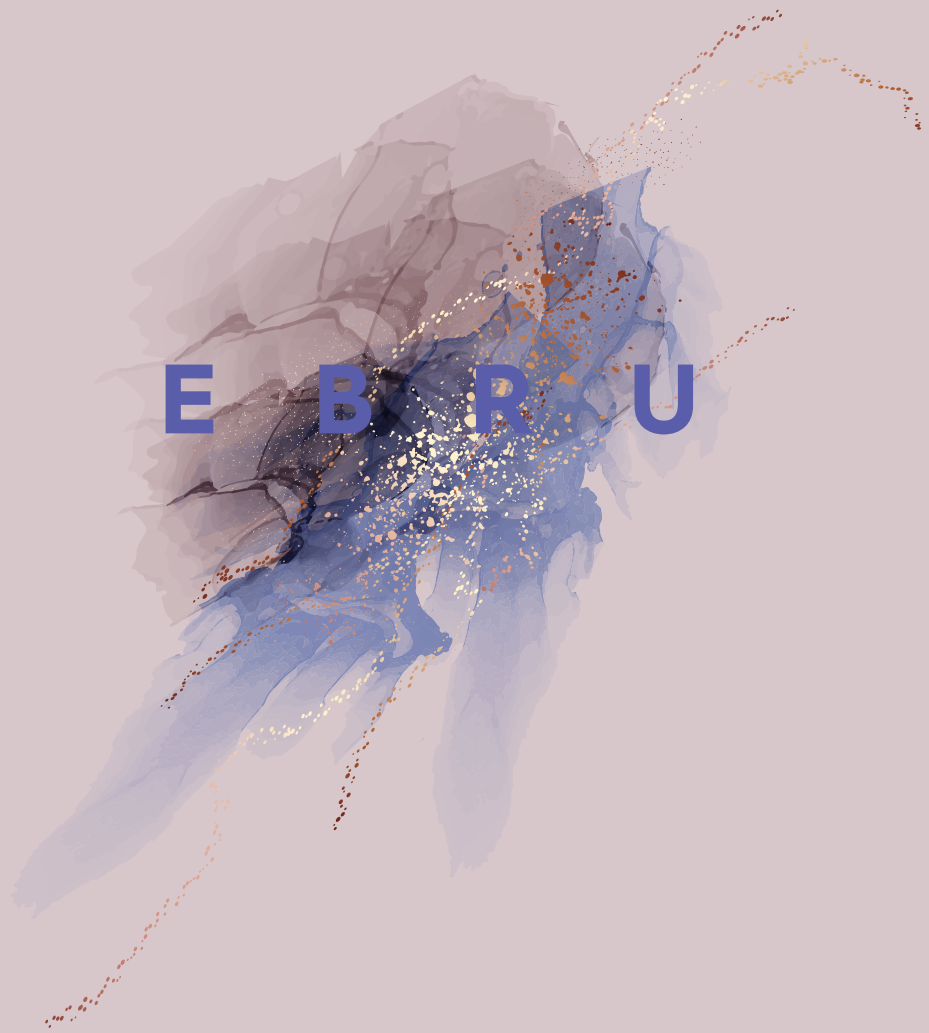
Abdullah EREN
YTB Başkanı

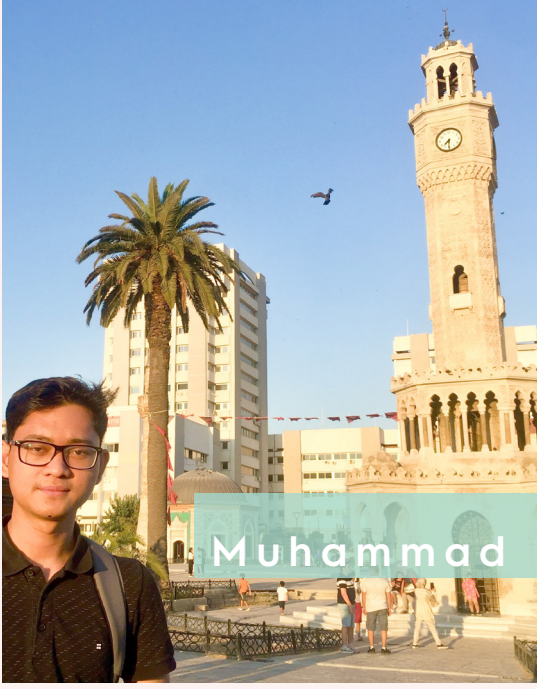
Elinizdeki kitap,
11 kategoride ödül
alan çalışmalar
içinden seçilen
40 eser bir araya
getirilerek oluşturu-
lmuştur.

K Ü L T Ü R - S A N A T

EBRU

Rosyidin Turmudhi

Endonezya **Ankara Üniversitesi**

Ben Muhammad Rosyidin, 9 Nisan 2000 doğumluyum, Endonezyalıyım. İlahiyat Fakültesinde ikinci sınıf öğrencisiyim. Uluslararası Öğrenci Akademisi'nin bir parçası olan ebru atölyesine katıldım ve eğitmenimiz Duygu Orak'ın atölyesinde bir ebru çalışması yaptım. Dereceye girdiğim bu eserin adı *Müsenna Buket Papatya*. Ebru sanatında yapılan papatya, lale, karanfil gibi çiçekleri çok severim. Bu sanatla uğraşırken içimde huzur, samimiyet ve sabır gibi çok güzel duygular beliriyor. Ülkeme döndükten sonra bu sanatı Endonezya'nın güzel insanlarına tanıtmak istiyorum. Bize bu fırsatı veren Türkiye Bursları'na teşekkürlerimi sunuyorum. Allah işimize ve geleceğimize kolaylıklar versin, âmin.

Iam Muhammad Rosyidin, from Indonesia. I was born on 09.04.2000. I am a second year student in the Faculty of Theology. I attended the ebru workshop, which is a part of the International Student Academy, and I did an ebru work at our instructor Duygu ORAK's workshop. The name of this work, in which I was ranked, is *Double Bouquet Daisy*. I love flowers such as daisies, tulips and carnations made in the art of marbling. While dealing with this art, I feel very good feelings such as peace, sincerity and patience. After returning to my country, I would like to introduce this art to the beautiful people of Indonesia. I would like to thank Türkiye Scholarships for giving us this opportunity. May Allah ease our work and our future, amin.

Nida

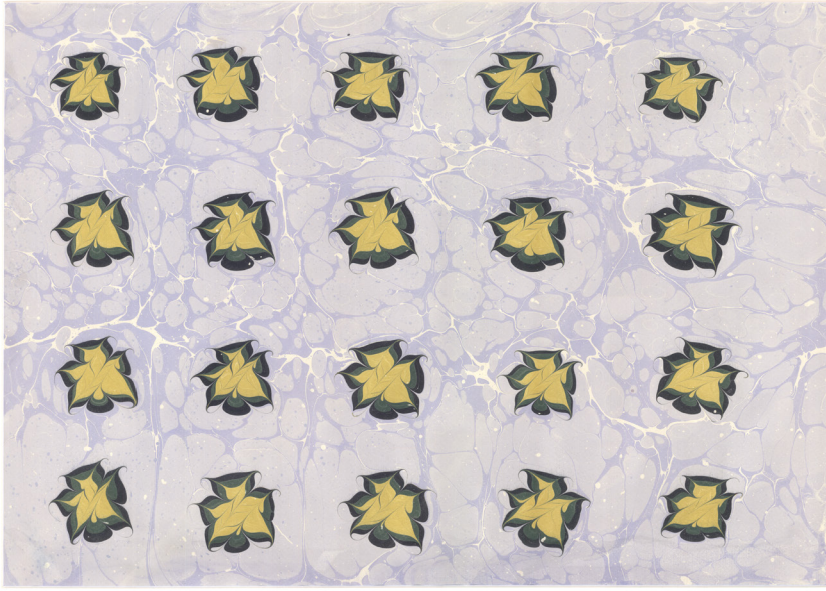

Cahya Hasanah

Endonezya **Nevşehir Hacı Bektaş Veli Üniversitesi**

Ben Nida Cahya Hasanah, Endonezyalıyım. Nevşehir Hacı Bektaş Veli Üniversitesinde eğitim görmekteyim. Yapmış olduğum çarkıfelek ebru motifinde çarkıfelek çiçeğinden esinlendim. Bu eserde siyah, yeşil ve sarı renk boyalar ile 35x50 cm ölçülerinde ve samoa kâğıdı kullandım. Hatip ebrusu ilk defa İstanbul'dan Hatip Mehmet Efendi tarafından yapılmıştır ve bu ebru çeşidine ait 20 farklı motif bulunmaktadır. Bu güzel ebru sanatının sadece Türkiye'de değil, dünyanın her yerinde gelişmesini umut ediyorum.

I am Nida Cahya Hasanah, from Indonesia. I am studying at Nevşehir Hacı Bektaş Veli University. I was inspired by the passion flower in the passionflower marbling pattern I made. In this work, I used 35x50 cm samoa paper with black, green and yellow paints. Hatip marbling was first made by Hatip Mehmet Efendi from Istanbul and there are 20 different patterns belonging to this marbling type. I hope that this beautiful art of marbling will develop not only in Turkey but also all over the world.

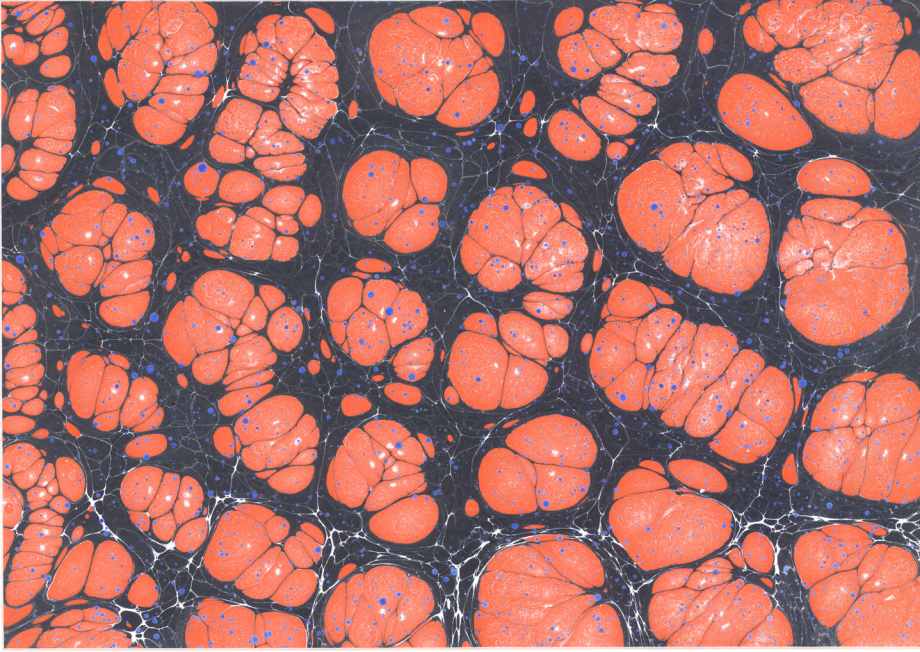
Khalida

Mammadova

Azerbaycan **İstanbul Medeniyet Üniversitesi**

Ben Khalida Mammadova, 1995 yılında Azerbaycan'ın Bakü şehrinde doğdum. Akademik eğitimimin yanı sıra YTB'nin düzenlemiş olduğu Uluslararası Öğrenci Akademisi programlarına katılmaktayım. Katıldığım programlar arasında ebru atölyesi de mevcuttur. Ebru atölyesine katılmak, sanatın bu köklü ve esrarengiz dalında kendimi geliştirmemi, ihtisas alanımdan farklı bir alanda becerilerimi ortaya çıkarmamı sağladı. Sevgili ebru hocamız Merve Şentürk ile beraber huzur dolu bir atölyede unutulmaz anlar yaşadık. Bendeki Uluslararası Öğrenci Ödülleri programına Ebru dalında başvuru yapma isteği de bu atölyede ortaya çıktı. Programda dereceye giren eserim bir battal ebrusu idi. Renklerini siyah, turuncu ve mavi olarak seçtiğim eserimi ikinci vatanımız olan Türkiye'de meydana gelen orman yangınlarından etkilenerek yaptım. Renklerim yangını, külleri ve ardından gelen rahmet yağışını temsil etmekteydi. Böyle bir çalışmanın dereceye girmesi her eser sahibini mutlu eder. Ben de kendi adıma çok mutlu oldum. Türkiye Bursları'nın böyle programlar düzenleyerek öğrencilerinin çalışmalarına değer vermesi motivasyonumuzu artırarak faydalı işler yapmamızı sağlıyor. Bu sayede ileride daha iyi çalışmalar yaparak hem ülkelerimizi hem de Türkiye'yi güzel bir şekilde temsil etmeye kendimizi hazırlıyoruz. Bizlere böyle faydalı imkânlar sağladığı için Türkiye Bursları'na müteşekkirim.

Iam Khalida Mammadova, I was born in 1995 in Baku, Azerbaijan. In addition to my academic education, I participate in the International Student Academy programs organized by YTB. Ebru workshop is also among the programs I attended. Participating in the ebru workshop allowed me to improve myself in this deep-rooted and mysterious branch of art, and to reveal my skills in a field different from my specialization. Together with our dear Ebru teacher Merve Şentürk, we had unforgettable moments in a peaceful workshop. The desire to apply for the International Student Awards program in the field of Ebru was also revealed in this workshop. My work that won a degree in the program was a battal ebru. I chose the colors of black, orange and blue to make my work, influenced by the forest fires that took place in our second homeland, Türkiye. My colors represented fire, ashes, and the ensuing rain of mercy. The success of such a work makes every author happy. I was very happy myself. The fact that Türkiye Scholarships organize such programs and value the work of their students increases our motivation and enables us to do useful work. In this way, we are preparing ourselves to represent both our countries and Türkiye in a good way by doing better works in the future. We are grateful to Türkiye Scholarships for providing us with such beneficial opportunities.

Nargiz

Guseinova

Gürcistan **Ankara Üniversitesi**

Benim adım Nargiz, Gürcistanlıyım. Uluslararası Öğrenci Akademisi kapsamında ebru dersine katıldım. Aslında ebru hakkında pek bilgim yoktu ancak resme olan ilgimden dolayı ve dersi veren Duygu Orak'ın ebruya sevgiyle yaklaşması, ders anlatımı ve eserleri sayesinde ebruya ve genel olarak sanata olan ilgim daha da arttı. Derslere sadece bir hevesle başlamıştım ama devam ettikçe bu sanat benim için bir hobiye dönüştü. Yarışmaya katılmam ise eğitmenimizin teşvikiyle oldu. Dereceye girmem beni kendimi daha da ileriye götürebileceğime inandırdı. Ebru derslerinde zaman içerisinde çok şey öğrendim. Sabır ve narinlik gerektiren, dikkat ve ilgi isteyen ve bunlar olmazsa en ufak bir yanlışta tekrardan başa dönülmesi gereken bir alandır ebru. Ve ben bunları hiç bıkmadan, sevgiyle yapmaya çalıştım. Örneğin, lale ebrusunda lale çiçekleri çok güzel ve narin görünür ama bununla birlikte çok güçlülerdir. Eserimi biraz da kendime ya da olmak istediğim insana benzettim. Bir derece kazanmasam da sadece yarışmaya katılmak bile benim için çok değerli olacaktı. Ancak dereceye girmek beni çok mutlu etti. Bizlere daha da ileriye gitmemiz için destek olan, her türlü şans tanıyan, bizim için her türlü kapıyı açan YTB'ye ve bana ebruyu sevdirdiği için Duygu Hoca'na minnettarım.

I'm Nargiz Guseinova, I'm from Georgia. I attended the Ebru class within the scope of the International Student Academy. Actually, I didn't know much about ebru, but because of my interest in painting and the love of ebru, and our ebru teacher's lectures and works, my interest in ebru and art in general increased. I started the classes on a whim, but as I continued, this art turned into a hobby for me. The reason why I participated in the competition was the encouragement of our trainer Duygu Orak. Being ranked made me believe that I could take myself even further. I learned a lot over time in ebru lessons. Ebru is a field that requires patience, delicacy, and attention. It is necessary to go back to the beginning again in case of any slightest mistake. So, I tried to do them with love, without getting tired. For example, in tulip marbling, tulip flowers look very beautiful, very delicate, but nevertheless very strong. I likened my work to myself or the person I wanted to be. Even though I didn't earn a degree when I entered the competition, it would still be valuable to me. However, being ranked made me very happy. I am grateful to YTB who supported us to go further, gave us every chance, opened every door for us; and to my teacher Duygu for making me love ebru.

Nusiba

Alsiddig Badawi Babeker

Sudan **Selçuk Üniversitesi**

Benim adım Nusiba, Sudanlıyım. İlk kez katıldığım Uluslararası Öğrenci Akademisi kapsamında ebru ve hat programlarından faydalandım. Ebru kursunda, battal ebru, hatip ebru ve lale ebru çeşitlerini öğrendik ve yarışmada dereceye girmemde bu kursun faydasını gördüm.

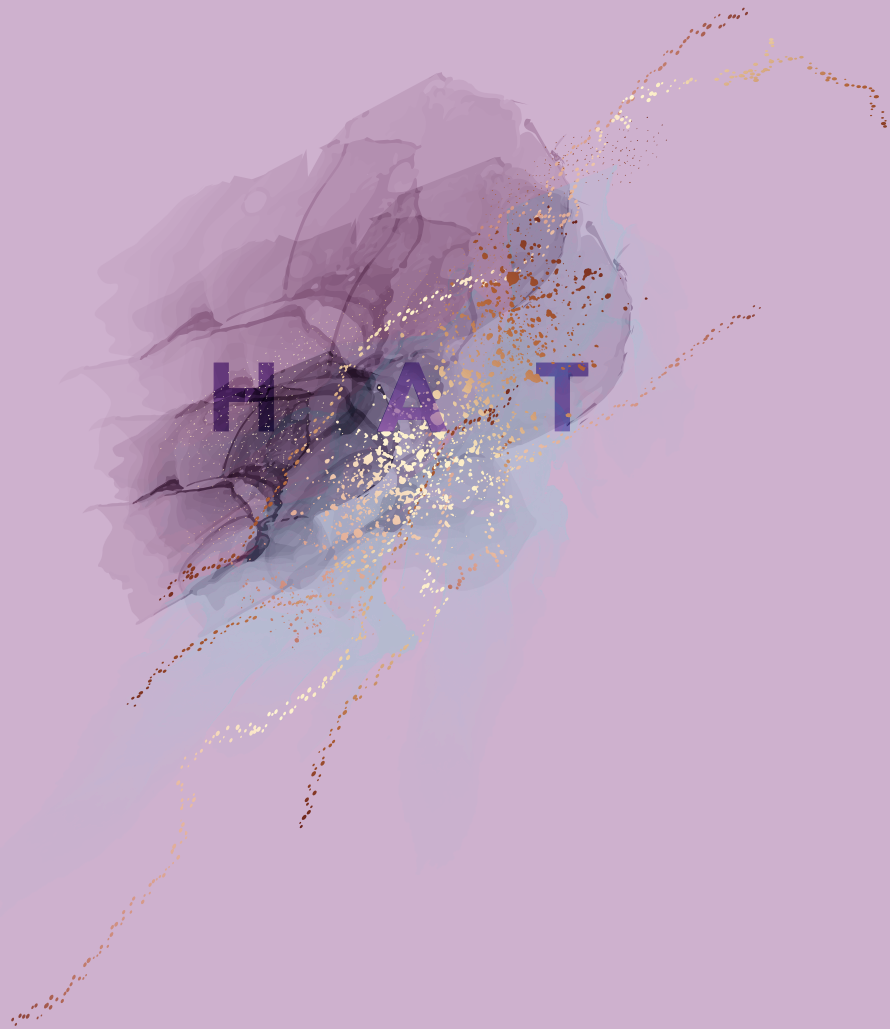
Ebru sihir gibi bir sanattır. Ebru kelimesi Farsçadan gelmesine rağmen Türk sanatında büyük yer almış ve Türkler tarafından geliştirilmiş. Benim için ebru hayattır. Ebru, içimdeki duygu ve düşünceleri yansıtan ve beni ferahlatan bir sanattır.

I'm Nusiba from Sudan. I took ebru and calligraphy courses within the scope of the International Student Academy, which I attended for the first time. In the ebru course, we learned battal ebru, hatip ebru and tulip ebru varieties and I benefited from this course a lot in gaining this award.

Ebru is an art like magic. Although the word Ebru comes from Persian, it has a great place in Turkish art and was developed by the Turkish. For me, Ebru is life. It is an art that reflects my inner feelings and thoughts and refreshes me.

Hanane

Mokrane

Cezayir Eskişehir Teknik Üniversitesi

Ben Hanane Mokrane, 17 Aralık 1990 tarihinde Cezayir'de doğdum. Eskişehir Teknik Üniversitesi Mimarlık Ana Bilim Dalında Doktora öğrencisiyim. Daha önce Uluslararası Öğrenci Akademisi programlarında hat sanatı derslerine katıldım ve yarışmaya katılmama yardımcı olan sanatla ilgili birçok bilgi öğrendim. Yarışmaya katılmamın ilk nedeni, öğrendiğim her şeyi gerçek hayatta uygulamak ve Türkiye Bursları ile izimi bırakmaktır. Eserimin adı *Tanışma, Paylaşım*dır. İlhamım Hucurât Suresi'nin on üçüncü ayetinden gelmiştir.

Eser, Yurtdışı Türkler ve Akraba Topluluklar Başkanlığı tarafından sunulan Türkiye Bursları programının stratejilerinden birini şöyle anlatıyor: Türkiye Bursları programı, dünyanın dört bir yanından gelen uluslararası öğrencilere kapılarını açmaktadır. Uluslararası öğrenciler kaliteli eğitim arayışı içinde kendi ülkelerinden Türkiye'ye gelirler. Farklı ülkelerden Türkiye'ye gelen yabancı uyruklu öğrenciler arasında cinsiyet, ırk, renk, zenginlik, güzellik, rütbe, güç gibi özellikler açısından bir fark bulunmamaktadır. Her uluslararası öğrenci, belirli bir kültür ve geleneklere sahip bir topluluk ve çevreden gelmektedir. Kültürlerin, geleneklerin ve yeryüzü şekillerin birden fazla biçimi vardır. Çölde, kıyılarda, dağ zirvelerinde, kutupta, ılıman bölgede ve güney bölgesinde yaşayanlar vardır. Yeryüzü şekilleri, gelenekler, renk ve dil öğrenciden öğrenciyeye farklılık göstermektedir. Türkiye'nin uluslararası öğrenci kabulü, öğrencilerin birbirlerini tanımalarına, bilimsel, kültürel ve sosyal deneyimlerini paylaşmalarına ve birbirlerine yardım etmelerine katkı sağlamaktadır. Uluslararası öğrenciler de ziyaret ettikleri çeşitli ülkelerde kendilerini "Türk Kültür ve Medeniyeti Elçileri" yapan Türk gelenek ve göreneklerini öğrenirler. Eser benim için insanlar arasında hoşgörüyü, iş birliğini ve tanışıklığı temsil eder ve bunlar ilahi mesajların en büyüğüdür. Teşekkürler Türkiye Bursları!

My name is Hanane Mokrane, I'm from Algeria. I was born on December 17, 1990. I'm a PhD student at the Department of Architecture at Eskişehir Technical University. I have attended Hüsn-i Hat, traditional calligraphy, classes at the International Student Academy before, and learned many art-related rules that helped me to participate in the competition. I'm looking forward to apply everything I learned in practical life and to leave my mark with Türkiye Scholarships. That's the reason why I participated in this contest. The name of my work is *Acquaintance is Sharing*. My inspiration came from the thirteenth verse of Surah Al-Hujurat.

The work describes one of the strategies of the Türkiye Scholarships. The scholarship program opens its doors to international students from all over the world. International students move from their home countries to Türkiye in search of quality education. International students come to Türkiye from different countries and there is no difference between them in terms of gender, race, color, wealth, beauty, rank, power. Every international student belongs to a community and environment with a specific culture and traditions. There are multiple forms of cultures, traditions, and landforms. There are inhabitants of the desert, coasts, mountain peaks, arctic, temperate zone, and southern region. Landforms, traditions, color and language differ from student to another. Türkiye's international student admission contributes to students getting to know each other, sharing their scientific, cultural and social experiences and helping each other. International students also learn about Turkish customs and traditions that make them "Turkish Culture and Civilization Ambassadors" in the various countries they visit. For me, the work represents tolerance, cooperation and acquaintance among people, and these are the greatest divine messages. I would like to thank Türkiye Scholarships for this great experience.

يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّا خَلَقْنَاكُمْ مِنْ ذَكَرٍ وَأُنْثَىٰ
وَجَعَلْنَاكُمْ شُعُوبًا وَقَبَائِلَ لِتَعَارَفُوا إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ
أَتْقَاكُمْ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ - سورة الحجرات الآية (١٣)

قوله تعالى: يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّا خَلَقْنَاكُمْ مِنْ ذَكَرٍ وَأُنْثَىٰ
وَجَعَلْنَاكُمْ شُعُوبًا وَقَبَائِلَ لِتَعَارَفُوا إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ
أَتْقَاكُمْ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ - سورة الحجرات الآية (١٣)

“Ey insanlar! Şüphesiz sizi bir erkek ile bir dişiden yarattık, tanışasınız diye sizi kavim ve kabilelere ayırdık, Allah katında en değerli olanınız O'na itaatsizlikten en fazla sakınmanızdır. Allah her şeyi hakkıyla bilmektedir, her şeyden haberdardır.”
Hucurât (13)

“People! We created you from a male and a female, and made you races and tribes, that you may know one another. The best among you in the sight of God is the most righteous. God is All-Knowing, Well-Experienced.” Al-Hujurat (13)

Firooz

Shafiei

Afganistan **Gazi Üniversitesi**

Her insan hayatı boyunca engellerle karşılaşır çünkü hayat zorluklar ve mutsuzluklar ile doludur. Bu engeller ve sorunlar insanın strese girmesine sebep olabilmektedir. Bazı insanlar depresyon sırasında anksiyete ve ardından depresyondan muzdariptir. Anksiyete ve kaygının varlığının normalde savunma durumuna sebep olduğu ve kişiyi buna tepki vererek sorunu çözmeye çalışmaya yönlendirdiği bilinmekle birlikte insanlarda artan kaygı birçok ruhsal rahatsızlığa ve depresyona yol açabilir. Yalnızlık ve çaresizlik duyguları, bilinmeyen gelecekle ilgili korku ve endişe, eğitim, iş vb. dahil olmak üzere yaşamın çeşitli alanlarında başarısızlık endişesi depresyon belirtilerinden bazılarıdır. Bu kaygılar doğru bir şekilde yönetilirse, her insan için daha müreffeh bir yaşam garanti edilir. İki şekilde kaygımızı ve endişemizi azaltabiliriz. 1) Allah'a inanç ve güven, depresyonun azaltılması için en iyi tedavidir. Her ağrının çaresi olduğu gibi depresyon ve ruhsal hastalığının tedavisi için uzmanlar tarafından birçok çözüm önerilmiştir; ancak İslami açıdan depresyonun en iyi tedavisi Allah'ı zikretmek, ona güvenmek ve sabretmektir. 2) Allah'ı anmakla depresyon, kaygı ve güvensizliğine huzura çevirebiliriz: Allah'ı anmak, geleceğe duyulan güvensizliğin yarattığı korku ve kaygıları azaltır. Allah, Kur'an-ı Kerim'de kendisi anmanın huzura kavuşmaya, kaygı ve depresyondan kurtulmaya etkisinden bahsetmektedir: "İman edip de kalpleri Allah'ın zikriyle huzura kavuşanlar, bilin ki Allah'ın zikri kalpleri sakinleştirir."

Every human being faces difficulties in his life course because life is full of sadness and difficulties. These problems and difficulties cause stress. The existence of anxiety and stress normally cause a defensive state for a person; causing the person to react and try to solve the problems. We should not forget, if we are not able to manage our stress and anxiety which can help us solving the problems; it may cause depression and mental illness. Loneliness and helplessness feelings, fear and anxiety about the unknown future, education, job and many more are the evidence of depression. If these concerns are managed properly, a prosperous life of every person is guaranteed. There are two ways to decrease and manage our stresses: 1) Believing and trusting in Allah is the best way of decreasing depression. As other diseases, many solutions have been suggested by experts for the treatment of depression and mental illness. But according to Islam, the best treatment for depression is to remember Allah, to believe in Allah and to be patient. 2) By remembering Allah, we can turn depression, anxiety and insecurity into peace: Remembering Allah reduces fear and anxiety caused by insecurity about the future. In the Holy Quran, Allah mentions the effect of remembrance of Allah on peace and relief from anxiety and depression: "Those who believe, and whose hearts find satisfaction in the remembrance of Allah: for without doubt in the remembrance of Allah do hearts find satisfaction."

“Bilesiniz ki gönüller ancak Allah’i zikrederek huzura kavuşur.” (13/Ra’d, 28).

“Without doubt in the remembrance of Allah do hearts find peace/satisfaction.”

Fatimah

Saad Abdulateef

Irak **Dokuz Eylül Üniversitesi**

Ben Fatimah Saad Abdulateef, Iraklıyım. Dokuz Eylül Üniversitesinde öğrenim görüyorum. Uluslararası Öğrenci Ödülleri kapsamında hat ve tezhip alanlarında derece kazandım. Türkiye’de yaşadığım yerin yanında çocuklar için bir okul vardı ve bu okulda okunan İstiklal Marşı’nı her sabah duyardım. Milli marşın sözleri beni duygulandırır, ruhumda gurur ve zafer duygusunu canlandırır. O zamandan beri İstiklal Marşı bende özel bir yankı uyandırarak beni gurur, zafer ve aidiyet duygusuyla doldurur. Yarışmayı duyduğumda o duyguyu yeniden hissettim ve bu şanlı sözleri gördüğüm bir hat tasarımında somutlaştırmak istedim. Bu topraklara bu renkle sözler yazmak için kurban giden şehitleri konu aldım. Ay ve yıldızda, manasına yakışır bir şekilde, 24 ayar altın kullandım. Sözlerin görkeminin resmî karakterini korumak için süsleme kullanmak istemedim bu yüzden kelimeleri süslemeye yetindim.

I am Fatimah Saad Abdulateef from Iraq. I am studying at Dokuz Eylül University. I earned a degree in calligraphy and illumination as part of the International Student Awards. There was a school for children next to where I live in Türkiye and I used to hear the National Anthem played in this school every morning. The words of the national anthem make me emotional, they revived the feeling of pride and victory in my soul. Since then, the National Anthem has had a special resonance, filling me with pride, victory and a sense of belonging. When I heard about the competition, that feeling came back to me and I wanted to embody these glorious words in a Calligraphy design I saw. I talked about the martyrs who were sacrificed to write words with this color on these lands. For the moon and star, I used 24 carat gold, as befits its meaning. I didn’t want to use embellishments to preserve the formal character of the splendor of the words, so I just embellished the words.

Mouatez

Billah Djillali Serbis

Cezayir Konya Necmettin Erbakan Üniversitesi

Ben Mouatez Billah Djillali Serbis, Cezayirliyim. Konya Necmettin Erbakan Üniversitesi Geleneksel Türk Sanatları Bölümünde yüksek lisans öğrencisiyim, şu an tez dönemindeyim. YTB tarafından düzenlenen Uluslararası Öğrenci Ödülleri Yarışması hat sanatı kategorisinde mansiyon ödülünü kazandım. Bu ödülü kazandığım için çok mutluyum. Çizdiğim eserde, 200 gr Canson kağıt üzerine sulu boya ile yapılmış; sepia akrilik mürekkebi ve yıldız kullanılmıştır. Boyutları 30×25,5 cm ve hattın kalınlığı 0,5 cm'dir. Kufi-Makili hattıyla Kelime-i Tevhid ve Hulefâ-yi Râşidîn kompozisyonu ve tezhip oluşturulmuştur. Hat kompozisyonu İslam dininde yedi sayısının sahip olduğu ehemmiyete ithafen birbirine simetrik olan yedi kareden tasarlanmıştır.

YTB tarafından düzenlenen Uluslararası Öğrenci Akademisi programları bu eserin somutlaşmasında büyük rol oynadı. Bu, geçen yıl katıldığım hat sanatı ve tezhip kursları aracılığıyla oldu. Bu nedenle Uluslararası Öğrenci Akademisi programlarını düzenlediği için YTB yönetimine, dersleri veren kıymetli hocalarım Hattat Şerife Çakır'a ve Tezhip Sanatçısı Dr. Çiğdem Ertunç'a sonsuz teşekkürlerimi sunarım.

I'm Mouatez Billah Djillali Serbis, from Algeria. I am a master's student at Konya Necmettin Erbakan University, Department of Traditional Turkish Arts, I am currently in the thesis period. I won the honorable mention in the Calligraphy category of the International Student Awards Competition organized by YTB. I am very happy to have won this award. The work I drew was made with watercolor on 200 gr Canson paper. Sepia acrylic ink and gilding are used. Its dimensions are 30×25.5 cm and the thickness of the line is 0.5 cm. The composition and illumination of the Word-i Tawhid and Hulefâ-yi Râşidîn were created with the Kufi-Makili line. The calligraphy composition is designed from seven squares symmetrical to each other, due to the importance of the number seven in Islam.

The International Student Academy programs organized by YTB played a major role in embodying this work. This was through the calligraphy and illumination courses I attended last year. For this reason, I would like to thank the management of YTB for organizing the programs of the International Student Academy, my esteemed lecturers Calligrapher Şerife Çakır and Illumination Artist Dr. Çiğdem Ertunç.

Abdelaziz

Mohamed Elhassan Elmahi Mohamoud

Sudan **Selçuk Üniversitesi**

Ben Abdelaziz Mohamed Elhassan Elmahi Mohamoud, Sudanlıyım. Selçuk Üniversitesi Turizm İşletmeciliği Bölümünde yüksek lisans yapmaktayım ve şu an tez aşamasındayım. Dereceye giren çalışmam, Peygamberimiz Hz. Muhammed'in sevgisinden ilhamla yapılan bir hat ve tezhip sanatı eseridir. Ödülü aldığım için kendimi çok şanslı hissediyorum. Geleneksel Türk sanatlarını merak ettiğim için bu yolda devam etmek isterim. Bana bu fırsatı verdiği için Yurtdışı Türkler ve Ak-raba Topluluklar Başkanlığına çok teşekkür ederim.

I am Abdelaziz Mohamed Elhassan Elmahi Mo-hamoud from Sudan. I am doing my master's de-gree at Selcuk University, Department of Tourism Management and I am currently in the thesis stage. My work that won the degree is a work of calligraphy and illumination, inspired by the love of our Prophet Muhammad. I feel very lucky to have received the award. Since I am curious about traditional Turkish arts, I would like to continue on this path. I would like to thank the Presidency for Turks Abroad and Related Communities for giving me this opportunity.

TEZHIP

The image features a central graphic composed of several overlapping, translucent shapes in shades of blue, purple, and pink. These shapes are surrounded by a trail of fine, golden particles that appear to be moving or dispersing, creating a sense of motion and depth. The background is a solid, light pink color.

Saimire

Asikaer

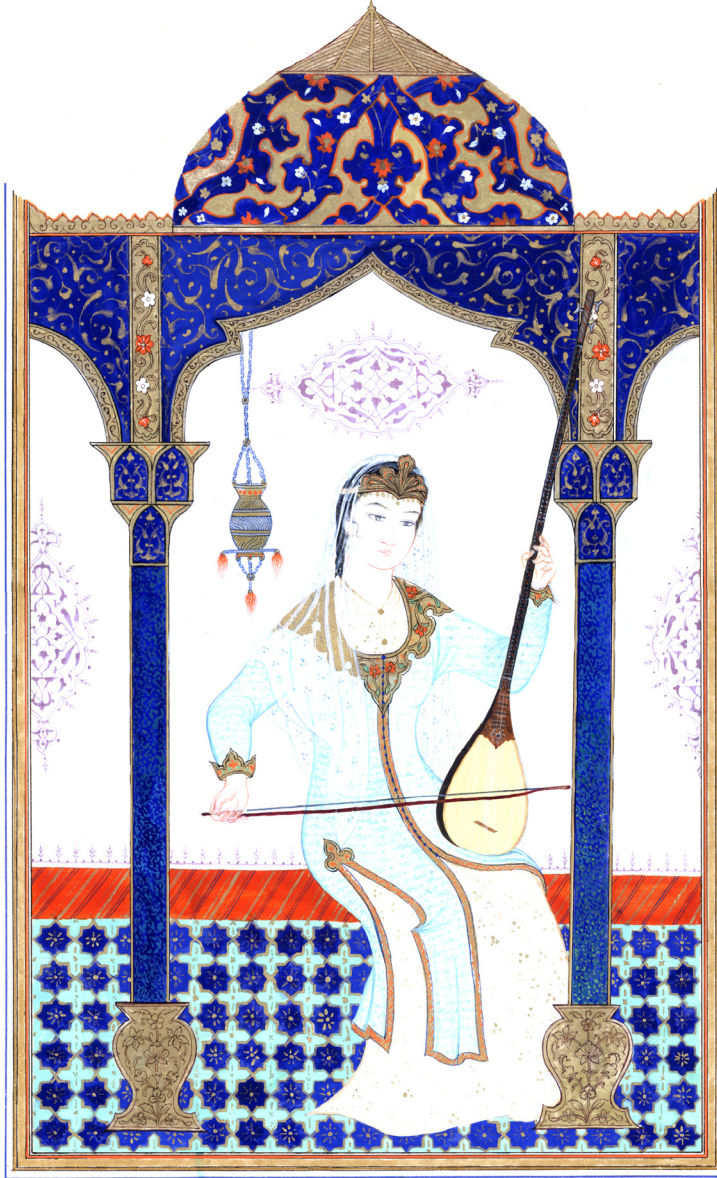
Çin Halk Cumhuriyeti İbn Haldun Üniversitesi

Benim adım Semire, 1993 doğumluyum, Uygur Türküyüm. İbn Haldun Üniversitesi Felsefe Bölümünde yüksek lisansımı tamamladım. Uluslararası Öğrenci Ödülleri'ne Türk-İslam kültürünü tanıtmak için katıldım. Eserin mimari kısmında Baysunguri Şehname'den esinlendim, kubbe kısmında ise klasik tezhip deseni kullandım. Anlam olarak müzik kültürünü tanıtmak istediğim için Amannisahan adlı yağlı boya figüründen esinlendim.

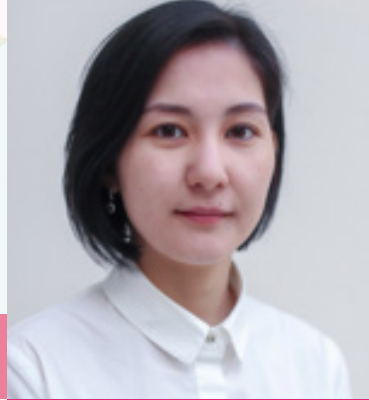
On İki Makamı, çalışkan Uygur halkının yarattığı, M.S. 16. yüzyıldan itibaren başta Amannisahan olmak üzere makam ustalarının sistemleştirdiği 360 melodi, 12 nağme ve 3406 mısralı güfte den ibaret büyük bir medeniyet hazinesidir. Bu medeniyet hazinesinin yaratılmasında en büyük pay sahibi Amannisahan Mahmud Nefisi'dir. Kendisi, 1534 yılında Uygur ilinin Dolan bölgesinde dünyaya gelmiş, Mahmud adında fakir bir oduncunun kızıdır, 1567 yılında doğum yaparken vefat etmiştir. Naası Yarkend Hanlığı'nın Han sülalesi mezarlığı olan "Altunluğum"a defnedilmiştir. Amannisahn Nefisi, Yarkend Hanlığı'nın ikinci padişahı Sultan Abdureşit Han'a hatun olduktan sonra padişahın desteğiyle saraydaki Kadirhan Yarkendi gibi müzik ustalarıyla birlikte Uygur makamlarını derleyip sistemleştirmiştir. O ayrıca *İşref Engiz* (Yaşamı Güzelleştirme) adlı bir makamı bestelemiştir. *Divan-ı Nefisi* adlı bir şiir kitabı yazmıştır. Ahlakla ilgili *Ahlak-i Cemile* (Güzel Ahlak), *Şuruhu'l-Kulub* (Kalpler Şerhi) gibi eserleri yazmıştır. Mulla İsmatulla Mojizi'nin kaleme aldığı *Tawarikh-i Musiqiyyun* ondan bahseden bilinen tek kaynaktır. Uygur makamları, Uygur sosyokültürel yaşamının olmazsa olmaz unsurlarındandır. Uygurların bir araya geldiği her yerde (cenaze ve namaz hariç) makam icrası bulunmakla birlikte; makamlar sosyal normların ve törenlerin ayrılmaz bir parçasıdır. Uygur makamları farklı ezgi ve ritimlere sahip olması nedeniyle oldukça zengindir. Ezgisi ve melodisi açısından müzik sanatının en üst seviyesindedir.

My name is Semire, I was born in 1993, I am an Uyghur student graduated from Ibn Haldun University with a master's degree in Philosophy. I participated in the International Student Awards to promote Turkish-Islamic culture. In the architectural part of the work, I was inspired by the Baysongori Shahname, and in the dome part, I used the classical illumination pattern. I was inspired by an oil painting figure named Amannisa as I wanted to introduce music culture in terms of meaning of the work.

Uyghur Twelve Maqam was created by the hardworking Uyghur people. It is a great civilization treasure consisting of 360 melodies, 12 tunes and 3406 verses, systematized by the masters of the maqams, especially Amannisahan, since the 16th century. Amannisahan Mahmud Nefisi has the biggest share in the creation of this civilization treasure. She was born in 1534 in the Dolan region of the Uyghur province, as the daughter of a poor woodcutter named Mahmud. She died while giving birth in 1567. His body was buried in "Altunlukum", which is the royal dynasty cemetery of the Yarkand Khanate. After Amannisahn Nefisi became a wife to the second sultan of the Yarkend Khanate, Sultan Abdureshit Han, with the support of him, she compiled and systematized the Uyghur maqams together with music masters such as Kadirhan Yarkendi in the palace. He also composed a maqam called *Isref Engiz* (Beautifying Life). He wrote a poetry book called *Divan-ı Nefisi*. He wrote works on morality such as *Ahlak-i Cemile* (Good Morality), *Şuruhu'l-Kulub* (Commentary on hearts). *Tawarikh-i Musiqiyyun*, written by Mulla İsmatulla Mojizi, is the only known source that mentions her. Wherever Uyghurs gather (except for funerals and prayers), there is a maqam; It is an integral part of social norms and ceremonies. Uyghur maqams are very rich because they have different melodies and rhythms. He was at the highest level of musical art in terms of tune and melody.

1.
TEZHİP
Dalı
Birincisi

Makpal

Davletyarova

Kazakistan **İstanbul Üniversitesi**

Adım Makpal Davletyarova, Kazakistanlıyım. İstanbul Üniversitesi Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler Bölümünün doktora öğrencisiyim. Bir yıl önce, YTB Uluslararası Öğrenci Akademisi bünyesinde çeşitli meslek ve sanat kurslarına katılma fırsatı yakaladım. Genel olarak çizmeyi sevdiğim ve geleneksel Türk sanatlarına ilgi duyduğum için tercihim tezhip sanatından yana oldu. Dersler pandemiden dolayı çevrim içi ortamda yapılıyor olsa da kursa katılmak gerçekten çok keyifliydi. Derslerin bu kadar ilgi çekici ve eğlenceli olması, profesyonel ve harika bir öğretmen olan hocamız Şeyma Çınar'ın meziyetidir. Koordinatörümüz Melek Ebrar Akpınar da bize çok yardımcı oldu, onun sayesinde öğrenme süreci herkes için rahat ve konforlu geçti. Her şey için onlara içtenlikle teşekkür etmek istiyorum. Kurs bitiminde katılımcılara destek verip bizi YTB Uluslararası Öğrenci Ödülleri'ne katılmaya teşvik ettiler. İlk başta profesyonel olmayan eserlerimle katılıp katılamayacağımdan emin değildim. Ama diğer katılımcıların da benim gibi öğrenci olduğunu düşününce yarışmaya katılmaya karar verdim. Tezhip, sonunda benim için gerçek bir eğlence haline geldi ve bunu günlük rutinden kaçmanın bir yolu olarak görüyorum. Eserimin ödül almasına gerçekten çok sevindim. Ayrıca bana tezhip sanatının bu harika dünyasını gösteren YTB'ye, Uluslararası Öğrenci Akademisi'ne ve hocalarıma çok teşekkür ederim!

My name is Makpal Davletyarova, and I am from Kazakhstan. I am also a Ph.D. candidate in the department of Political Science and International Relations at the Istanbul University. A year ago, I learned about a great opportunity to attend various professional and art courses within the YTB's International Students Academy and decided to join. In general, I like to draw; therefore, I wanted to try something related to traditional Turkish art. So, my choice fell on tezhip art. I really liked participating in the course, classes were held online at that time, but we were having a good time. I think in many ways the fact that our classes were so engaging and interesting is the merit of our professor Şeyma Çınar, who is a great professional and a brilliant teacher. Our coordinator Melek Ebrar Akpınar also helped us a lot. The learning process was convenient and comfortable for everyone. I would like to sincerely thank them for everything they did. They also supported our group after the end of the course and encouraged us to participate in the International Student Awards. At first, I doubted whether I can participate with my non-professional works, but after all, other participants were students like me, and I decided to join the competition. Tezhip became a real entertainment for me in the end. I see it as a way to escape the daily routine. I am happy that my work received an award and I am very much grateful to the YTB, International Students Academy, and my teachers, who showed me this wonderful world of tezhip art.

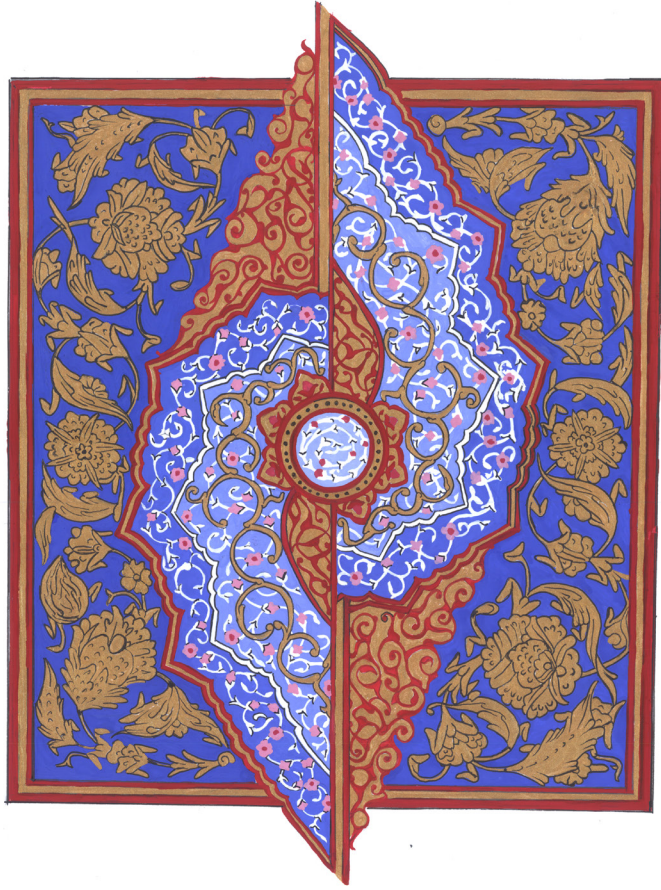
Manal

Omar Hasan Hamed

Ürdün Eskişehir Osmangazi Üniversitesi

Benim adım Manal Hamed, 1995'te Ürdün'de dünyaya geldim. Eskişehir Osmangazi Üniversitesi Eğitim Programları ve Öğretim Bölümünde doktora yapmaktayım. Uluslararası Öğrenci Akademisi programlarına 2018'den beri katılıyorum ve bu programların çok faydasını gördüm. Daha önce tezhip kursuna katılmıştım ancak pandemi nedeniyle dersler yarım kaldı. Daha önce hiç bu sanatla uğraşmadığım halde Ankara'dan Mısırlı arkadaşım Shyama ile bu eseri oluşturup Uluslararası Öğrenci Ödülleri'ne katıldık. Farklı bir tasarım seçmek için ben ve arkadaşım kitaplara ve internete bakarak araştırma yaptık. Dereceye girdiğimiz eserin modeli çok farklı bir felsefeye sahip olduğu için onu çizmeye karar verdik. Bu felsefe, içe dönmeyi ve yansımayı temsil eder. Eseri oluşturduktan sonra tezhip dersleri aldığımız eğitmen ile irtibata geçtik. Aceyhun Hoca bize mavi, kırmızı ve altın renginin Türk kültüründe ne kadar önemli olduğunu anlattı ve bu yüzden bu renkleri tercih ettik. Kazandığımızı öğrenince çabalarımızın karşılığını alabildiğimiz için çok mutlu olduk.

My name is Manal Hamed, I was born in Jordan in 1995. I am doing my PhD at Eskişehir Osmangazi University, Department of Curriculum and Instruction. I have been attending the International Student Academy programs since 2018 and I have benefited greatly from these programs. I had attended the illumination course before, but the classes were interrupted due to the pandemic. Although I have never dealt with this art before, I and my Egyptian friend Shyama from Ankara created this peace and participated in the International Student Awards. To choose a different design, me and my friend searched through books and the internet. We decided to draw the model of the work that we won, because it has a very different philosophy. This philosophy represents introversion and reflection. After creating the work, we contacted the instructor from whom we took illumination lessons. Trainer Aceyhun told us how important the colors of blue, red and gold are in Turkish culture, and that's why we chose these colors. When we learned that we had won, we were very happy that our efforts were rewarded.

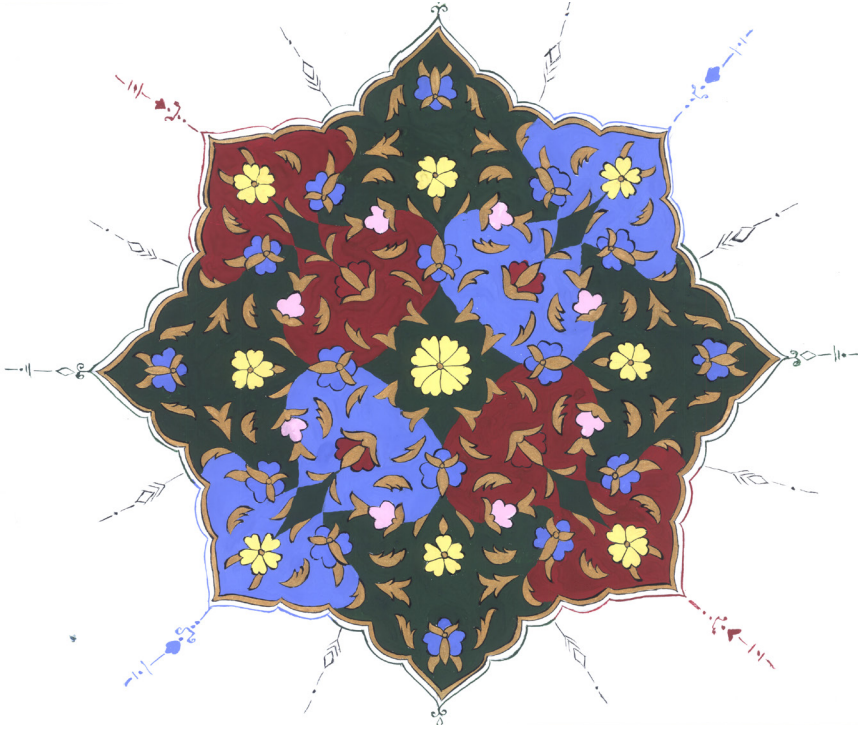
Ebla

Ismail Mohamed

Somali **Marmara Üniversitesi**

Ben Ebla Ismail, 29 Haziran 1995 tarihinde Somali'nin başkenti Mogadişu'da doğdum. Halihazırda Marmara Üniversitesi Bankacılık Bölümünde yüksek lisans yapmaktayım. Uluslararası Öğrenci Ödülleri yarışmasına kariyer gelişimime katkı sağlaması ve sevgili annemin bana verdiği maddi ve manevi desteğine karşılık vermek üzere yarışmadan alabileceğim ödülü kendisine takdim etmek amacıyla katıldım. Bu yarışmaya tezhip eseri ile katıldım. Aslında tezhip sanatı ile ilgili bir bilgim yoktu fakat Uluslararası Öğrenci Akademisi'nin 2020'de sunmuş olduğu tezhip programı ile bu sanatı keşfettim. Bilindiği gibi 2020'den bugüne tüm dünyayı etkisi altına alan olağanüstü olaylar yaşandı. Bu gelişmeler neticesinde, hayatıma renk katan işler yapmak benim için kaçınılmaz oldu ve hobi olarak bir sanat alanında kendimi geliştirme fikrini hayata geçirmek adına bu programa başvurudum. Bu yüzden, eserimin tüm manevi hakkının ve değerinin bu programa ait olduğunu belirtmek isterim. Diğer yandan, yarışmada derece almak beni çok mutlu etti ve kendime olan güvenimi artırdı. Bu eser beni sadece onurlandırmakla kalmadı, hobilerimi ve sevdiğim işleri bırakmamaya da teşvik etti ve hatta sonraki yarışmalara katılma isteğimi artırdı.

I'm Ebla Ismail, I was born on 29 June 1995 in Mogadishu, the capital of Somalia. I am currently doing my master's degree at Marmara University, Department of Banking. I participated in the International Student Awards competition to contribute to my career development and to present the award that I could receive from the competition in order to respond to the material and moral support given to me by my dear mother. I participated in this competition with a work of illumination. Actually, I did not have any knowledge about the art of illumination, but I discovered this art with the Illumination program offered by the International Student Academy in 2020. As it is known, there have been extraordinary events that have affected the world since 2020. As a result of these developments, it became inevitable for me to do works that add color to my life and I applied to this program in order to realize the idea of developing myself in an art field as a hobby. Therefore, I would like to state that all moral rights and values of my work belong to this program. On the other hand, getting a degree in the competition made me very happy and increased my self-confidence. This work not only honored me, but also encouraged me to keep my hobbies and work I love, and even increased my desire to participate in future competitions.

Fatimah

Saad Abdulateef

Irak Dokuz Eylül Üniversitesi

Ben Fatimah Saad Abdulateef, Iraklıyım. Dokuz Eylül Üniversitesinde öğrenim görüyorum. Uluslararası Öğrenci Ödülleri kapsamında hat ve tezhip alanlarında derece kazandım.

Kur'an-ı Kerim'de geçen bu ayeti okurken, İslam sanatının bitkisel, geometrik ve hat süsleme gibi unsurlarını birleştiren bir eser yapmak istedim. Dereceye giren tezhip eserimde doğal renkler ve doğal kağıt kullandım. Minyatür tekniğini kullanarak güzelliğin detaylarıyla küçük ve mütevazı bir kuş çizerek bu ayeti yansıtmak istedim.

Iam Fatimah Saad Abdulateef from Iraq. I am studying at Dokuz Eylül University. I earned a degree in calligraphy and illumination as part of the International Student Awards.

While reading this verse from the Holy Quran, I wanted to create a work that combines elements of Islamic art such as floral, geometric and calligraphy ornaments. I used natural colors and natural paper in my illumination work that won the prize. I wanted to reflect this verse by drawing a small humble bird with the details of beauty using the miniature technique.

أَلَمْ يَرَوْا إِلَى الطَّيْرِ مُسَخَّرَاتٍ فِي جَوِّ السَّمَاءِ مَا يُمَسِّكُهُنَّ إِلَّا اللَّهُ إِنَّ
فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ

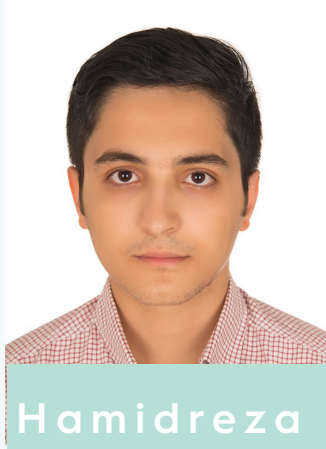
“Göğün boşluğunda emre boyun eğdirilmiş olarak uçan kuşları görmediler mi? Onları orada Allah'tan başkası tutamaz. Kuşkusuz bunda inanan bir toplum için ibretler vardır.” (Nahl - 79)

“Have they not seen the birds flying in the emptiness of the sky, subjugated? No one but Allah can keep them there. Surely in this there are signs for a people who believe.” (Nahl - 79)

ENSTRÜMAN İCRA

Hamidreza

Maleki

İran Gaziantep Üniversitesi

Benim adım Hamidreza, aslen İranlıyım. 7 Aralık 1998'de Tahran'da doğdum. İlkokuldan liseye kadar olan eğitimimi Tahran'da tamamladım. 2018'de YTB ile tanışarak Türkiye'ye geldim ve şu an Gaziantep Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi 3. sınıf öğrencisiyim.

Bir gün Türkiye Bursları resmî instagram sayfasında Uluslararası Öğrenci Ödülleri afişine denk geldim. Bu yarışmaya katılmayı çok istedim. Yarışmaya katılırken asla dereceye girmeyi düşünmüyordum. Asıl katılma nedenim Türkiye'deki diğer uluslararası öğrencilerle kendi seviyemi kıyaslamaktı. Yarışmaya yaklaşık 3500 yıllık bir geçmişe sahip olan ve cennet çalgısı olarak bilinen İran'ın yöresel müzik aleti santur ile katıldım. Santurun 72 teli vardır, ana gövdesi ağaçtan oluşur. 3 oktavlı olup ve mızrap denilen çubuklarla çalınır.

Küçüklüğümden beri bu enstrümanı çalıyorum. Yarışmaya sunduğum eserle içimdeki duyguları santur ile aktarmaya çalıştım. Yarışmada birinci olmak beni çok mutlu etti. Bu tarz programlar ile uluslararası öğrencilere destek sağladığı ve hep bizim yanımızda olduğu için YTB'ye çok teşekkür ediyorum.

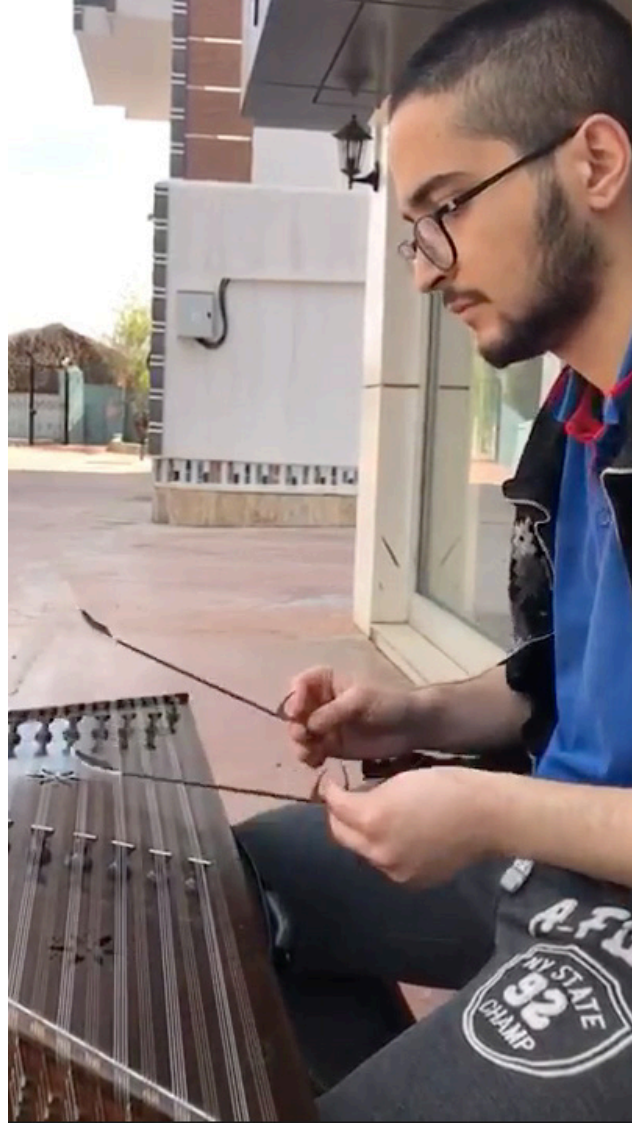
Iam originally from Iran. I was born on December 7, 1998 in Tehran. I completed my education until high school in Tehran, Iran. In 2018, I met YTB and came to Türkiye. Now, I am a student at Gaziantep University, Faculty of Dentistry.

One day, I came across the International Student Awards' announcement on the official instagram page of Türkiye Scholarships. I really wanted to participate in this competition. While participating in the competition, I never thought of getting a degree. My main reason for attending the contest was to compare my level with other international students in Türkiye. I participated in the competition with the Iranian regional musical instrument Santur, which has approximately 3500 years of history. It is known as the paradise instrument. This instrument consists of 72 strings, the main body of which is wood. It has 3 octaves and is played with sticks called plectrums.

I've been playing this instrument since my childhood. I tried to explain the work I submitted to the competition in Santur language, inspired by what I felt at that moment and the emotions inside me. Being first in the competition made me very happy. I would like to thank YTB for supporting such programs and always being there for us.

<https://drive.google.com/file/d/1TAzceC-JLxU-z2hoK0QzfQEIirRNieg-md/view?usp=sharing>

Afras

Suleymanov

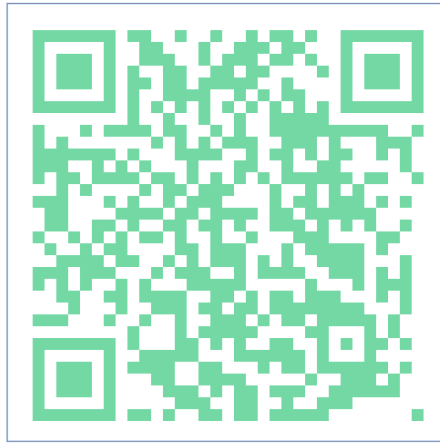
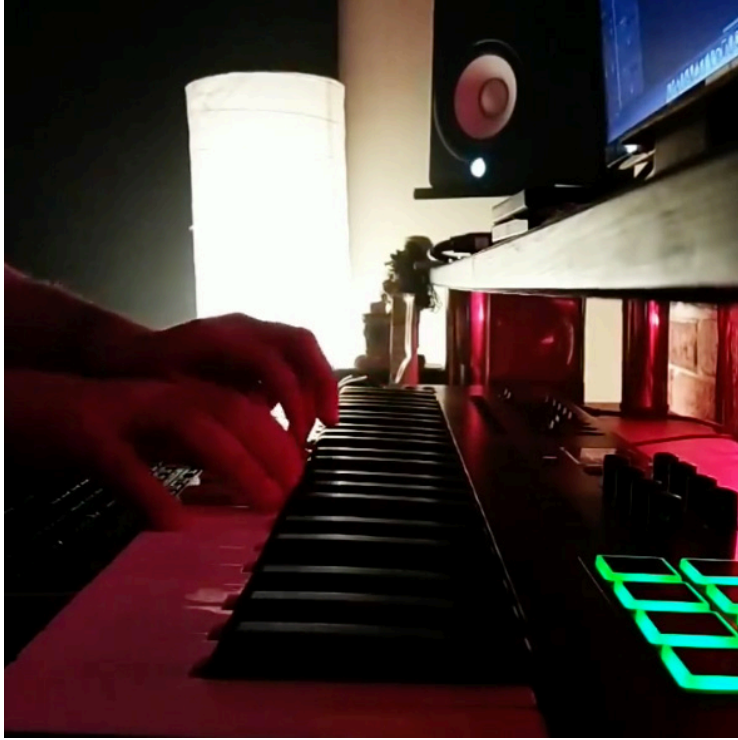
Özbekistan Akdeniz Üniversitesi

Benim adım Afras Suleymanov. 1997 yılında Özbekistan'ın başkenti Taşkent'te sanatçılar ailesinde dünyaya geldim. 6 yaşında profesyonel klasik piyano eğitimime başladım. 12 senelik müzik eğitiminden sonra, başarılı bir şekilde liseyi tamamladım. Birkaç büyük konserde piyano performansı sergiledim. 2017'de *Sana Ben* adlı müzik albümümü çıkardım. Bugüne kadar 5 film projesinde yer aldım ve Özbekistan'da tanınan bir oyuncu oldum. *Miko Show* adlı komedi tiyatrosunda hem oyuncu hem şarkıcı olarak dünya turlarına çıkarak sahne aldım. Kazakistan, Kırgızistan, Rusya, Ukrayna, Azerbaycan, Türkiye sahnelerinde bir kaç kez kendimi göstermeyi başardım. Halihazırda Akdeniz Üniversitesi İletişim Fakültesi 4. sınıf öğrencisiyim.

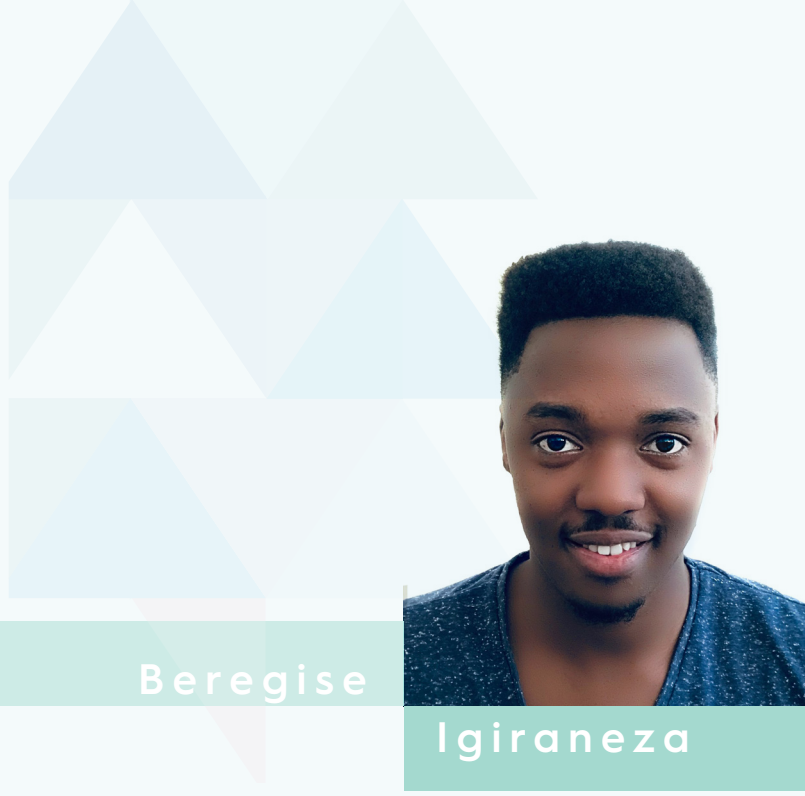
Yarışmaya yeteneğimin derecesini öğrenmek istediğim için katıldım ve eserim dereceye girdiğinde çok mutlu oldum. Daha önce YTB'ye ait bir programa katılmamıştım ve YTB ile ilk deneyimim çok güzel oldu. Eserim bana özgürlüğün ve huzurun tadını veriyor. Dereceye giren eserim için gözlerimi kapatınca, doğanın sesi ile birlikte kalbimden çıkan sade bir melodi diyebilirim.

My name is Afras Suleymanov. I was born in 1997 in Tashkent, the capital of Uzbekistan, in a family of artists. I started my professional classical piano education at the age of 6. After 12 years of music education, I successfully completed high school. I have performed piano at several big concerts. In 2017, I released my music album called *Sana Ben*. I took part in 5 film projects so far and became a well-known actor in Uzbekistan. I took the stage in the comedy theater *Miko Show* by going on world tours as both an actor and a singer. I managed to show myself a few times on the stages of Kazakhstan, Kyrgyzstan, Russia, Ukraine, Azerbaijan and Türkiye. I am currently a 4th grade student at Akdeniz University Faculty of Communication.

I participated in the competition because I wanted to learn the level of my talent and I was very happy when my work was ranked. I had not participated in a program of YTB before and my first experience with YTB was very good. My work gives me a taste of freedom and peace. For my winning work, I can say that my winning piece is a simple melody that comes out of my heart along with the sound of nature when I close my eyes.

https://www.instagram.com/p/B9hy5hdBkRm/?utm_medium=copy_link

Ruanda **İstanbul Teknik Üniversitesi**

Benim adım Beregise Igiraneza. İstanbul Teknik Üniversitesi Mimarlık Bölümü 2. sınıf öğrencisiyim. Bir sanat tutkunu olarak, YTB'nin Türkiye'deki uluslararası öğrencilerdeki çeşitli yetenekleri ödüllendirmesinin büyük bir onur olduğunu söylemek isterim. Özellikle üç yılı aşkın süredir Türkiye'de bulunan bir Ruandalı olarak buradaki canlı kültüre ve müziğe aşık olmanın kolay olduğunu söyleyebilirim. Bu yıllar boyunca kişisel ve sanatsal olarak çok geliştiğimi gördüm çünkü şimdiye kadar sanatsal açıdan anlamlı birçok şey deneyimleme fırsatı buldum. Bunlardan en önemlisi olan, büyük bir mutlulukla katıldığım Uluslararası Öğrenci Ödülleri yarışmasına ise çok şey borçluyum. Rekabetin ne kadar zorlu olduğunu bildiğimden Aralık ayında kazanılan arasında olduğum için çok mutlu oldum. Bu sonucu beklemediğimden benim için çok keyifli bir andı. Ödül töreni için Ankara'ya gitmemiz inanılmaz eğlenceliydi. Bu özel tören için Türkiye'nin dört bir yanından diğer uluslararası öğrencilerle tanışma şansımız oldu. Muhteşem ötesiydi ve bu muhteşem fırsat için YTB'ye gerçekten teşekkür etmek istiyorum.

My name is Beregise Igiraneza. I am a 2nd year student at Istanbul Technical University, Department of Architecture. As an art lover, I would like to say that it is a great honor for YTB to celebrate the diverse talents of international students in Türkiye. Especially as a Rwandan who has been in Türkiye for over three years, I can say that it is easy to fall in love with the lively culture and music here. I've seen myself grow personally and artistically over these years because I've been exposed to so many artistically meaningful things, but most importantly, I owe a lot to the International Student Awards competition that I happily participated in. I was very happy to be named among the winners in December as I know how tough the competition is. It was a very enjoyable moment for me as I was not ready. It was incredibly fun to go to Ankara for the award ceremony. We had the chance to meet other international students from all over Türkiye for this special ceremony. It was beyond amazing and I really want to thank YTB for this amazing opportunity.

ENSTRÜMAN
İCRA
Dalı
Üçüncüsü

<https://www.youtube.com/watch?v=OionphWwigU>

Pouya

Khodadadi Nobar

İran İstanbul Üniversitesi

Ben Pouya Khodadadi Nobar, 14 Ekim 1992'de doğdum. İranlıyım ve şu anda İstanbul Üniversitesi İşletme Fakültesinde lisans düzeyinde eğitim almaktayım. Bu yarışmaya katılmamın ilk sebebi aslında kendimi ve sanatımı tanıtmaktı. İkincisi ise hayatımın ayrılmaz bir parçası olan müziği güzel şekilde anlatmaktı. Tabii ki de programın maddi desteği iyi bir motivasyon kaynağı oldu. Benim çaldığım enstrüman çello ve bu sıcak sesli ve romantik enstrümanı başkalarına tanıtmak çok güzeldi. Tanıdık bir eser çalmanın daha iyi olacağını düşünerek bir sürü parçanın içinden "Song from a Secret Garden" parçasını seçtim. Bu parça genelde kemanla ve hatta diğer enstrümanlarla icra edilmiştir. Müzik dünyasında her enstrüman, kendine ait bir kişiliğe sahiptir ancak bence bu eserin çelloyla çalınması daha etkili ve romantiktir. Secret Garden'ın ilk uluslararası albümü 1996'da piyasaya çıktı. Secret Garden'ın "Song from a Secret Garden" veya Türkçesi "Gizli Bahçeden Şarkı" olan parçası, 1995 yılında *Gençlerin Güneşli Noktaları* dizisinde yer alarak Kore'de ünlendi ve 2018 İtalyan drama filmi *Vittima della Mia Libertà*'da (Özgürlüğümün Kurbanı) kullanıldı.

Bu yarışmayı arkadaşım sayesinde duydum ve araştırdım. Yarışmaya katıldığım için kendimi çok şanslı hissediyorum. Eserimin dereceye girmesi tabii ki de beni çok sevindirdi ama bunun yanında hem oldukça güzel bir tecrübe kazanmış oldum hem de bu program vasıtasıyla YTB'yi daha yakından tanıdım. YTB'ye ve emeği geçen herkese bu programı sağladıkları için sevgi, saygı ve teşekkürlerimi sunuyorum.

I am Pouya Khodadadi Nobar, I was born on October 14, 1992. I am from Iran and I am currently studying at the Faculty of Business Administration at Istanbul University at the undergraduate level. The first reason I participated in this competition was actually to introduce myself and my art. The second was to describe music, which is an inseparable part of my life, in a beautiful way. Of course, the financial support of the program was a good source of motivation too. The instrument I play is the cello and it was very nice to introduce this warm and romantic instrument to others. Thinking that it would be better to play a familiar piece, I chose the song "Song from a Secret Garden" among many songs. This piece is usually performed with the violin and even with other instruments. In the world of music, every instrument has its own personality, but I think playing this piece with a cello is more effective and romantic. Secret Garden's first international album was released in 1996. Secret Garden's song "Song from a Secret Garden" or "Song from the Secret Garden" became famous in Korea in 1995 by appearing in the TV series *Sunny Spots of Youth* and it was used in the 2018 Italian drama film *Vittima della Mia Libertà* (Victim of My Freedom).

I heard about this competition thanks to my friend and researched it. I feel very lucky to have participated in the competition. Of course, I was very happy that my work was ranked, but besides, I gained a very good experience and got to know YTB better through this program. I would like to express my love, respect and thanks to YTB and everyone who contributed to providing this program.

ENSTRÜMAN
İCRA
Dalı
Mansiyon
Ödülü

<https://www.youtube.com/watch?v=ls-9oJyK4zQ>

M E D Y A - İ L E T İ Ő İ M

F O T O Ğ R A F

Osama

Youssef Abdalhamed Othman

Mısır **Ankara Üniversitesi**

Benim adım Osama Youssef Abdalhamed, Mısırlıyım. 9 Şubat 2001'de doğdum. Ankara Üniversitesi Radyo, Televizyon ve Sinema Bölümünde 1. sınıf öğrencisiyim. Profesyonel fotoğrafçı ve serbest video editörü olarak çalışıyorum. Oda arkadaşımın tavsiyesi üzerine yarışmaya katıldım. Dereceye giren çalışmamın adı *Bayram Sevinci*. Fakat bu bayram sevinci bizim için değil. Bu sevinci yitirdiğimiz için bayram bizim için sadece dinlenebileceğimiz bir tatil. Bayram, onu büyük ve yeri doldurulamaz olarak gören çocuklar için büyük bir sevinç kaynağı. Çektiğim fotoğraf, onların gözlerindeki sevinci ve bayram namazını eda etmeye duydukları heyecanı göstermektedir. Bu çalışma sokak fotoğrafçılığına ait ve bu tür fotoğrafçılıkta her zaman ne çekeceğinizi bilemezsiniz. Bense çok şanslıydım çünkü bu çocuğun bayram namazını kılariken ve yüzünde bayram sevinciyle etrafa mutlu bir şekilde bakarken fotoğrafını çekebildim. Birincilik ödülü kazandığımda, fotoğrafım bu platforma ulaştığı için çok mutlu oldum ve gerçekten fotoğrafa bakan herkese çocukların sevincini aktarabildiğimi hissettim. Ayrıca bana ödülü veren kişinin YTB Başkanı Sayın Abdullah Eren olması beni çok mutlu etti ve onurlandırdı.

My name is Osama Youssef Abdalhamed, I am from Egypt. I was born on February 9, 2001. I am a 1st year student at Ankara University Radio, Television and Cinema Department. I work as a professional photographer and freelance video editor. I entered the competition on the recommendation of my roommate. The name of my winning work is *Eid Joy* but this holiday joy is not for us. Since we have lost this joy, Eid is a holiday where we can only rest. Eid is a source of great joy for children who see it as great and irreplaceable. The photo I took shows the joy in their eyes and their excitement for performing the Eid prayer. This work belongs to street photography and with this type of photography you don't always know what to shoot. I was very lucky because I was able to take a picture of this child performing the Eid prayer and looking around happily with the joy of Eid on his face. When I won the first prize, I was very happy that my photo reached this platform and I really felt that I could convey the joy of the children to everyone who looked at the photo. Also, I was very happy and honored that the person who gave me the award was Mr. Abdullah Eren, President of YTB.

FOTOGRAF
Dahi
Birincisi

Suriye **Manisa Celal Bayar Üniversitesi**

Benim adım Nour Mahmalji. Suriye'daki savaşın getirdiği zor koşullardan dolayı liseyi bitirdikten sonra eğitimime devam etmek için Türkiye'ye geldim. 2019 yılında Türkiye Bursları'nı kazandım. YTB bize sadece maddi destek sağlamıyor. Aynı zamanda biz uluslararası öğrencilere yıl boyunca birçok eğlenceli aktivite ve çeşitli alanlarda kurslar sağlıyor.

Ben de geçtiğimiz yıl Uluslararası Öğrenci Akademisi kapsamındaki fotoğrafçılık kursuna katıldım. Kurs kapsamında düzenlenen gezide, İstanbul'un meşhur Balat semtini ziyaret ettik. Bu gezi sırasında bu mahallenin dar sokaklarından birinde yürürken orada bulunan basit ve küçük bir kafe gördüm. Orası bana huzur verdi çünkü bazen anın gürültüsünden uzaklaşıp sakin geçmişe benzer bir yere kaçmak istiyoruz. O kafe de öyle bir yerdi ve ben de o mekandan ilham alarak oranın fotoğrafını çektim.

Daha sonra bu fotoğrafla YTB'nin düzenlediği Uluslararası Öğrenci Ödülleri yarışmasına katıldım. Fotoğraf çektiğimde hissettiğim duyguyu fotoğrafımı değerlendirenlere aktarmış olmalıyım çünkü fotoğraf kategorisinde ikincilik ödülü almaya hak kazandım. Dereceye girdiğim için çok mutluyum. fotoğrafımın yarışmadaki başarısı fotoğraf çekmeye olan tutkumu ve hevesimi artırdı. Bu yarışmayı kazandıktan sonra fotoğrafçılık alanında kendimi daha çok geliştirmeye karar verdim. Bu yüzden, YTB'ye, fotoğrafçılık eğitimime ve bana bu fırsatın verilmesinde emeği geçen herkese teşekkürlerimi sunuyorum.

My name is Nour Mahmalji. After graduating from high school due to the difficult conditions brought by the war in Syria, I came to Turkey to continue my education. I won Turkey Scholarships in 2019. YTB does not only provide financial support to us. At the same time, we provide international students with many fun activities and courses in various fields throughout the year.

Last year, I attended the photography course within the scope of the International Student Academy. During the tour organized as part of the course, we visited the famous Balat district of Istanbul. While walking in one of the narrow streets of this neighborhood during this trip, I saw a simple little cafe located there. It gave me peace because sometimes we want to get away from the bustle of the moment and escape to a place that looks like a quiet past. That cafe was such a place and I was inspired by that place and took a photo of it.

Later, I participated in the International Student Awards competition organized by YTB with this photo. I must have conveyed the feeling I felt when I took a photograph to those who evaluated my photograph, because I was awarded the second prize in the photography category. I am very happy that I got ranked. The success of my photo in the competition increased my passion and enthusiasm for photography. After winning this competition, I decided to develop myself more in the field of photography. Therefore, I would like to thank YTB, my photography instructor, and everyone who contributed to giving me this opportunity.

Aulia

Lukman Hakim

Endonezya **Sakarya Üniversitesi**

Benim adım Aulia Lukman Hakim. 7 Ekim 1997'de Endonezya'da doğdum. Lisans eğitimimi Temmuz 2021'de Sakarya Üniversitesi Görsel İletişim Tasarımı Bölümünde tamamladım ve şu anda memleketimde bir reklam ajansında grafik tasarımcı olarak çalışıyorum. Türkiye'deki eğitimim sırasında edindiğim becerileri keşfetmek ve işimin bir değeri olup olmadığını öğrenmek istiyordum. YTB'nin akademik olduğu kadar yaratıcı birçok alanda da bir yarışma düzenlediğini duyunca bu yarışmaya mutlaka katılmam gerektiğini düşündüm. Yarışma için gönderdiğim eser, lisans bitirme projemin bir parçasıdır. Fotoğraf, günümüzde insanların üretken yaşam döngüleri sırasında nasıl hızlı hareket ettiğini gösteriyor. Bu sadece kendileri için değil, çevrelerindeki insanlar için de pek çok soruna neden oluyor. Örneğin bu denli hızlı bir tempo insanların sağlığını etkileyerek strese neden olabilir ve stres de yaşam kalitesini azaltır. Bu yarışmaya başvururken ödül alacağımı düşünmemiştim ama ödülü aldığımı söyleyen e-posta beni çok mutlu etti ve buna inanamadım. Türkiye'de kaldığım süre boyunca okumama ve bölgesine büyük bir deneyim yaşamama olanak veren Türkiye'ye ve YTB'ye teşekkür etmek istiyorum.

My name is Aulia Lukman Hakim. I was born on October 7, 1997 in Indonesia. I completed my undergraduate education at Sakarya University Visual Communication Design department in July 2021 and I am currently working as a graphic designer in an advertising agency in my hometown. I wanted to explore the skills I acquired during my education in Türkiye and find out if my work has any value. When I heard that YTB was organizing a competition in many creative fields as well as academic, I thought that I should definitely participate in this competition. The work I submitted for the competition is a part of my graduation project. The photo shows how people today move fast during their productive life cycles. This causes a-many problems not only for themselves, but also for the people around them. For example, such a fast pace can affect people's health and cause stress, and stress reduces the quality of life. When I applied for this competition, I did not think that I would receive an award, but the e-mail saying that I received the award made me very happy and I could not believe it. I would like to thank Türkiye and YTB for allowing me to study and have such a great experience during my stay in Türkiye.

Munisa

Farrukh Qizi Mirkhanova

Özbekistan Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi

Ben Munisa Mirkhanova, Özbekistanlıyım. Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi İlahiyat Bölümünde 2. sınıf öğrencisiyim. Fotoğraf benim için sadece bir hatıra değil. Aynı zamanda bana zamanı durdurma, söyleyemediğim hikayeleri anlatma fırsatı sunuyor. Çektiğim fotoğrafa daha sonra baktığım zaman o anı tekrardan yaşayabiliyorum. Dereceye giren, *Kaybettiğinde Değil, Vazgeçtiğinde Yenilirsin* adlı fotoğrafta arkadaşım Amina'yı çekmiştim. Lisede okuduğumuz zamanlarda okçuluğa başlayan Amina'nın atlara ve Türk kültürüne olan sevgisi, anlattığı hikayelere ve hayallerine hep yansdı. Sağlığı tehlikeye girdiğinde bile o bu harika yolculuğa devam etti ve zorlukları sabırla yenerek güzel sonuçlara ulaştı. Bu spor onun için sadece hobi veya iş olarak kalmadı, ona hayatındaki bazı zorlukları aşması için de destek oldu. Şu anda Amina, Türk geleneksel okçuluğunun Özbek halkına tanıtılmasına vesile oluyor. YTB'den arayıp Ankara'ya davet ettikleri zaman çok mutlu oldum. Eserimin paylaştığım mesajı dile getirdiğini, insanların fotoğrafım aracılığıyla ne söylemek istediğini anladıklarını ve bu büyük dünyada sesimin duyulabildiğini hissettim. Bunun gibi güzel fırsatları bize sunduğu için YTB'ye tekrar teşekkür etmek istiyorum.

Okçuluk hakkında kendisinin fikirlerini eklemek isterim: "3 senedik olimpiik okçuluk ile uğraşmama rağmen, okçuluğun asıl anlamını geleneksel okçuluğu öğrendikten sonra anladım. Yay ve okun insanlar tarafından yapılmayan, Allah tarafından gönderilen özel bir silah olduğunu; bir saat gaza niyetiyle ok atmanın 50 senelik ibadet etme sevabı ile aynı olduğunu 2019 senesinde Türkiye'ye gittiğimde öğrendim. Bir ay boyunca Okçular Vakfındaki uzman hocalarımız kendi ilim ve tecrübelerini bizimle paylaştılar. Kursun sonunda ise Türkiye Okçular Vakfı tarafından Geleneksel Okçuluk Öğretmeni sertifikası aldık. Bu süreç kolay olmadı ancak başarı elde etmek için sabırlı olunmalıdır. Özbekistan'da ilk geleneksel okçuluğu başlatanlardan biri olmak ise bana ayrı bir mutluluk ve gurur veriyor."

I am Munisa Mirkhanova, from Uzbekistan. I am a 2nd year student at Çanakkale Onsekiz Mart University, Department of Theology. Photography is not just a memory for me. It also gives me the opportunity to stop time, to tell stories I couldn't tell. When I look at the photo I took later, I can relive that moment. I took my friend Amina in the photo titled *You Are Defeated Not When You Lose, But When You Give Up*. Amina's love for horses and Turkish culture, who started archery when we were in high school, was always reflected in the stories and dreams she told. Even when her health was in jeopardy, she continued on this wonderful journey and achieved beautiful results by patiently overcoming challenges. This sport, which she loved, was not only a hobby or a job, but also supported his to overcome some difficulties in his life. Currently, Amina is instrumental in promoting Turkish traditional archery to the Uzbek people. I was very happy when they called from YTB and invited me to Ankara. I felt that my work articulated the message I shared, that people understood what I wanted to say through my photograph, and that my voice could be heard in this big world. I would like to thank YTB again for giving us such good opportunities.

I would like to add her thoughts on archery, "Although I have been involved in Olympic archery for 3 years, I understood the real meaning of archery after learning traditional archery. Bow and arrow are a special weapon not made by humans, but sent by God; shooting an arrow with the intention of one hour of gas is a 50-year worship period. I learned that it is the same as his reward when I went to Türkiye in 2019. Our expert instructors at the Archers Foundation shared their science and experience with us for a month. At the end of the course, we received the Traditional Archery Teacher certificate from the Turkish Archers Foundation. This process was not easy, but to achieve success we should be patient. Being one of the first to start traditional archery in Uzbekistan gives me a special happiness and pride."

FOTOGRAF
Dahi
Mansiyon
Ödülü

K I S A : F İ L M

The image features a vibrant yellow background. In the center, there is a complex, layered graphic element. It consists of a brown, textured, leaf-like shape on the left, which transitions into a bright green, glowing area on the right. This green area is filled with numerous small white and purple dots, and is surrounded by thin, wispy lines of purple and white. The overall effect is that of a digital or organic form. At the bottom of the page, there is a geometric pattern of overlapping triangles in various shades of yellow and gold, creating a low-poly, crystalline appearance.

Azamatbek

Toiirov

Kırgızistan **Konya Necmettin Erbakan Üniversitesi**

Benim adım Azamatvek Toiirov, 29 Nisan 1998 tarihinde Özbekistan'da doğdum. 2020 yılında Türkiye Bursları yüksek lisans burs programına başvurduğum ve Necmettin Erbakan Üniversitesinde eğitim almaya hak kazandım. Şu anda Necmettin Erbakan Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsünde İslam Hukuku alanında yüksek lisans yapmaktayım.

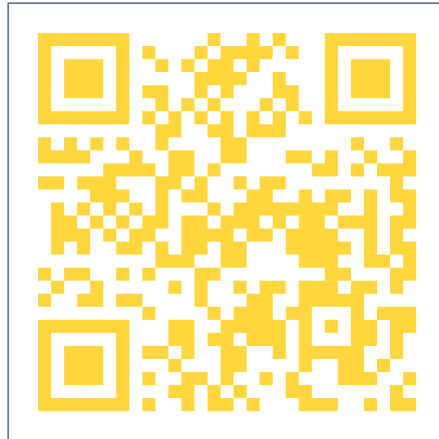
Toplumda farkındalık oluşturma amacıyla içerik üretip kendi Youtube kanalından yayımladığım için yarışmadaki medya-iletişim dalındaki kısa film kategorisi dikkatimi çekti ve bu kategoride Uluslararası Öğrenci Ödülleri yarışmasına katılmaya karar verdim. Uluslararası Öğrenci Ödülleri yarışmasına *Merhamet* isimli kısa film ile katıldım. Merhamet her medeniyette üstün görülmüş bir haslettir. Peygamberimiz de birçok hadisinde merhametin ne kadar önemli olduğunu vurgulamıştır. Merhamet olmaksızın yapılan her iş, atılan her adım ne yazık ki her daim eksik kalmıştır. Günümüz toplumlarında merhametin yerine şiddetin, acımasızlığın çoğaldığına tanık oluyoruz. Bu yüzden de toplumda farkındalık oluşturmak adına yarışmaya bu konuda çektiğimiz bir kısa filmle katılmaya karar verdik.

Yarışmada derceye girdiğimizi öğrendiğimde çok heyecanlandım ve ödül törenine kadarki zaman neredeyse hiç geçmedi. Ödül töreninde biriciliği kazandığımızı öğrendiğimde çok mutlu oldum. Bu yarışmayı düzenleyen YTB'ye ve *Merhamet* adlı kısa filmi oluşturmama yardım eden arkadaşlarıma ve emeği geçen herkese ayrı ayrı şükranlarımı sunarım.

My name is Azamatvek Toiirov, I was born on April 29, 1998 in Uzbekistan. In 2020, I applied for the Türkiye Scholarships graduate scholarship program and was entitled to study at Necmettin Erbakan University. I am currently doing my master's degree in Islamic Law at Necmettin Erbakan University, Institute of Social Sciences.

Since I produced content and published it on my own Youtube channel in order to raise awareness in the society, the short film category in the media-communication branch of the competition caught my attention and I decided to participate in the International Student Awards competition in this category. I participated in the International Student Awards competition with the short film *Mercy*. Compassion is a trait that is considered superior in every civilization. Our Prophet also emphasized the importance of mercy in many of his hadiths. Every work done and every step taken without mercy, unfortunately, has always been incomplete. In today's societies, we witness the proliferation of violence and ruthlessness instead of compassion. That's why we decided to participate in the competition with a short film we shot on this subject in order to raise awareness in the society.

When I found out that we were ranked in the competition, I was very excited and the time until the award ceremony almost never passed. I was very happy when I learned that we won the first prize at the awards ceremony. I would like to express my gratitude to YTB, who organized this competition, and to my friends who helped me create the short film called *Mercy*, and to everyone who contributed.

<https://youtu.be/GICRIAaMpMc>

Yasmeen

Abd Alghfar Awerah

Suriye **Ankara Üniversitesi**

Ben Suriye'den Yasmeen. YTB Uluslararası Öğrenci Ödülleri'nin sosyal medyadaki duyurusunu görünce hemen başvurumu yaptım. Şu an 4. sınıftayım, şimdiden kariyerimi düşünmeye başladım ve bu yarışmanın kariyerimde başarıya ulaşmanın ilk adımı olduğunu düşündüm. YTB gibi büyük bir kurumun düzenlediği programlara katılarak yeteneklerimi sergileme, başkalarının başarılarını görme, nitelikli bir öz geçmiş oluşturma ve hayalimi gerçekleştirme konusunda yardım alma fırsatım oldu. *Sesim Çizemez* adlı kısa filmimi oluştururken kardeşimin çocuklarının yeteneklerinden ilham aldım. Onlardan biri çok güzel şarkı söylüyor, diğeri ise çok güzel resim çiziyor. Amacım bu kısa filmde bu yetenekleri toplamaktı. Film, kızlarının farklı yetenekleri olmasına rağmen ikisinin de resim yapmasını isteyen bir anne hakkındadır. Toplumda çocuklarını anlamayan ve hepsine aynı şekilde davranan birçok ebeveyn bulunuyor. Bu aslında büyük bir hata çünkü her çocuğun kendine has yetenekleri ve becerileri vardır. Ben de bu yüzden bu probleme dikkat çekmek istedim. Çalışmamın yarışmayı kazandığını öğrendiğimde büyük ve tarifsiz bir mutluluk duydum ve daha fazlasını başarmanın mümkün olduğunu hissettim. Bana bu fırsatı verdiği için YTB'ye teşekkür ederim.

Iam Yasmeen from Syria. When I saw the announcement of the YTB International Student Awards on social media, I immediately applied. Now I'm in 4th grade and I've already started thinking about my career and I thought this competition was the first step to success in my career. By participating in the programs organized by a big institution like YTB, I had the opportunity to demonstrate my skills, learn about the successes of others, create a qualified CV, and get help in realizing my dream. I was inspired by the talents of my brother's children while creating my short film called *Sesim Çizemez*. One of them sings very well and the other draws very well. My aim was to gather these talents in this short film. The movie is about a mother who prefers both her daughters to paint, even though they have different talents. There are many parents in society who do not understand their children and treat them all the same, and this is a big mistake because each child has unique abilities and skills. That's why I wanted to draw attention to this problem. When I learned that my work had won the competition, I felt great and indescribable happiness and felt that it was possible to achieve more. Thank you YTB for giving me this opportunity.

<https://www.youtube.com/watch?v=h0uBtVZ1d94&t=1s>

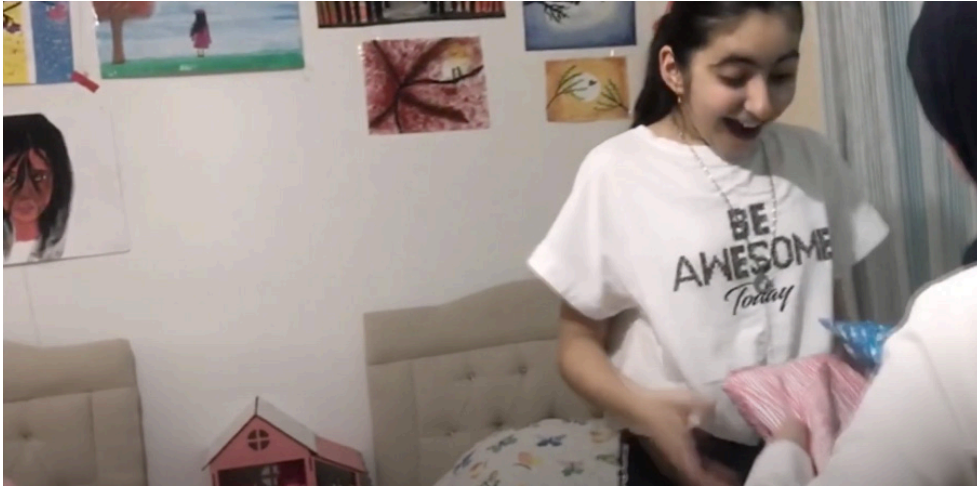
Romaissae

Kanjaa

Fas Nişantaşı Üniversitesi

Ben Rumeysa Kanjaa, Faslıyım. 1997'de doğdum. 2017-2018'de Türkiye'de eğitime başladım. Hem Sanat Tarihi hem Sinema ve Televizyon bölümlerinde okudum. Uluslararası Öğrenci Ödüllerini Türkiye Burslusu arkadaşarımdan duydum ve 2021'de çektiğim bir kısa film ile yarışmaya başvurmak istedim. Akademi Beyoğlu Gençlik Merkezinin desteği ile kendi ekibimi oluşturdum ve bu kısa filmi çektim. *İlk Adım* adlı kısa film grubunu 5 farklı ülkeden 12 kişiden oluşturduk. Film oluştururken başıma gelen bir olaydan ilham aldım. Yarışmada dereceye girmek benim için motive edici oldu. İleride yapacağım çalışmaların da bu değeri görmesi için daha çok çalışmak istememe sebep oldu. Bu alanda büyük bir eser bırakmak istiyordum fakat bunun ancak mezun olduktan sonra mümkün olacağını düşünüyordum. YTB ise bunu öğrenciyken yaşamama vesile oldu ve okul eğitimi yanında bize çok güzel fırsatlar sundu. Bunlardan dolayı YTB'ye teşekkür ediyorum.

I am I am Rumeysa Kanjaa, from Morocco. I was born in 1997. I started my education in Türkiye in 2017-2018. I studied both Art History and Cinema and Television departments. I heard about the International Student Awards from my fellows and wanted to apply for the competition with a short film I shot in 2021. With the support of Akademi Beyoğlu Youth Center, I formed my own team and shot this short film. We formed the group of short film called *First Step*, consisting of 12 people from 5 different countries. I was inspired by an incident that happened to me while creating the film. Being ranked in the competition was motivating for me. It made me want to work harder so that my future work will also have this value. I always wanted to leave a great work in this field, but I thought that this would only be possible after I graduated. YTB, on the other hand, helped me experience this when I was a student and offered us very good opportunities besides school education. I thank YTB for this.

https://www.youtube.com/watch?v=-_VZWup4_E4

B E L G E S E L

Md Labib

Faisal Khan

Bangladeş Selçuk Üniversitesi

Benim adım Md Labib Faisal Khan, 1997 yılında Bangladeş'in Rangpur şehrinin küçük bir kasabası olan Badarganj'a doğdum. Üç kardeşin en büyüğüyüm. Annem ev hanımı, babam ise öğretmendir. Küçük yaştan beri hep büyük hayaller kurardım. Ben hayallerimin peşinde koşarken bir hayalim gerçekleşti ve kendimi Türkiye Bursları öğrencisi olarak Türkiye'de buldum. 2015'te misafirpervelerin şehri Konya'daki Selçuk Üniversitesi Gazetecilik Bölümünde lisans eğitimime başladım. Okulumda sunulan imkanları değerlendirirken Cengiz Apaydın ve Yasemin Gülşen Yılmaz hocalarımın yol göstericiliği hayalimin gerçekleşmesinin önünü açmıştı. Ben hocalarımın yardımıyla hem gazetecilik hem de fakülte'deki diğer bölümlerin derslerine de misafir öğrenci olarak katılmaya başladım. Kendi bölüm derslerime ek olarak girdiğim derslerden sinema okuma, kurgu, animasyon, grafik tasarımı ve fotoğrafçılık gibi alanlarda da kendimi geliştirdim. Edindiğim bilgileri daha profesyonel olarak kullanabilmek için Konya'daki TV kanal ve reklam ajanslarında stajyer olarak çalışmaya başladım.

Kendimi hep geliştirme peşinde koşarken okul hayatımın son zamanlarını da yaşıyordum. Bu süreçte edindiğim bilgilerimi memleketim Bangladeş'in faydasına kullanabilmek için sabırsızlanıyordum. 2020 yaz tatilinde memleketime geldiğimde aklıma bir belgesel fikri geldi. Kardeşlerime ve bir hocama danışarak kendi çapımda kısıtlı imkanlarla çekimlere başladım. Tek başıma cep telefonumla kasabamızın zengin tarihi ve doğasıyla iç içe yaşayan insanların filmi aldım. 5 ay süren bu çekim sürecinde ortaya çıkan eser kasabamızın şu ana kadar yapılan ilk belgeseli olmuştu.

Memleketimin bir belgeseli olsun diye bu belgeseli çektiğim için henüz nerede yayımlayacağımı bilmiyordum. Bir gün Türkiye Burslularının sosyal medya hesabında Uluslararası Öğrenci Ödülleri 2021 yarışmasının duyurusuyla karşılaştım ve belgeselimle bu yarışmaya katılmaya karar verdim. Yarışmada belgeselim birincilik kazanınca üniversitem de resmi internet sayfasında bunu haber yaptı ve hocalarım bu başarımı kutladılar. Ama ben en çok annem ve babamın bu haberi duyunca mutluluk gözyaşları döktüğünü gördüğümde hayalimin gerçek olduğunu anladım.

I was born in 1997 in Badarganj, a small town of Rangpur, Bangladesh. I am the eldest of three siblings. My mother is a housewife, my father is a teacher. Ever since I was young, I have always dreamed big. While I was chasing my dreams, one of my dreams came true and I found myself in Türkiye as a Türkiye Scholarships student. I started my undergraduate education in the Department of Journalism at Selçuk University in Konya, in 2015. While evaluating the opportunities offered at my university, the guidance of my teachers Cengiz Apaydın and Yasemin Gülşen Yılmaz paved the way for my own dream to come true. With the help of my teachers, I started to attend other departments' courses as a guest student. As a result, I improved myself in areas such as cinema studies, video editing, animation, graphic design, and photography. In order to be good at those fields, I started to work as an intern at TV channels and advertising agencies in Konya.

I have always been impatient to use the knowledge I gained from university in this process for the benefit of my hometown. Here is the idea that came for a documentary when I came to my hometown during the summer vacation of 2020. After consulting with a history teacher, I started shooting with my own limited opportunities with my mobile phone. I filmed the rich history of our town and its people living in touch with the nature. The work that emerged as a result of this shooting, was the first documentary of our town so far. It took 5 months in total for shooting all the places. After a huge effort, our very first documentary comes true and is ready to publish on the social media. However, I wanted to share the beauty and glory of my birth place with more people from all over the world. As a result of searching, one day I came across the announcement of the International Student Awards 2021 competition organized by the Türkiye Scholarships. From that moment on, I decided to participate in this competition with my documentary. When my documentary won first place in the competition, my university also made news about my achievement on its official website. My teachers congratulated me on this achievement. But, I felt that my dream came true when I saw my mother and father shed the tears of happiness.

https://www.youtube.com/watch?v=lhz_tMJKcn0

Abdurrahman

Mujeeb

Sri Lanka **İbn Haldun Üniversitesi**

Ben Abdurrahman Mujeeb, 23 Nisan 2001 yılında Riyad'ta dünyaya geldim. Aslen Sri Lankalıyım. İbn Haldun Üniversitesi Medya ve İletişim Bölümü 4. sınıf öğrencisiyim. Lise eğitimi için yaklaşık 7 yıl önce Sri Lanka'dan İstanbul'a tek başıma geldim. O zamanlar henüz 13 yaşındaydım, çevremi ve dünyayı yavaş yavaş tanımaya başladığım günlerdi. O günlerden beri çevremde olan biten her şeyi belgeleme gibi bir hevesim vardı. 2017 yılında TRT Belgesel kanalı için çekilen bir belgesel projesinde kamera asistanı olma şansım olmuştu. Projede çalışırken geleceğime dair bazı kararlar vermiştim. Onlardan birisi de ileride meslek olarak belgesel yönetmenliği yapmaktı. Türkiye'ye lisans eğitimi için geri döndükten sonra sinema ve yönetmenlik ile alakalı birçok eğitime katıldım. YTB'nin düzenlediği Uluslararası Öğrenci Akademisi'ne başvurarak sinema ve yönetmenlik ile ilgili derslere katıldım ve kendimi bu alanda daha fazla geliştirme şansı elde ettim. Ayrıca üniversitede de sinema ile alakalı birçok farklı ders alma ve birçok farklı hocayla tanışma fırsatım oldu. Tüm bu eğitimleri ve tecrübelerimi kullanarak kendime ait bir belgesel çekmeye karar vermiştim. Yine lise yıllarımda iken sürekli kahve içmeye gittiğim Malta Kurukahvecisi'nin tarihini ve geçmişini hep merak etmiştim. Benim merak ettiğim gibi orada yaşayan insanlar da merak etmiştir diye düşündüm ve bu düşünce ile yola çıkarak merakımı gidermek adına Malta Kurukahvecisi hakkında bir belgesel çekmeye karar verdim. Belgesel için hazırlıklarımı yaparken tam o sırada YTB'nin Uluslararası Öğrenci Ödülleri 2021 yarışmasını duydum. Başta belgesel projemi yarışmalara gönderme gibi bir niyetim olmasa da kendimi kanıtlamak, aldığım dersleri ne kadarını uygulayabildiğimi görebilmek adına yarışmaya başvurmaya karar verdim. İlk belgeselim olmasına rağmen ikincilik ödülü almış olmam benim için büyük bir başarı sayılır. Ne de olsa büyük başarılar küçük adımlarla başlar, öyle değil mi?

Iam Abdurrahman Mujeeb, I was born on April 23, 2001 in Riyadh. I am originally from Sri Lanka. I am a 4th year student at the Department of Media and Communication at Ibn Haldun University. I came to Istanbul from Sri Lanka about 7 years ago for high school education by myself. At that time I was only 13 years old, it was the days when I started to get to know my environment and the world gradually. Since those days, I had a desire to document everything that was going on around me. In 2017, I had the chance to be a camera assistant in a documentary project shot for the TRT Belgesel channel. While working on the project, I made some decisions about my future. One of them was to work as a documentary director in the future. After returning to Türkiye for undergraduate education, I attended many trainings related to cinema and directing. By applying to the International Student Academy organized by YTB, I attended classes on cinema and directing and had the chance to develop myself further in this field. In addition, I had the opportunity to take many different courses related to cinema and meet many different professors at the university. Using all these trainings and experiences, I decided to shoot a documentary of my own. Again, when I was in high school, I always wondered about the history and background of Malta Kurukahvecisi, where I always went to drink coffee. I thought that the people living there were wondering as well as I was wondering, and based on this thought, I decided to shoot a documentary about Malta Kurukahvecisi in order to satisfy my curiosity. While I was making preparations for the documentary, I heard about YTB's International Student Awards 2021 competition. Although I had no intention of sending my documentary project to competitions at first, I decided to apply for the International Student Awards 2021 competition in order to prove myself and see how much of the lessons I could apply. Although it is my first documentary, it is a great success for me to receive the second prize. After all, great achievements start with small steps, right?

<https://youtu.be/nxqjlnwkiNw>

D İ J İ T A L
T A S A R I M

Aylin

Yıldırım

Almanya **Sakarya Üniversitesi**

Ben Aylin Yıldırım. 24 Ocak 1994 Berlin doğumluyum, Alman vatandaşıyım. Türkiye’de bulunduğum süre boyunca İzmir ve Sakarya illerinde ikâmet ettim. Almanya’da kısa bir süre yaşadıkdan sonra Türkiye’ye gelip eğitimimi tamamladım, şu an Almanya’da yaşıyorum. Sakarya Üniversitesi Endüstri Mühendisliği Bölümünden mezun oldum. Yıllarca dijital tasarım üzerine bir şeyler yapmak istedim. Mezun olacağım sene boş vaktimi değerlendirmek ve kendimi dijital tasarım konusunda geliştirmek için Sakarya’da Uluslararası Öğrenci Akademisi’ne katıldım. Uluslararası Öğrenci Akademisi’nde dijital tasarım eğitimi olması beni çok heyecanlandırdı. Akademide Selda Kavas Afacan ile çok keyifli bir ders dönemi geçirdik. Kendisi son derece nazik, bilgili ve yardımsever bir öğretmendi. Öğretmenimle irtibatı koparmadık. Yarışmayı bana haber verdiğinde çok heyecanlandım ve katılmaya karar verdim. Eğitim dönemi-mizde de Uluslararası Öğrenci Akademisi, kendimi geliştirmemde büyük katkı sağladı.

Günümüzde birçok zorluğa maruz kalan çocuklar var. Tüm o çocuklara dokunabilmeyi çok isterdim. Bu düşünceyle *BOMBA* adlı eserimi yarattım. Bu eserde, Hiroşima’da patlayan bomba ile hayattan koparılan Sadako Sasaki’den ilham aldım. Sadako Sasaki’nin hikayesini çok etkileyici ve üzücü buluyorum. Çalışmamı, Sadako Sasaki gibi büyümeden hayatını kaybetmiş tüm çocuklar için tasarladım. Yarışma gününde Almanya’da olduğum için ödül töreninde bulunamadım. Keşke orada olup o atmosferi ve heyecanı yaşayabilseydim. Eserime derece vererek Sadako Sasaki gibi büyüemeyen tüm çocukları hatırlatmama vesile olduğunuz için teşekkür ederim. Eserimin derece almış olması beni çok mutlu etti. Organizasyonu gerçekleştiren YTB’ye de ayrıca teşekkür ederim.

Hello, I am Aylin Yıldırım. I am a German citizen, born on January 24, 1994. in Berlin. I lived in İzmir and Sakarya during my stay in Türkiye. After living in Germany for a short time, I came to Türkiye and completed my education here, now I live in Germany. I graduated from Sakarya University, Department of Industrial Engineering. For years, I wanted to do something on digital design. I joined the International Students Academy in Sakarya to spend my free time and improve myself in digital design the year I graduated. I got very excited to have education on digital design at the International Student Academy. We had a very enjoyable class period with Selda Kavas Afacan at the Academy. She was a very kind, knowledgeable and helpful teacher. I kept in touch with my teacher and when she informed me about the competition, I was very excited and decided to participate. During our education period, the academy made a great contribution to my self-development.

I know that there are children today who are exposed to many difficulties. I would love to touch every child, and with this idea, I created my work called *BOMB*. I got my inspiration for this piece from Sadako Sasaki, who was devastated by the bomb explosion in Hiroshima. I find Sadako Sasaki’s story very impressive and sad. I designed my work for all dead children who could not grow up like Sadako Sasaki. I couldn’t be there because I was in Germany on the day of the awards ceremony. I wish I could have been there and experience that atmosphere and excitement.

I would like to thank YTB for giving my work a rating and reminding me of all the children who could not grow up like Sadako Sasaki. I am very happy that my work received a degree. Thank you very much to everyone who made the organization.

DİJİTAL
TASARIM
Dalı
Mansiyon
Ödülü

BOMBA

blaulich-2

6 Ağustos 1945 tarihine kadar Hiroşima'da yaşayan neşeli küçük bir kız çocuğuydu Sadako Sasaki. Kirli bir bomba ile neşesi elinden alındı. Bir kıvılcım gibi yanan çiçeğe dönüştü. Ve yanarak parlamaya devam etti. Bu çalışmamı büyümeyen ölü çocuklara ithafen tasarladım. Yurdundan sürgün tüm çocuklara...

Çalışmanın boyutları 1080 x 1080 pixel kare içerisine yerleştirilmiştir.

SENYARYO

Anastasiia

Yerokhina

Ukrayna **İstanbul Medeniyet Üniversitesi**

Ben Anastasiia Yerokhina. 20 Şubat 1998 tarihinde doğdum. Ukraynalıyım. Lisansımı Ukrayna'da bitirdim, şimdi ise İstanbul Medeniyet Üniversitesi Uluslararası İlişkiler Bölümünde yüksek lisans yapıyorum. Senaryo yazmak okuduğum alanla alakalı olmasa da bunun zamanla hobim olduğunu söyleyebilirim. Zaman zaman şiir ve kısa metin yazıyordum ama bununla ilgili herhangi bir eğitim alma şansım olmamıştı. 2020'de Uluslararası Öğrenci Akademisi'nin senaryo atölyesine katıldım ve senaryo yazmaya olan hevesim arttı. Bu eğitimde öğrendiklerim sayesinde ilk senaryomu yazdım. Üstelik 2020 yılında ilk defa düzenlenen Uluslararası Öğrenciler Eser Yarışması'na katılıp ikincilik ödülü almaya hak kazandım. Bu başarı, bu alanda bildiklerimi geliştirmem için ilham oldu ve sonraki Uluslararası Öğrenci Akademisi'nin "Dizi Nasıl Yapılır?" programına katılmaya karar verdim. Uluslararası Öğrenci Akademisi sayesinde yeteneğimi geliştirme imkanı buldum. Ayrıca hem Uluslararası Öğrenci Akademisi hem Uluslararası Öğrenci Ödülleri, senaryo alanında ilerlemem için motivasyon kaynağı oldu. *Yabancı* adlı eserimi kendi tecrübeme de bakarak yazdığımı söyleyebilirim. Yabancı olmanın ne olduğunu, başka bir ülkede yaşamının, o ülkenin kültürünü, dilini ve geleneklerini öğrenmenin ne kadar zor olduğunu iyi biliyorum. Ama aynı zamanda Türk milletinin ne kadar yardımsever ve misafirperver olduğunu da biliyorum. Hepimiz hayatımızın farklı dönemlerinde kendimizi yabancı gibi hissedebiliriz, bunun için gerçekten başka bir ülkeye taşınıp yabancı olmaya da gerek yok. Hatta tam aksine, eserimin ana kahramanı Oksana gibi yabancı bir ülkede ait olduğumuz bir yerdeymiş gibi de hissedebiliriz. Ben Oksana gibi Türkiye'de Türk halkından çok şey öğrendiğime eminim. Dili, kültürü ve tarihi dışında öğrendiklerimden en önemlileri insanlık ve hoşgörü. Her insan bir şekilde farklı görünebilir veya davranabilir ama buna saygıyla yaklaşmalıyız ki bize de saygı duyulsun. Sonuçta her insan bir şekilde farklıdır ve bu çeşitlilik dünyamızı zenginleştiriyor. Farklıyız ve bunun için güçlüyüz.

I am Anastasiia Yerokhina from Ukraine. I was born on February 20, 1998. I completed my undergraduate degree in Ukraine, and now I am doing my master's degree in International Relations at Istanbul Medeniyet University. Although writing a screenplay is not related to my field of study, I can say that it has become my hobby over time. I used to write poems and short texts from time to time, but I had no chance to receive any training on this. I attended the scenario workshop of the International Student Academy in 2020 and my enthusiasm for writing screenplays increased. Thanks to what I learned in this tutorial, I wrote my first script. Moreover, I participated in the International Students Art Competition, which was held for the first time in 2020, and was awarded the second prize. This success inspired me to expand my knowledge in this field. Then, in the next International Student Academy, I decided to join the program "How to Make a Series?". Thanks to the Academy, I had the opportunity to improve my skills. In addition, both the International Student Academy and the International Student Awards have been a source of motivation for me to progress in the field of screenplay. I can say that I wrote my work titled *The Stranger* based on my own experience. I know very well what it is to be a stranger, how difficult it is to live in another country and learn the culture, language and traditions of that country. But I also know how helpful and hospitable the Turkish people are. We can all feel like strangers at different times in our lives, there really is no need to move to another country and become a stranger. On the contrary, like Oksana, the main character of my work, we can feel like we are in a foreign country where we belong. Like Oksana, I am sure that I learned a lot from the Turkish people in Türkiye. Apart from its language, culture and history, the most important thing I have learned is humanity and tolerance. Every person may look or act differently in some way, but we must treat this with respect so that we are respected as well. After all, every person is different in some way, and this diversity enriches our world. We are different and we are strong for it.

Herkes Gibi YABANCI

Logline: Kanser yüzünden herkes gibi olamayan ve kendini sürekli yabancı gibi hisseden kız tedavi için yurt dışına gidip sonunda kendini 'herkes gibi' hissetmeye başlar.

Dramatik önerme: Her birey farklıdır. Herkesin onu diğer insanlardan ayrı kılan özellikleri vardır. Bu özellikler dış görünüşü ile ilgili bir şey olsun ya da karakter özellikleri olsun kabul etmek gerek çünkü bunlar bizi 'biz' yapan özelliklerdir. Herkes birbirine hoşgörülü davranmalıdır.

Ana karakter: Oksana.

Amacı: Herkes gibi olmak, diğer çocuklardan farklı olmamak.

Engeli: Kanser hastalığı; kemoterapi etkisine maruz kalan ve onu diğer çocuklardan ayıran dış görünüşü dışında herkesin ona acıyla bakması ve 'özel' davranması herkesten onu ayrı kıyor.

Eylemi: Kendini olduğu gibi kabul etmek. Herkesten farklı olmak kötü bir şey olmadığını ve hepimizin birbirinden bir şekilde farklı olduğunu anlamak.

Karakterler

- Oksana:** 9 yaşında olan kanser hastası bir kız çocuktur. Kendisi Ukraynalı, ama tedavi için ailesi ile Türkiye'ye gelmiştir.
- Lina:** 36 yaşında olan Oksana'nın annesi. Zor hayat durumunda bulunmasına rağmen dik durmaya çalışır. Kızının iyileşmesi için her şey yapmaya hazır.
- Taras:** 38 yaşında olan Oksana'nın babası. Yumuşak huylu biridir. Önceden kızı ve onun ruhsal durumunu düşünmektedir.
- Bulut:** 10 yaşında olan kanser hastası bir erkek çocuktur. Oksana ile aynı koşu yatmaktadır. Klinikte yatan çocukların lideri sayılmaktadır. Dedesinden tavla oynamayı öğrenmiş ve sıkça oynamaktadır.
- Melis:** 9 yaşında olan kanser hastası bir kız çocuktur. Oksana ile aynı koşu yatmaktadır. Tatlıları çok sever.
- Candaş:** 9 yaşında olan kanser hastası bir erkek çocuktur. Oksana ile aynı koşu yatmaktadır. Bulut'un en iyi ve sadık arkadaşısıdır. Çok aktif ve eğlencelidir. Her zaman Bulut'u destekler.
- Barkın:** 10 yaşında olan kanser hastası bir erkek çocuktur. Oksana ile aynı koşu yatmaktadır. Çocuklardan en olgun ve bilgili olan başka kültürlere ve ülkelere ilgi duymaktadır. Hayali dünya turunu yapmaktadır. Gözlük takar.
- Umut Bey:** 45 yaşında olan beyaz sakallı kanser kliniğinin doktorudur. Çocukları çok sever.

SAHNE 1 İÇ/GÜN/DAİRE

Oksana, Lina ve Taras holde kapının önünde durmaktadır. Lina, Oksana'ı giydirmeye çalışır. Oksana kollarını kavuşturarak engellemeye çalışır.

OXSANA

Annem, hayır!

LİNA

Montu giyeceksin. Sırf ilkbahar geldi diye montsuz gezmek yok. Dışarıda hâlâ soğuk.

OXSANA

Hayır dedim!

LİNA

Tamam, canım. Bu montu istemiyorsan, hadi bunu giyelim.

Lina dolaptan başka bir montu alıp bakar.

LİNA

Bak, ne kadar güzel montun var. Tabii, bu daha iyi. Hadi, onu giyelim.

OKSANA

Hayır dedim!

Taras ile Lina bakışır.

TARAS

Oksanacığım, ama annen doğru söylüyor. Montsuz gezmek için hava hâlâ soğuktur. Hadi, canım.

Taras, Oksan'ı giydirmeye çalışır ama Oksana izin vermez.

OKSANA

Benim sorunum montla ilgili değil.

LİNA

O zaman neyi beğenmiyorsun canım? Pantolon mu? Sorun değil. O zaman pantolonu değiştirelim. Taras, bize başka bir pantolon getirsene.

Taras baş sallayıp odaya doğru gitmeye başlar.

OKSANA

Ya nasıl anlamıyorsunuz?! Ben bu şekilde dışarı çıkmam. Çıkamam. Asla!

LİNA

Neyin var ki canım?

OKSANA

Görmüyorsunuz gibi yapmayın.

TARAS

Çiçeğim, ben de anlamadım.

Oksana kafasına işaret eder. Kemoterapiden dolayı Oksana'nın saçları dökülmeye başlamıştır.

OKSANA

Bu! Ben bu şekilde hiç bir yere gitmeyeceğim.

Lina, Oksana'nın kafasını okşamaya başlar.

LİNA

Canım, güzel kızım benim...

Oksana, Lina'yı durdurur.

OKSANA

İşte bu.

LİNA

Ne canım?

Oksana tekrar kafaya işaret eder.

OKSANA

Bana bu yüzden öyle davranıyorsun.

LİNA

Nasıl davranıyorum ki canım?

OKSANA

Acıyarak. Bana acıyarak bakıyorsun, acıyarak konuşuyorsun. 'Bu montu istemiyorsan, bunu giy. İstiyorsan, bunu yap, şunu al. Ne istiyorsan, o olsun.' Beni böyle teselli etmeyi ümit ediyorsun.

TARAS

Hayır, çiçeğim.

OKSANA

Sen de öyle, baba. Herkes öyle.

Lina ve Taras aşağı bakmaya başlarlar. Oksana ile göz temasından kaçarlar.

OKSANA

Gözlerinizde o acıyı görmediğimi, seslerinizde onu duymadığımı mı sanıyorsunuz? Hiç bir şey olmamış, hiç bir şey değişmemiş gibi gözükmeye çalışıyorsunuz, ama olmuyor. Görüyorum. Anlıyorum. Ben değiştim. Bu hastalık beni değiştirdi. Ben artık herkes gibi değilim. Bana özel davranmak gerekiyor, değil mi? Zaten herkes öyle davranıyor. Ya ben her şeye hazırdım. Baş ağrısı, yorgunluk, ama neden saçlarım? Şimdi benim değiştiğimi daha belli de oluyor. Ben güzel değilim artık.

Lina ve Taras Oksan'a sarılırlar. Gözleri göz yaşları ile dolmaya başlarlar.

TARAS

Ne diyorsun, çiçeğim benim? Sen çok güzelsin. Benim en güzel çiçeğimsin sen.

OKSANA

Senin çiçeğin solmuş, baba. Bak, yapraklarım da dökülmüş.

Oksana yine kafasına işaret eder. Taras, Oksan'a daha sıkı sarılır. Lina gözyaşlarını siler.

LINA

Oksana, bana bak. Sakın öyle bir şey deme. Sen daha önce de güzeldin. Şimdi de güzelsin. Yakında daha güzel de olacaksın. İyileşeceksin. Kendini de iyi hissedersin. İyileşince her şey eskisi gibi olacak.

OKSANA

Ya iyileşmezsem? Ne olacak? Böyle bir ihtimal da var, değil mi?

LINA

Sen o ihtimali düşünme. Bak, sana söz veriyorum. Sen iyileşeceksin. Duydun mu beni? İyileşeceksin. Doktorun da çok ümitli. Kemoterapiye de başladık.

Lina birkaç saniye susup devam eder. Lina, Oksana'nın kafasını okşar.

LINA

Tabii, onun yan etkileri de var, ama birazcık dayan sonra tekrar her şey eskisi gibi olacak.

OKSANA

Gerçekten ben eskisi gibi olacağım, herkes gibi olacağım, değil mi?

Lina, Taras'a bakar.

LINA

Ben az önce kime söz vermişim, ha? İyileşeceksin ve eskisinden daha güzel de olacaksın. Herkesten daha güzel olacaksın. Merak etme. İyileşmen için her şeyi yapacağım.

Oksana, Lina ve Taras sarılırlar.

OKSANA

Herkesten daha güzel olmaya gerek yok. Herkes gibi olayım yeter.

Lina ve Taras gülümser.

LINA

Nasil istersen, canım.

LINA

Şimdi hadi dışarı çıkalım. Gezmek sana iyi gelir. Doktor da öyle söyledi.

OKSANA

Hayır.

LINA

Ne hayır? İyilğin için bu. Sen iyileşmek istiyor musun?

OKSANA

İstiyorum, ama birinin beni böyle görmesini istemiyorum.

TARAS

Nasil olur, Oksanacığım? O zaman hiç dışarı çıkmamak lazım. Sen boş ver başka insanlara.

OKSANA

Lütfen, en az tanıdıklarım beni böyle görmesin. En uzak parka gidelim.

LINA

En uzak parka ne demek, canım? Yakınlarda çok güzel bir parkımız var. Aynı zamanda da çok büyüktür. Biz insanlardan uzaklaşınız, merak etme.

OKSANA

Hayır! Bizim parkımıza asla gitmeyeceğim. Oraya hep bizim apartmanda oturan çocuklar geliyor.

LINA

Ama...

TARAS

Hayır, Lina. İsteddiği gibi olsun. Böyle kendini rahat hisseder. Biz zaten her şey onun için yapmıyor muyuz?

OKSANA

Sağ ol, babacığım.

LINA

İyi, tamam. Hadi gidelim artık.

OKSANA

Durun! Bir de bunu giyeyim. Oksana, şapkayı alıp giyer.

LINA

Canım, montsuz olmaz dedim, o doğru, ama şapkaya gerek yok. O kadar soğuk da değil sonuçta. Terleyeceksin öyle. Havasız olur. Ya başın dönerse, Tanrı korusun.

OKSANA

Hayır. Böyle iyi olurum. Lütfen. Dökülmüş saçlarım da öyle görünmez. Hasta olduğumu kimse anlamaz öyle.

LINA

Ama...

Taras, Lina'ya bakar.

TARAS

Linacığım, sen 'ama'dan başka bir kelime bilmiyor musun? Bir de bak, bu şapka ne kadar yakıştı benim çiçeğime.

Oksana gülümser.

TARAS

Hadi, çıkalım.

SAHNE 2 DIŞ/GÜN/PARK

Oksana, Lina ve Taras parkta gezerler. Oksana biraz ileri gider.

LİNA

Canım, ama çok çabuk yürüme. Doktorun söylediklerini unutma, kemoterapiden dolayı kendini yorgun ve halsiz hissedebilirsin.

OKSANA

Tamam, anne. Lütfen bağırma yoksa herkes hasta olduğumu duyar.

LİNA

Özür dilerim, canım. Ama yine de doktorun dediklerini unutma.

OKSANA

Tamam, tamam anne. Ne olur 'doktor' kelimesini söyleme artık.

TARAS

Lina, çocuğun üstüne gelme. Lütfen.

LİNA

Tamam.

Lina ve Taras yan yana yürürler. Oksana ise biraz daha ileriye gider.

TARAS

Kızı zaten zorla dışarı çıkardık. Dediği gibi yapalım bari. Yüzü gülsün biraz.

LİNA

Tabii, haldısın.

TARAS

Bir de çıkmadan önce neydi ki bu konuşma?

LİNA

Hangi konuşma?

TARAS

Biliyorsun. İyileşeceğine söz verdin. Nasıl böyle bir şey söz verebiliyorsun ki?

LİNA

Doğru değil mi bu? Kızımız iyileşmeyecek mi?!

Oksana arkasına dönüp Lina'ya ve Taras'a bakar.

TARAS

Ya gerçekten bağırma.

LİNA

Söz verdim ve tutacağım.

TARAS

Nasıl tutacaksın ki? Durumu zor, biliyorsun. Doktor da pek umut vermedi. Tek şans yurt dışında tedavi görmek, ama onun için paramız kalmadı. Niye kıza yalan söyledin? Niye boşuna umut verdin?

LİNA

Sen pes ettin demek, öyle mi? Hâlâ şansımız var. Buradaki tedavi belki işe yaramaz, ama programdan olumlu cevap gelirse, yurt dışında tedavi görecektir. Bakanlığımızca ücretsiz tedavi görülür.

TARAS

Ya ondan kaç aydır ses seda çıkmıyor. Cevap olumlu olsaydı, çoktan haberimiz olurdu.

LİNA

O zaman neyi teklif ediyorsun? Kızımızın yavaş yavaş öldüğünü izlemek mi?

TARAS

Tabii ki hayır. Ellerimizden geleni yapacağız. Ama boşuna umut vermeyelim, bir de üstüne gelmeyelim diyorum. Kızımızın son ayları ise onları istediği gibi yaşasın, mutlu olsun.

LİNA

Sakin öyle bir şey deme! Sen belki vazgeçmiş olabilirsin, o da belki vazgeçmiş olabilir, ama ben o kadar kolay vazgeçmem. O sadece kendi istediklerini yaparsa zaten evden çıkmaz bile. Görmedin mi bugün?

Oksana, uzakta çocukları görür görmez geri döner. Lina'nın ve Taras'ın yanına gelir.

TARAS

Çiçeğim, bir şey mi oldu?

OKSANA

Orada çocuklar var.

LİNA

Ne güzel işte, gel onların yanına. Birlikte oynayın.

OKSANA

Anne, ne diyorsun sen? Delirdin mi? Nasıl yanına gelirim?! Bir de bu çocuğu tanıyorum galiba, bizim mahallemizde oturuyor. Aaa. Ama nasıl en uzak parka gittik! Onun burada ne işi var!

TARAS

Tamam, çiçeğim, hadi gidelim buradan.

OKSANA

Evet, baba. Hem de hemen.

LİNA

Hayır, gitmiyoruz. Yeni geldik. Bir de ne var ki. E, bu çocuğu tanıyorsun, gel yanına. Seni de gruba alsınlar, birlikte oynayın.

OKSANA

Annem, nasıl yanına gelirim ki! Bir bak bana.

Oksana tekrar kafasına işaret eder.

OKSANA

Ben onlar gibi değilim. Saçlanm yok. Ya görürlerse. Beni alay ederler. Ben farklıyım. Utanıyorum.

LİNA

Ama biz hepimiz farklıyız. Saçların olsaydı yine de farklı olurdu.

OKSANA

Ya teşekkür ederim, anne. Hiç bir zaman normal olamayacağım mı diyorsun?!

LİNA

Ama normal ne demek ki, canım. Farklı olmak zaten normaldir.

Bu sırada gruptan bir erkek çocuk Oksana'nın yanına gelir.

ÇOCUK 1

Merhaba.

Oksana duymuyor gibi yapar ve sırtını döner.

ÇOCUK 1

Merhaba, Oksana. Sana diyorum.

LİNA

Oksanacığım, biz seni öyle yetiştirdik mi? İnsan bir 'merhaba' der.

OKSANA

Mer...haba.

ÇOCUK 1

Ben, Oleg. Biz aynı mahallede oturuyoruz. Hadi, bize gel! Biz bir oyun oynayacağız şimdi. Bize çift sayı lazım da.

OKSANA

Oyun mu? Hayır, ben kalabalık oyunları sevmiyorum. Ben kendi oyuncakla oynarım.

Oksana penguen oyuncuğunu gösterir.

LİNA

Canım, senin penguenin seni burada bekler, merak etme. Ver bana.

Lina, oyuncuğu Oksana'nın ellerinden alır.

LİNA

Hadi, çocuklara yardımcı ol. Bak, sensiz oynayamazlar. Hadi.

ÇOCUK 1

Evet, hadi.

Çocuk, Oksana'nın elini tutar ve onlar birlikte diğer çocuklara doğru yürür.

TARAS

Sen beni az önce duymamıştın sanırım.

LİNA

Kızımız zaten kendini toplum dışı hissediyor. Sence diğer çocuklarla oynamak onun sosyalleşmesine iyi gelmez mi?

TARAS

Sosyalleşmesine belki iyi gelir, ama kendisine nasıl gelir bilmiyorum.

Oksana başka çocukların yanına geldi, ama biraz uzak durmaya çalışır. Oksana sürekli şapkeyi kontrol eder ve saçlarının görünmesini sağlar.

ÇOCUK 1

Arkadaşlar, bu Oksana. Biz onunla aynı mahallede oturuyoruz.

ÇOCUK 2 VE ÇOCUK 3

Merhaba.

OKSANA

Merhaba.

ÇOCUK 1

Eee, hadi daha yaklaş. Oyun oynayacağız şimdi. Çocuk, Oksana'yı yaklaştırm. Oksana tekrar şapkasını kontrol eder.

ÇOCUK 2

Bu şapka nedir böyle? Onu çıkart istersen. Koşacağız şimdi.

OKSANA

Hayır, hayır. Sevdiğim bir şapka. Öyle güzel duruyor, değil mi?

ÇOCUK 2

Bilmem. Şapka işte.

ÇOCUK 1

Hadi, oynayalım artık. Evet, öncelikle oyun kurallarını anlatayım.

Lina ve Taras çocukları izlerler. Çocuklar oyun oynamaya başlarlar. Herkes koşuşur. Fakat aniden Oksana kendini kötü hisseder ve yere düşer. Şapkası da başından yere düşer.

TARAS

Al sana sosyalleşme.

Taras ve Lina, Oksana'nın yanına gelirler. Oksana kafayı tutar.

LİNA

Canım, iyi misin? Kusura bakma, annen iyi olur diye düşündü.

TARAS

Çiçeğim, iyi misin?

OKSANA

İyiyim, sadece aniden başım dönmeye başladı.

LİNA

Evet, doktor böyle olabileceğini söylemişti. Bu terapinin yan etkisinden biri.

ÇOCUK 1

Terapi mi? Ya kusura bakma, senin terapi gördüğünü bilmiyordum. Hasta olduğumu bilseydim bizimle oynamayı teklif etmezdim.

Oksana yerde yatmaya devam eder. Sonra ise yavaş yavaş kalkar. Lina ve Taras ona yardım ederler. Diğer çocuklar arkasından konuşmaya başlarlar.

ÇOCUK 2

Tabii, hasta olduğumu belli.

ÇOCUK 1

Kafasına bak ya. Saçları da az. Dökülmüş.

ÇOCUK 3

Ya hasta mı? Umarım bize bulaşmaz.

Oksana bunları duyunca yüzü düşer. Hemen şapkasını geri giyer.

TARAS

Hadi, çiçeğim, eve gidelim.

SAHNE 3 İÇ/GÜN/DAİRE

Oksana yatakta yatar. Lina ve Taras onun başında dururlar. Lina, Oksana'ya bir bardak su verir.

LİNA

Hadi, al, canım.

Oksana kalkıp yatağa oturur. Lina ve Taras ona yardım ederler. Oksana su içer.

LİNA

Nasılsın, Oksanacığım? Kendini nasıl hissediyorsun?

OKSANA

Berbat.

LİNA

Hâlâ başım mı dönüyor?

OKSANA

Ya başım önemli değil.

TARAS

Nasıl? Senden başka hiç bir şey önemli değil.

OKSANA

Ben düşüktükten sonra çocukların bana nasıl baktıklarını gördünüz mü?

TARAS

Nasıl bakıyorlardı ki, çiçeğim?

OKSANA

İşte böyle.

Oksana, Taras ve Lina'ya işaret eder.

OKSANA

Sizin gibi. Acıyla bakıyorlardı. Bir de korkuyla. Biri 'umarım hastalık bize bulaşmaz' dedi.

LİNA

Oksanacığım, sen düşünme onları. Baba doğru söyledi. Senden başka hiç bir şey önemli değil.

Bu sırada Lina'nın telefonu çalar.

LİNA

Telefon bile. Açmayacağım. Hadi ben sana sıcak çikolata yapayım. İster misin?

Telefon tekrar çalar.

OKSANA

Aç, anne. Ben hiç bir şey istemiyorum.

TARAS

Aç, canım. Ben burada olurum.

Lina, telefonu açıp koridora çıkar, ama kapıyı açık bırakır. Lina telefonda konuşurken zaman zaman başını sallar. Taras ve Oksana, Lina'yı izlerler.

LİNA

Alo. Evet. Evet...Ya gerçekten mi? Ne zaman? Tamam... Tamam. Anladım... Çok teşekkür ederiz. Son zamanda aldığımız en güzel haber bu.

Lina, odaya girer.

TARAS

Neden gülümsüyorsun? Kim aradı?

LİNA

Programdan aradılar. Bakanlığımız Oksana'nın yurt dışındaki tedavisini finanse edecek. Haftaya Türkiye'ye İstanbul'a tedavi için gideceğiz.

TARAS

Ya yaşasın!

Taras, Oksana'yı öpmeye başlar. Sonra Lina'ya sanılır. Oksana her şeye şaşkın şaşkın bakar.

LİNA

Klinik de çok güzel. Dünyanın her köşesinden tedavi için gelenler var.

TARAS

Tannı'ya şükür. Benim çiçeğim tekrar açar.

LİNA

Şimdi hızlı bir şekilde hareket etmemiz lazım. Yarın cevabımızı bilmek istiyorlar. Bu kesin 'evet' tabii ki, ama yine de prosedür öyle talep edilir.

TARAS

Belgelerimiz hazır.

LİNA

Evet, onları yollamamız gerekiyor.

OKSANA

Ya durun artık! Nereden çıktı şimdi bu?

TARAS

Çiçeğim, yurt dışında daha iyi bir tedavi alırsın. Program bütün masraflarımızı da karşılayacak.

OKSANA

Ama ben yurt dışına gitmek istemiyorum.

LİNA

Canım, çok uzak değil o. Türkiye'ye gideceğiz. Uçakla sadece iki saat. Hoop ve sen oradasın. Biz birlikte olacağız. Merak etme.

OKSANA

Ya gitmek istemiyorum diyorum. Siz beni duymuyor musunuz? Hayır dedim.

LİNA

Oksana, anlamıyorsun.

OXSANA

Hayır, galiba siz beni anlamıyorsunuz. Ben bugün parkta düştüm. Hasta olmasaydım kalkanı koşardım. Kimse görmezdi bile. Ama şimdi ben herkes gibi değilim. Ben düşünce de herkes bunu anladı. Benimle aynı mahallede oturan çocuk bana nasıl baktı bugün, gördünüz mü? Hemen uzaklaştı. Bana yabancıya gibi baktı. Herkes de öyle bakıyor. Saçlarının döküldüğünü görenler bana acıyla bakıyorlar. Siz de öyle bakıyorsunuz. Çünkü ben herkes gibi değilim. Aniden yabancı oldum herkese. Mahalleden çocuklara, sınıf arkadaşlarıma, size bile. Ve şimdi siz benim yurt dışına gidip zaten yabancı olduğum bir ülkede tedavi görmemi mi istiyorsunuz? Ben ne dili, ne şehri, ne ülkeyi yani hiç bir şeyi biliyorum. Benim durumum daha kötü olamaz düşündüm, ama siz becerediniz. Aferin size! Anlamıyor musunuz? Türkiye'ye gidersem daha da kötü olacağım. Şimdi kendi ülkemde, kendi sokağımda, kendi arkadaşlarımla arasında yabancıysam, orada kim olurum acaba?

Oksana biraz düşünüp konuşmaya devam eder.

OXSANA

Hayır. Ben burada kalacağım. Artık ne olursa olsun.

LİNA

Ama...

Taras, Lina'nın sözünü keser.

TARAS

Tamam, çiçeğim. Yarın cevap vermemiz gerekiyor. Yarına kadar zamanın var. Tekrar düşün istersen, ama karar senin olacak. Sen nasıl istersen, öyle yapalım.

OXSANA

Ben kararımı söyledim zaten. Gitmeyeceğim.

Oksana kollarını kavuşturur ve duvara dönük yatar. Lina ve Taras koridora çıkarlar.

LİNA

Sen ne yapıyorsun? Bu son şansımızdı.

TARAS

Ya, Lina, kıyamıyorum işte. Biz zaten bu küçük kızın neyi çektiğini anlayamıyoruz. Bak, kendini nasıl hissediyor. Bizim bile ona bir yabancı olarak baktığımızı, uzaklaştığımızı söylemişti. Yurt dışında nasıl olacağını düşünemiyordum bile. Artık kızımızı rahat bırak. Morali bozuksa, dünyanın en iyi kliniğinde bile iyileşemez.

LİNA

Sen şimdi buna izin mi vereceksin? Gerçekten onu mu dinleyeceksin?

TARAS

Zaten dinlememiz, düşünmemiz, korumamız gereken o değil mi? Hem tedaviden, hem bütün bu acılardan o geçiyor. O geçiyorsa, onun karar verme hakkı da var.

Yarına kadar zamanı var. Eğer fikrini değiştirirse, Türkiye'ye gideceğiz. Değiştirmesse, burada kalacağız. Sözüm budur.

SAHNE 4 İÇ/GÜN/OKUL

Sınıfta bir ders var. Çocuklar masaların başında oturuyorlar. Bir bayan öğretmen kendi masa başında oturuyor. Bir çocuk tahtanın önünde şiiri anlatır. Şiiri anlatmaya bitirdiğinde herkes alkışlar.

ÖĞRETMEN

Teşekkür ederim, Nazar. Çok güzel okudun sen. Ama gelecek defa o kadar hızlı okuma, tamam mı? Hızlı okuyup kurtulmuş olurum diye düşündüğünü anlıyorum.

Çocuklar gülerler.

ÖĞRETMEN

Yine daha yavaş okumaya çalış. Tamam mı?

ÇOCUK

Tamam, hocam.

Çocuk yerine oturur. Öğretmen listeye bakar.

ÖĞRETMEN

Evet, şimdi sıra kimde? Hm, Oksanacığım sıra sende.

Öğretmen Oksana'ya bakar. Yüzü bembeyaz. Oksana'nın elleri heyecandan terlemeye başlar.

OXSANA

Tamam, hocam.

Oksana yavaş yavaş kalkmaya başlar. Oksana yutkunur ve derin nefes alır. Öğretmen ona bakar.

ÖĞRETMEN

Ama eğer ezberleyemedim diyorsan, sorun değil. Haftaya anlattırısın.

OXSANA

Hayır, hocam. Ne demek bu? Herkes anlatıyorsa, ben de anlatırım. Özel muameleyle ihtiyacım yok benim. Ben herkes gibiyim.

ÖĞRETMEN

Tamam. O zaman buyurun.

Oksana hızlıca kalkar ve aniden düşmek üzere gibi davranır. Herkes ona bakar.

SINIF

Ooo

Oksana'nın midesi bulanıyor, ama o yine de tahtaya doğru geçer.

OKSANA

Şiirim Lesya Ukrainka'nın 'Contra Spem Spero'. Oksana anlatmaya başlar ama sürekli bulantıdan dolayı durdurur.

OKSANA

Ve...

Oksana midesine dokunur. Aynı zamanda şiire odaklanmaya çalışır.

OKSANA

Ve...

ÖĞRETMEN

Tamam. Bu kadar yeterli şiiri ezberlediğini görüyorum.

OKSANA

Hayır. Ben herkes gibi sonuna kadar anlatacağım.

Oksana tekrar midesine sonra ise ağzına dokunur.

OKSANA

Ve...

Sınıftan biri Oksana'ya fısıldarak şiirin devamını söyler. Oksana ona kızgın bakar.

OKSANA

Yardıma ihtiyacım yok. Kendim hatırlayacağım.

Öğretmen gülümser.

OKSANA

Evet, hatırladım.

Oksana anlatmaya devam eder. Aniden Oksana kendini daha kötü hisseder ve kusar.

ÖĞRETMEN

Oksanacığım, gel. Çocuklar, biri hemşireyi çağırсын lütfen.

ÇOCUK 1

Hemen çağırıyorum hocam.

ÇOCUK 2

Oksana, su ister misin?

Bütün sınıf kalkıp Oksana'nın etrafını çevirir.

ÇOCUK 3

Gel, otur.

ÇOCUK 4

Hayır, oturma. Oturursan, tekrar başın dönüp miden bulanabilir.

ÇOCUK 3

Ne diyorsun sen? Zaten hasta olduğu için midesi bulandı. Oturduğu için değil ki! Ne aptallık.

Oksana bunu duyunca gözleri dolur.

ÖĞRETMEN

Tamam, çocuklar. Bir yer verin, lütfen. Oksana, bir nefes alsın.

Çocuklar uzaklaşırlar.

ÖĞRETMEN

Biz Oksana ile lavaboya gidelim. Sizin ise yerlerinize oturmanızı rica ediyorum. Biz gelene kadar sessiz olun. Temizlikçi de şimdi gelecek.

Çocuklar yerlerine otururlar.

ÖĞRETMEN

Hadi, Oksanacığım, yavaş yavaş lavaboya geçelim.

Oksana, öğretmen ile lavaboya geçmeye başlarlar. Oksana, arkasında çocukların konuşmasını duyar. Çocuklar öğretmen sınıftan çıkar çıkmaz kalkarlar. Bazı çocuklar Oksana'nın kustuğu yerine bakarlar.

ÇOCUK 4

Ne kadar iğrenç ya!

ÇOCUK 5

Hadi, Oksana, kahvaltıda ne yediğini öğrenmiş olalım.

ÇOCUK 3

Ya pissen sen. Ben bakamam buna. Yoksa kendim kusarım.

SAHNE 5 İÇ/GÜN/OKUL TUVALETİ

Oksana ellerini, yüzünü yıkar. Öğretmen ona yardım eder.

ÖĞRETMEN

Nasılsın, canım? Daha iyi misin şimdi?

OKSANA

Ben anlatacağım.

ÖĞRETMEN

Neyi anlatacaksın, canım?

OKSANA

Şiiri.

Öğretmen hafifçe güler.

Oksana öğretmene kızgın bakar.

OKSANA

Neden gülüyorsunuz? Anlatamayacağımı mı düşünüyorsunuz? Yoksa benim kustuğuma mı gülüyorsunuz?

ÖĞRETMEN

Hayır, canım. Ne alaka. Lütfen, düşünme öyle. Bir de şiiri anlatmana gerek yok. Anlattın sayılır.

Oksana daha kızgın olur.

OKSANA

Sayılr olmasın. Baştan sonuna kadar anlatacağım.

Öğretmen eğilir ve Oksana'nın kafasını okşar. Bunu yaptığında Oksana'nın saçları dökülür ve öğretmenin elinde kalır. Öğretmen ne yapacağını bilmeyerek saçların kaldığı eline bakar.

ÖĞRETMEN

Ay, canım, çok özür dilerim. Ben...ben istemezdim.

Oksana, aynaya bakar.

OKSANA

Ya annem saçlarımı bilerek öyle yaptı. Böyle dökülmüş olduğunu daha az gözüktüyor diye. Şimdi tekrar gözüktüyor.

ÖĞRETMEN

Canım, gerçekten çok özür dilerim. Hadi sana gözükmeyecek gibi yapayım tekrar.

OKSANA

Artık o da beni kurtarmaz. Durumum daha beter olabileceğini aklıma gelmiyordu. İnsan kendini nasıl daha çok rezil edebileceğini bilmiyorum.

ÖĞRETMEN

Canım, deme öyle. Herkes senin durumunu biliyor zaten. Anlıyor da. Sana şimdi hassasiyet göstermek gerektiğini biliyor. Merak etme. Ben daha önce çocuklarla konuştum. Tekrar konuşabilirim istiyorsan. Farklılığını biliyorlar.

Oksana sinirlenir.

OKSANA

Siz ne yaptınız hocam?! Ben herkes gibi o kadar çok olmaya çalışırken benim farklı olduğumu mu anlatıyorsunuz?!

ÖĞRETMEN

Kusura bakma, canım, ama senin iyiliğin için bunu yaptım. Senin farklı olduğunu bilirlerse, yanlış bir şey söylemezler, yapmazlar diye düşündüm.

Oksana bunu duyunca üzülerek konuşmaya başlar.

OKSANA

Farklı, değil mi? Farklıyım hocam, öyle mi? Artık yapacak bir şey yok; bu hastalık beni farklı yaptı.

O sırada bir çocuk girer.

ÇOCUK 1

Hemşire revirde, hocam. Oksana'yı bekliyor.

ÖĞRETMEN

Tamam. Teşekkür ederim. Hadi, Oksanacığım, gidelim.

SAHNE 6 İÇ/GÜN/DAİRE

Taras ve Lina mutfakta. Lina bulaşık yıkıyor, Taras ise bulaşıkları silip yerlerine koyuyor.

LİNA

Hâlâ aramadılar, değil mi?

TARAS

Kim?

LİNA

Taras, ne demek kim? Programdan tabii ki de. Bugün cevap vermemiz gerekiyor.

TARAS

Bizim cevap vermemiz gerekmiyor, canım. Oksana'nın cevap vermesini gerekiyor.

LİNA

Biliyoruz biz onun cevabını. 'Hayır' dedi. Ama biz buna izin vermemeliyiz. Yut dışında tedavi son şansımız.

Taras, bulaşıklarını silmeyi durur ve Lina'ya bakar.

TARAS

Yine mi başladın sen? Biz bunu konuştuk ve bu konuyu kapattık. Oksana karar verecek. O neye karar verdiğine göre yapacağız. Bir de dün 'hayır' dedi, evet, ama onun hâlâ bugünü var. Kararını değiştirebilir.

LİNA

Ya sen nasıl bu kadar sakin sakin konuşuyorsun? Ya şimdi ararlarsa? Oksana okulda. Ne cevap vereceğiz?

TARAS

Oksana'nın okuldan gelmesini bekleyeceğiz.

Taras bulaşıklarını silmeye devam eder.

LİNA

Biz bekleriz de, onlar beklerler mi sence?! Bu kadar çok kişi bu programa başvuruyor ve kader bize gülümsedi. Şansımızı yakaladık ve şimdi ondan vazgeçecek miyiz?

TARAS

Vazgeçmiyoruz ki.

LİNA

Tamam, Oksana vazgeçiyor işte. Belki, onun vazgeçmeye bile fırsatı olmayacak. O okuldan gelene kadar biz burada onu beklerken program beklemeyip başka bir çocuğa şans verecek. Dedim sana çok kişi başvuruyor. Biz istemiyor-sak, başkasını bulurlar.

Lina sinirlenince bulaşıklarını şiddetle yıkamaya başlar.

TARAS

Canım, sakin ol, lütfen. Bu tabakta delik yaptın neredeyse.

LİNA

Ya aradılar da biz duymadık? Su akıyor da hiç bir şey duymuyoruz o yüzden. Niye bu bulaşıkları yıkamaya karar verdik?! Şimdi sırası mı! Ya Tanrım bana yardım et.

TARAS

Canım, telefon tam senin burnunun dibinde.

Taras telefonu ele alıp Lina'ya gösteriyor.

TARAS

Biri arasaydı, duyardık.

Taras telefonu kontrol eder.

TARAS

Bak, kimse aramadı.

Aniden telefon çalmaya başlar. Lina telaşta su kapatır, bulaşıklarını da kenara bırakır.

LİNA

Çalıyor. Ay, arıyorlar. Bak, gördün mü! Ne diyeceğiz şimdi.

TARAS

Sakin ol. Anlaştığımız gibi söyle. Oksana'yı bekleyeceğiz de.

LİNA

Hayır, Kendi çocuğumun şansını kendi ellerimle bozmayacağım.

Lina hemen Taras'ın ellerinden telefonu alır.

LİNA

'Evet' diyeceğim.

Lina telefonu açar. Taras ona sinirli bakar.

LİNA

Alo! Evet. Ne oldu?

Taras fısıldayarak söyler.

TARAS

Kim bu? Ne istiyor? Lina telefonda konuşmaya devam eder.

LİNA

Evet. Hemen geliyoruz.

Lina telefonu kapatır.

TARAS

Bu kimdi? Ne oldu?

LİNA

Hemen okula gitmemiz lazım.

SAHNE 7 İÇ/GÜN/REVİR

Oksana revirde yatakta oturur. Bu sırada bayan hemşire onu muayene eder.

HEMŞİRE

Evet. Bir şey yok. Canım, sen kendini nasıl hissediyorsun? Miden bulanıyor mu hâlâ?

OKSANA

Hayır.

HEMŞİRE

İyi, tamam o zaman. Kemoterapi yüzünden öyle oldu. Onun yan etkisi. Korkacak bir şey yok. Dediğim gibi sadece terapi yüzünden öyle oldu.

OKSANA

Artık hep öyle mi olacak?

HEMŞİRE

Hep değil, ama zaman zaman miden bulanabilir.

OKSANA

Yani bu tekrar da olabilir?

HEMŞİRE

Olabilir, evet. Onun için miden bulduğunda çok bekleme. Hemen lavaboya git.

OKSANA

Böyle her on dakika lavaboya gitmem mi gerekiyor?

HEMŞİRE

Her on dakika değil, canım. Dedim işte. Miden bulduğunda.

OKSANA

Son zamanda çok sık bulanıyor.

HEMŞİRE

Daha da sık olacak. Sen terapiye yine başladın. Yan etkileri o kadar güçlü değil halen.

Oksana düşünmeye başlar. Yüz ifadesinden korktuğu anlaşılır. Bu sırada telefon çalar. Hemşire telefonu açar.

HEMŞİRE

Evet. Tamam.

Hemşire telefonu kapatır ve Oksana'ya döner.

HEMŞİRE

Canım, annen ve baban geldiler. Şimdi seni alırlar. Hadi.

SAHNE 8 İÇ/GÜN/SINIF

Taras ve Lina sınıfın önünde Oksana'yı bekliyorlar. Çocuklar tenfeste. Bazıları oturuyor, bazıları konuşuyor, bazıları yiyorlar. Oksana ve hemşire merdivenden aşağı inerler. Taras ve Lina hemen onların yanına gelirler.

LİNA

Canım, bizi çok korkuttun. Nasılsın?

Taras ve Lina, Oksana'ya sarılırlar.

HEMŞİRE

Merak etmeyin. Şimdi daha iyi. Terapinin yan etkisi bu. Ara sıra olabilir. İsterseniz doktorunuzla daha detaylı konuşun bunu.

TARAS

Tamam. Çok sağ olun.

HEMŞİRE

Rica ederim.

Hemşire merdivenden yukarı çıkar.

LİNA

Hadi, canım, eve gidiyoruz.

Taras, Oksana'nın çantasını alır. Oksana sınıftan çocukların seslerini duyar.

ÇOCUK 2

Gidiyormuş.

ÇOCUK 3

Tabii, bizim gibi değil şimdi. Derslere de bizim gibi gitmiyor. Daha erken ayrılabilir.

ÇOCUK 4

Ya gitsin. Tekrar kusarsa. Çok iğrençti.

Oksana sınıfa umutsuz bakar.

SAHNE 9 İÇ/GÜN/DAİRE

Taras, Lina ve Oksana evin içine girerler.

TARAS

Çiçeğim, kendini nasıl hissediyorsun? Bir şey istiyor musun?

OXSANA

Ben konuşmak istemiyorum.

Oksana hemen odaya geçer ve kilitlenir. Yatakta uzanıp düşünür. Bu sırada Lina ve Taras birbirine bakarak odanın yanında dururlar. Birkaç dakika öyle geçer.

LİNA

Hadi, kapıyı açalım. Benim sabrım bitti artık.

TARAS

Kıza biraz zaman ver. Tabii ki bu olaydan sonra yalnız kalmak istiyor.

Oksana, kapıyı açar ve odadan çıkar.

OXSANA

Annem, babam, programdan bizi hâlâ aramadılar mı?

LİNA

Hayır, canım. Neden sordun?

OXSANA

Aradığında onlara kabul ettiğimi söyleyin.

Taras ve Lina Oksana'ya şaşkın şaşkın bakarlar. Lina gülümser.

LİNA

Canım, Türkiye'ye tedavi için gidecek misin?

OXSANA

Evet. Zaten bugünkü olaydan sonra okula tekrar gidemem. O bakışlara, konuşmalara dayanamam artık. Benim farklı olduğumu biliyorlar ve artık asla onların gözlerinde onlar gibi olamayacağım. Sadece okuldakiler değil. Ya bugünkü olan şey benimle mahallemizde olacak. Mahalledekiler de öğrenirlerse, artık iyileştiğimde bile kimse bana eskisi gibi davranmayacak. Şimdi buradan gitmek en iyisi olacak. Artık burada tamamen yabancı oldum. Daha kötü olamaz.

SAHNE 10 İÇ/GÜN/HAVA LİMANI

Oksana, Lina ve Taras havalimanında. Havalimanı çok kalabalık. Oksana, kalabalıktan kendini rahatsız hisseder. Oksana, pen-guen oyuncuğunu kendine daha yakın ve sıkı tutar. Lina çantadan belgelerini alır.

TARAS

Tamam. İlk önce nereye? Ne yapmamız lazım?

LİNA

Bir dakika. Bir dakika.

Geçen insanlar Oksana'ya bakarlar. Saçları daha da çok dökülmüş.

OXSANA

Hadi, daha sakin bir yere gidelim çabuk.

TARAS

Birazcık bekle, çiçeğim. Şimdi annen her şeyi kontrol edip ilk önce nereye gitmek gerektiğimizi söyler.

LİNA

Neden bunun gibi durumlarda yine ben sorumlu oluyorum? Ben de senin gibi ilk defa uçakla gideceğim.

OXSANA

Hep böyle kalabalık mı olacak?

LİNA

Evet, havalimanı işte. Gardaki gibi kalabalık olur.

Oksana, Taras'ın elini tutar.

TARAS

Ya korkma, çiçeğim.

OXSANA

Korkmuyorum, ama herkes bana bakıyor.

Lina telefondan bir şey kontrol eder.

LİNA

Hayır ya!

TARAS

Ne oldu, canım?

LİNA

Bak, bu sıraya. Bizim o. Biz de oradan check-in yapacağız.

TARAS

Tamam, canım. Merak etme. Zamanımız var.

LİNA

Ne diyorsun sen? Geç geldiğimizi biliyorsun.

TARAS

Tamam, Lina, ama Oksana kendini kötü hissediyordu. Ne yapalım işte?

LİNA

Uçağımızı kaçırırsak, hiç bir şey yapmamıza gerek kalmayacak.

TARAS

İstersen, sıraya girelim yoksa gerçekten uçağımızı kaçıracağız.

OKSANA

Hayır, ben oraya gitmeyeceğim.

LİNA

Oksanacığım, ama bizim sıramız bu. Yapacak bir şey yok.

OKSANA

Neden her zaman en kalabalık yerlere gitmemiz gerekiyor?!

LİNA

Canım, sana söz verdim. Hatırlıyor musun? İyileşeceksin. Türkiye'de tedavi gördükten sonra gerçekten iyileşeceksin. Ama önce Türkiye'ye bir varmamız lazım, tamam mı? Yürüyerek gitmeyeceğiz her halde.

Lina ve Taras gülümserler.

OKSANA

Biz baba ile seni burada beklesek, sıra bize geldiğinde sen bizi çağırırsak olmaz mı?

TARAS

Olur, çiçeğim, olur. Bak, orada az kişi var. Orada bir bekleyelim.

LİNA

Tamam. Lazım olduğunda ben sizi çağırırım.

Taras Oksana ile birlikte gider. Lina sırada bekler.

SAHNE 11 İÇ/GÜN/HAVA LİMANI

Taras, Lina ve Oksana kontrollerden geçtiler. Kapıya koşarlar.

LİNA

Hadi, hadi! Geç kalıyoruz. Ha, duydun mu? Bu bizim kapımız son çağrı. Hadi, çabuk.

Bu telaşta Oksana'nın ellerinden penguen oyuncuğu düşer.

OKSANA

Annem, oyuncuğım düşmüş.

LİNA

Canım, zamanımız yok. Hadi, sonra bakarız. Belki çantanda.

OKSANA

Hayır, düştüğünü gördüm. Baba!

TARAS

Çiçeğim, sana sonra yeni alırsın. Hadi, lütfen.

SAHNE 12 İÇ/GÜN/UÇAK

Oksana, Lina ve Taras koltuklarında oturuyorlar.

LİNA

Tannıya şükür. Kaçıracağımızı düşündüm.

TARAS

Ya söyleme. Son anda yetiştik.

Oksana, sırtını Lina'ya ve Taras'a döner.

TARAS

Çiçeğim, bir şey mi oldu?

OKSANA

Oyuncağım düştü. Bana onu almaya bile izin vermediniz.

LİNA

Canım, zamanımız yoktu. Bak, son anda yetiştik. Herkes bizi bekliyordu.

OKSANA

Ya bu sadece birkaç saniyeydi. Ben onu alıp devam ederdik.

LİNA

Düştüğünden emin misin? Belki çantanda.

OKSANA

Hayır ya. Onu çantaya koymadım bile. Sürekli elimdeydi. Benim en sevdiğim oyuncaktı o, biliyorsun.

TARAS

Çiçeğim, üzülme. Dedim işte, sana yeni alınız.

Taras, Oksana'ya sarılmak ister, ama o izin vermez. Sırtını tekrar pencereye döner.

TARAS

Tamam. Pencereden bak. Doğru. Bak, bulutlar ne kadar güzel.

LİNA

Gerçekten, çok güzel. Bu bulut sana neye benziyor, Taras? Fil gibi değil mi o?

TARAS

Evet. Ya da bu! Bak işte, ağaç gibi. Oksana, sence bu bulut neye benziyor?

Oksana sinirleyerek cevap verir.

OKSANA

Penguen. Bence benim penguen oyuncuğuna benziyor. Keşke karşılaşturma bir imkânım olsaydı, size daha doğru söyleyebilirdim.

Lina gülümser.

LİNA

Bence penguene benzemiyor hiç. Uydurma.

OKSANA

O zaman bensiz oyun oynayın.

TARAS

Tamam. Tamam. Oyun oynamayalım. Hadi biraz uyumaya çalışalım. Bütün gece uyuyamadık da en az şimdi uyuyalım.

Zamanla Taras ve Lina uyumuştur. Oksana ise pencereden dikkatlice bakıyor. Manzara değişir. Uçak Türkiye'ye gelir.

SAHNE 13 İÇ/GÜN/KLİNİK

Oksana, Lina ve Taras kliniğe vanırlar. Kliniğin içeri girerler. Girişte doktor onları karşılar.

UMUT BEY

Hoş geldiniz. İngilizce biliyor musunuz?

İngilizce konuşmaya devam eder.

UMUT BEY

Benim adım Umut. Ben Oksana'nın doktoru olacağım.

TARAS

Memnun olduk. Ben Taras. Bu Lina, benim karım. Bu da Oksana.

Umut Bey gülümser. Sonra eğilip Oksana'ya dikkatlice bakar ve ona gülümser.

UMUT BEY

Öncelikle, size kliniğimizi göstereyim isterseniz.

Umut Bey kliniği gösterir. Taras ve Lina her şeye coşku ile bakarlar. Kliniği çok beğenirler. Oksana ise biraz korkarak her şeye bakar.

UMUT BEY

İstanbul'a daha önce geldiniz mi?

TARAS

Hayır. İlk defa geldik Türkiye'ye.

UMUT BEY

Anladım. İnşallah gezme şansınız da olur. Çocuklar daha iyi hissettiğinde onlar için bazen farklı geziler yapıyoruz. Annesi ve babası da katılıyorlar, elbette.

LİNA

Pardon, siz ne dediniz öyle? İnşa...yah gibi bir şey söylediniz az önce.

Umut bey gülümser.

UMUT BEY

İnşallah.

LİNA

Ha, evet. O ne demek?

UMUT BEY

Tannı isterse.

TARAS

Nasıldı? İnşa...ah.

Umut Bey tekrar gülümser.

UMUT BEY

Biz bunu sık kullanıyoruz. Onun için yakında siz de öğrenirsiniz.

Umut Bey kliniği göstermeye devam eder.

UMUT BEY

Kliniğimiz otel şeklinde.

TARAS

Her şey dahil mi? En sevdiğimiz. Hahaha.

Umut Bey, Taras ve Lina gülerler.

UMUT BEY

Oksana diğer çocuklar ile birlikte bir koğuştaki kalacak. Orada tedavi de göreceksin. Siz ise başka odada kalacaksınız. Hadi, size koğuştaki göstereyim.

Umut Bey ileri gider. Taras, Lina ve Oksana onu takip ederler. Geldiğinde Umut Bey eğilir ve Oksana'ya bakar.

UMUT BEY

Evet, Oksana, canım bu senin koğuşun. Tedavini burada göreceksin. Burada bizim tedavi gören başka çocuklarımız da var. Umarım onlarla anlaşırısın.

TARAS

İnşallah.

Umut Bey gülümser.

UMUT BEY

Ne çabuk öğreniyorsunuz.

Taras gülümser. Lina ise kafasını sallar. Umut Bey koğuşun kapısını açar. Koğuşta farklı yataklarda çocuklar var. Bulut, Candaş, Melis ve Barkın elleri sallamaya başlarlar.

UMUT BEY

Merhaba, çocuklar!

BULUT

Merhaba, Umut Bey! Nasılsınız?

UMUT BEY

İyiyim, Bulutçuğum, teşekkür ederim. Siz nasılsınız?

Bakın, bu sizin yeni arkadaşınız, Oksana. O bize uzaktan geldi. Ukrayna'dan. Umarım anlaşırısınız.

BULUT

Tabii, Umut Bey. Merak etmeyin.

CANDAŞ

Arkadaş olacağımızdan eminim.

BARKIN

Ama Umut Bey, Ukrayna'dan geldiyse o zaman uzaktan geldiğini sayılmaz. Sadece denizden geçti gelmek için.

UMUT BEY

Aferin, Barkın! Her şey biliyorsun.

MELİS

Denizi geçtiyse, zaten az değil bence. Baya uzak.

BARKIN

Yok ya uçakla geldi herhalde. Ama gemi ile gelseydi daha güzel olurdu. Deniz manzaraları falan. İnşallah ben bir gün gemi ile dünya turunu yaparak göreceğim.

MELİS

Bize dünyanın her tarafından tatlıları getireceksin o zaman. Biz bakarız, baklavadan daha lezzetli bir şey var mı diye.

BULUT

Ya Melis, saçmalama, baklavadan daha lezzetli bir şey olamaz.

Umut Bey, Melis, Barkın ve Candaş gülerler.

UMUT BEY

Hahaha. Tamam çocuklar. Oksana'yı size bırakıyorum. Lina Hanım ve Taras Bey siz benim odama geçin lütfen. Sizinle daha detaylı bir şekilde tedavi hakkında konuşuruz.

Lina eğilip Oksana'yı okşar.

LİNA

Şimdi doktorla konuşacağız, canım. Hemen geliriz. Sen ise çocuklarla tanışmaya çalışır.

OKSANA

Ama nasıl ki? Yabancıyım ben. Onların bir sözünü bile anlamıyorum.

TARAS

Sen İngilizce'yi okulda boşuna öğrenmiyorsun, çiçeğim. Bak, ne güzel işte, senin için dil pratiği olur.

LİNA

Ya da belki Türkçe'yi öğrenirsin. Bak, baban başladı bile.

Lina ve Taras bakışlırlar.

UMUT BEY

Gidelim mi?

TARAS

Evet. Taras, Oksana'ya bakar.

TARAS

Görüştürüz, çiçeğim. Hiç bir şeyden korkma. Annenle hemen döneceğiz.

Umut Bey, Lina ve Taras giderler. Oksana koğuştaki çocuklara bakarak kapıda durmaya devam eder. Herkesin saçlarını onun gibi dökülmüş olduğunu görünce şaşırır. Her şeye dikkatlice bakar.

MELİS

Eee, şimdi nasıl anlaşacağız, kız Türkçe bilmiyor ki.

CANDAŞ

Türk dili arkadaş dilidir. Anlaşınız.

BARKIN

Ya ne güzel işte. Başka kültürden, ülkeden gelen birisi ile tanışacağız. Bize Ukrayna'yı anlatır...Gerçi dili biliyorsa nasıl anlatır ki.

Barkın düşünmeye başlar.

BULUT

Ya korkutmayın kızı. Ona kızıldırililer Avrupalılara baktığı gibi bakıyorsunuz.

Bulut yataktan kalkar ve kendine işaret eder.

BULUT

Ben Bulut.

Bulut tokaşmak için Oksana'ya el verir. Sırayla herkes öyle yapar.

CANDAŞ

Candaş.

BARKIN

Barkın.

Melis Oksana'ya el verip gofret de verir. Oksana gülümser.

MELİS

Melis ben. Bu da senin. Senin anladın mı?

Oksana, başını sallar ve İngilizce teşekkür etmeye çalışır.

CANDAŞ

Hayır, hayır öyle olmaz. Teşekkür ederim. Biz teşekkür ederim diyoruz Türkiye'de.

Candaş daha yüksek sesle konuşmaya başlar.

CANDAŞ

Teşekkür ederim!!

BULUT

Candaş, bağır istersen belki seni öyle daha iyi anlar.

Melis ve Barkın gülerler. Oksana da hafifçe güler ve kelimeyi söylemeye çalışır.

OXSANA

Te...şe...kkür ede...rim.

CANDAŞ

Ha, bakın! Siz gülüyordunuz. Anlamış. Ben kıza ilk Türkçe kelimeyi öğrettim.

BULUT

Aferin, Candaş! Şimdi sürekli onunla bağırarak konuş hep seni anlar. Kesin o.

Melis ve Barkın gülerler.

CANDAŞ

Ya kıskanma, ama bu defa ilk ben temas kurmuş oldum. Demek ki herkes seni beğenmiyormuş. Bazılar beni beğenip ilk benimle arkadaşlık ederler.

BULUT

Beni sen beğeniyorsun, Candaş, canım. Bu bana yeterli.

Melis ve Barkın tekrar güler.

CANDAŞ

Tamam. Hadi. Bütün gün oturuyoruz ya. Ben sıkıldım. Hadi oyun oynayalım.

BARKIN

Nasıl oynayalım ki? Oksana'ya kuralları nasıl anlatırız.

MELİS

Eee, hadi, Candaş. İlk teması sen kurdun, dediğin gibi. Şimdi kıza kuralları da anlat.

CANDAŞ

Ya, ama bu daha zor. Nasıl anlatayım ki?

BULUT

Gösterelim o zaman. Barkın, sen gemi ile dünya turunu istiyordun, ama bence uçakla da yapabiliriz. Oksana da bize uçakla gelmiş.

Bulut kağıttan uçak yapar. Herkes yapmaya başlar. Bulut Oksana'ya uçak gösterir.

BULUT

Uçak. Bu uçak.

OKSANA

Uçak.

Bulut Oksana'ya kağıt verir. Oksana da uçak yapar. Sonra sırayla pencereden uçakları atarlar. Oksana da kendi uçağını atar. Oksana'nın uçağı herkesinden daha uzun mesafeye uçar. Bulut, Candaş, Barkın ve Melis onu alkışlar. Oksana hafifçe gülümser.

BARKIN

Tebrikler.

OKSANA

Teşekkür ederim.

Bulut, Candaş, Barkın ve Melis gülümserler.

CANDAŞ

Bakın işte. Ne kadar güzel öğretmişim ya!

Herkes güler.

SAHNE 14 İÇ/GÜN/KLİNİK

Ertesi gün Oksana başka bir odada kemoterapi tedavisini görüyor. Lina onun yanında.

LİNA

Nasılsın, canım? Bu gece nasıl uyudun?

OKSANA

İyiyim, annem. Gece de iyi uyudum.

LİNA

Nasıl buldun burayı? Beğendin mi? Kliniğin koşulları çok iyi gerçekten.

OKSANA

Evet, evet, öyle.

LİNA

Koğuştaki çocukları nasıl buldun? Onlarla anlaşabildiniz mi?

OKSANA

Evet, bazı Türkçe kelimeleri bile öğrenmiştim.

LİNA

Ha, ne güzel! Baban gibisin.

Lina ve Oksana gülümserler.

LİNA

Yüzün da gülüyor sonunda. Buralar sana iyi gelmiş.

OKSANA

Evet, daha kötü olacağımı düşündüm. Biliyorsun, şimdi bir şey diyeceğim sakın gülme buna, tamam mı?

LİNA

Gülmeyeceğim, Oksanacığım. Söz.

Oksana fısıldarak söyler.

OKSANA

Buradaki çocuklar benim gibi. Çok tuhaf, değil mi? Burada herkes benim gibi ise, Türkiye tam bana göre.

Lina hafifçe gülümser ve Oksana'yı okşar. Lina, Oksana'nın dedikleri üzerinde düşünmeye başlar. Sonra Bulut annesi ile odaya girer. Bulut, Oksana'nın yanındaki koltuğa oturur.

Annesi ise Lina'nın yanına gelir.

BULUT'UN ANNESİ

Merhaba.

LİNA

Merhaba.

Bulut'un terapisi de başlar. Lina ve Bulut'un annesi bu sırada bir şey konuşmaya başlarlar. Bulut ise renkli defterini açar. Defterde dağların üstünde balonların resmi var. Bulut, bunu Oksana'ya gösterir. Oksana gülümser. Bulut keçeli kalemlerle resimdeki balonları boyamaya başlar. Sonra ise Oksana'ya keçeli kalem verir.

OKSANA

Teşekkür ederim.

Bulut, elindeki kalemi gösterir.

BULUT

Kalem. Bu, kalem.

OKSANA

Kalem.

Bulut resimdeki balona gösterir.

BULUT

Bu, balon. Balon.

OKSANA

Balon.

Bulut ve Oksana tedavi süresinde birlikte balonları boyuyorlar.

SAHNE 15 İÇ/GÜN/KOĞUŞ

Takvimde Oksana ailesi ile Türkiye'ye geldi geledi birkaç ay geçtiğini görüyoruz. Mevsim yaz. Haziran ayı. Oksana, Bulut, Candaş, Barkın ve Melis koğuşta. Bulut ile Candaş tavlâ oynuyorlar. Barkın takvimi çevirir.

BARKIN

Ne çabuk kışa geldik.

Melis şaşkın şaşkın bakarak söyler.

MELİS

Kışa mı?

BARKIN

Tabii. Şimdi Güney Yarım Küre ülkelerinde kış başladı. Arjantin, Brezilya, Peru, Şili... Ahhh. Orada ne kadar çok ilginç yer var ki. Maçu Piçu mesela. İnkaların kayıp şehri. Çok merak ediyorum onların medeniyetini.

MELİS

Ne ilginç var ki onların?

BARKIN

Ay lütfen, deme öyle, Melis. Onların mimarisi, sermağı, dini, astronomisi çok acayip. Uzmanlar bile bütün sırlarını bilmiyorlar. İnkalar o kadar çok şey dünyaya verdiler ki, ama bu sadece bildiklerimiz. Çoğu ya bilmiyoruz, ya çözemiyoruz, ya kayıp. Bir düşünsene.

Melis, Barkın'a şüpheci bakar.

BARKIN

Bak, senin sevdiğin çikolata bile onlardan gelmiş.

Melis'in yüzünde hafif tebessüm çıkar.

MELİS

Ay gerçekten mi? Haklıymışsın, ne kadar acayip bir kültür. Keşke uzmanlar onların başka sırlarını çözseler de, belki yeni bilmediğimiz tatlılar çıkar.

Oksana ve Barkın gülerler. Melis, Barkın'a bakar.

MELİS

Ve oraya şimdi kış geldin, diyorsun?

Barkın kafasını sallar.

BARKIN

Evet.

Melis dönüp Oksana'ya bakar.

MELİS

Oksana, sizin ülkenizde de kış mı şimdi?

OKSANA

Hayır. Yaz.

BARKIN

Tabii ki, yaz, Melisciğim. Ukrayna da Türkiye gibi Kuzey Yarım Kürede bulunmaktadır.

MELİS

Himm, o zaman hava çok değişmiyor, değil mi?

OKSANA

Daha soğuk.

MELİS

Ay, daha soğuk mu? Sürekli kar mı yağar? Hiç güneş yok mu?

OKSANA

Hayır, hayır. Var.

MELİS

Ne var? Kar mı var her zaman?

OKSANA

Hayır, güneş.

MELİS

Güneş mi her zaman var?

BARKIN

Melisciğim, yavaş. Durmadan soru soruyorsun. Sana dediler işte. Hava bizdeki gibi, ama daha soğuk. Çok soğuk da değil, sadece birkaç derece daha soğuk olabilir. Güneş de var, kar da sürekli yağmıyor. Doğru mu söylüyorsun, Oksana?

OKSANA

Evet. Doğru.

BARKIN

Kusura bakma, Melis'in soru sorma hızına biz de yetişemiyoruz. Senin için Türkçe yabancı dil olduğu için yetişmek daha da zor oluyor.

Oksana gülümser. Barkın, Melis'a ser bakar.

MELİS

Eee, bakma öyle. Oksana'nın Türkçesi gayet iyi oldu. Dediğin gibi belki benim soru sorma hızına yetişemiyor, ama zamanla o da olur. Değil mi, Candaş? Hadi, Oksana'ya başka kelimeleri de öğret yoksa sen bu işi 'teşekkür ederim'de bıraktın. Oksana'ya başka kelimeleri biz öğrettik. Hadi, sen de çalış biraz.

Melis, Candaş'a bakar. Candaş dikkatlice tavla oynamaya devam eder.

MELİS

Candaş! Candaş! Kime diyorum?

Candaş tavla oynarken Melis'i duymaz.

CANDAŞ

Hayır ya! Olamaz. Tekrar sen kazandın. Ya bu nasıl olur?

Bulut gülümser.

BULUT

Üzülme, Candaş. Beni dedem oynamayı öğretti. O da kendi mahallenin tavla şampiyonuydu. Kimse kazanamazdı onunla oynarken. Ben ise onun mirasına sahip çıkıyorum. İstersen bir daha oynayalım. Belki bu defa sen kazanırsın. Kim bilir.

CANDAŞ

Hayır. Artık gerçekten yeter. Oynamayacağım. Keyfim yok. Bir de tavla saçma bir oyun. Yaşlı dedeler onu oynuyorlar. Biz niye oynamaya başladık ki?

Bulut tavla taşlarını yerleştirerek söyler.

BULUT

Birinci: ben tavlayı getirdiğim için. İkinci: bu oyunu seviyorum ve çok keyifli bir oyun olduğunu düşünüyorum. Seni düşünmeyi ve planlamayı öğreten bir oyun ve sırf dedeler onu oynamıyorlar. Sen kaybettiğine üzüldüğün için öyle diyorsun. Üçüncü ve en önemlisi: Umut Bey koğuştta hareketli oyunları oynamayı yasakladığı için tavla oynuyoruz.

CANDAŞ

Ya keşke parka falan gitsek. Hiç klinikten çıkmıyoruz ki.

BARKIN

Çıkıyoruz ama, kliniğin arka bahçede gezebiliriz.

CANDAŞ

Barkın, sen gemiyle dünya turunu yapmak isteyen biri olarak nasıl arka bahçesi ile memnun kalırsın? Anlamıyorum.

Bulut, Oksana ve Melis gülerler.

BULUT

Eee, hadi, benimle kim tavla oynamak ister? Barkın?

BARKIN

Hayır. Teşekkür ederim. Ben şimdi Antarktika hakkında bir kitap okuyorum. Çok ilgi çekiciymiş.

BULUT

Tamam, kitaplarla seyahat etmeye devam et. İyi yolculuklar!

Candaş, Melis ve Oksana gülerler.

BULUT

Melis? Sen?

MELİS

Hayır. Sen gerçekten hep kazanıyorsun. Bu tavla yüzünden bütün çikolatalarımı ve gofretlerimi sana verdim.

BULUT

Kusura bakma. Sen kendin dedin, kazanan çikolatayı hediye olarak alsın. Hediyesiz oynamak ilginç değil diye.

MELİS

Ama doğru. Sadece sürekli kaybediyorsan oynamak yine ilginç olmadığını unuttum.

BULUT

Tamam. Oksana?

OKSANA

Ben? Tavla?

BULUT

Evet, sen. Hadi oynayalım.

OKSANA

Ama ben tavla oynamadım.

BULUT

Şimdi oynarsın işte. Bir de sürekli bizim nasıl oynadığımızı izliyorsun da artık sen de öğrenmiş oldun. Hadi! Kim bilir belki şanslı sen çıkacaksın.

Oksana herkese bakarak biraz tereddüt eder. Sonra ise tavla taşını alıp Bulut ile oynamaya başlar. Oksana ile Bulut zar atarlar.

BULUT

Evet, büyük zarı sen attın. Demek ki oyuna sen başlıyorsun. Bak, dedim sana belki şanslı sen çıkacaksın.

Oksana gülümser. Bulut, Oksana'nın gözlerine bakarak dalar. Candaş'ın sesi sanki onu uyandırır.

CANDAŞ

Ama nasıl olur ki?

BULUT

Canım, ne oldu?

CANDAŞ

Hani her zaman büyük zarı sen atıyordun. Oyuna hep sen başlıyordun. Şimdi ne oldu ki?

BULUT

Dedim işte, Oksana şansını yakalamış belki.

Bulut, Oksana'ya uzun uzun bakar ve gülümser.

CANDAŞ

Oksana hayatında ilk defa tavla oynuyor ve büyük zarı atar. Bir de seninle oynuyor ve seninle oynarken oyuna sen değil, o başlar. Ben seninle kaç kere oynadım! Niye ben hiç bir zaman büyük zarı atmadım? Niye ben hiç bir zaman oyuna başlamadım? Niye ben hiç bir zaman o anlattığın 'şansı' yakalamadım?

Bulut, Candaş'a biraz sert bakar.

BULUT

Ya Candaş, sen oynamak istemedim, doğru hatırlıyorsam.

CANDAŞ

Aaa, evet.

BULUT

O zaman istersen oynamak isteyenlere oynamayı ver. Oksana güler. Bulut, Oksana'nın güldüğünü duyar duymaz ona bakar.

CANDAŞ

Tamam. O zaman ben Oksana'nın tarafını tutarım.

BULUT

Ooo, sen ne çabuk sattın beni, arkadaş.

CANDAŞ

Ya kusura bakma, ama sonunda kaybetmek ne olduğunu sen de öğrenmelisin, arkadaşım. Bir de senin en sevdiğin oyununda kaybetmek, bir de tavlayı ilk defa oynayan yabancıya. Hahaha. Ben bunu görmek istiyorum.

Oksana, 'yabancı' kelimesini duyunca yüzü düşer. Bulut bunu anlar.

BULUT

Sen ne diyorsun, Candaş? Oksana, yabancı değil ki, o bizden.

Bulut konuşurken Oksana'ya bakar. Oksana yine hafifçe gülümseye başlar.

CANDAŞ

Doğru söylüyorsun, arkadaşım. Özur dilerim. Biz hepimiz yabancıyız burada aslında.

Oksana bu sözleri duyunca düşüncelerine dalar.

BARKIN

Ya sabrımızı zorlamayın. Hadi oynayın artık!

BULUT

Barkın, hani sen kitaplarla seyahat etmeyi planlıyordun, hani o Antarktika kitabı çok ilgi çekiciydi.

BARKIN

Evet, çok ilgi çekicidir ve ben onu mutlaka okumaya devam ederim. Ama sen şimdi kaybedersen, bunu ben de görmek istiyorum. Gökte yüzyılda bir farklı olaylar oluyor ya, bu da onlardan biri sayılır.

BULUT

Sana da aferin, Barkın! Bak, istersen, tabii ki bak. Hatta bu gökte olaylara gibi teleskop ile bak, istiyorsan.

Oksana güler. Bulut bunu duyunca hemen ona bakar ve dalar.

BARKIN

Teleskop ile bakmayacağım, ama gözlüğümü silerim.

Barkın mendil ile gözlüğünü siler. Bulut tekrar sanki uyanıp Barkın'a bakar.

BULUT

Sil, canım arkadaşım, tabii ki sil.

Bulut, Melis'e bakar.

BULUT

Eee, Melisciğim, istersen sen de bak. Herkes yaptığı gibi sen de sat beni.

MELİS

Hayır, bakmayacağım.

BULUT

Aaa! İşte! Aferin, Melis! Dost kara günde belli olur. Benim tek gerçek dostum olarak Melis çıkmış. Evet, beyefendiler, açıkçası bunu sizden beklemiyordum.

MELİS

Candaş bugün doğru söyledi. Saçma bir oyun. Ben bu oyun yüzünden bütün çikolatalarımı ve gofretlerimi kaybettikten sonra onu ne oynamak, ne de başkalarının onu nasıl oynadığını izlemek istiyorum.

Melis sağa sola bakar ve sonra söyler.

MELİS

Ama ne biliyorsunuz? Bu İnka konuşmasından sonra canım sıcak çikolata acayıp çıktı. Bir bakayım, acaba bulabilir miyim?

Melis yataktan kalkar.

BULUT

Eee, tabii ki, sen git, Melis, herkes Oksana'yı destekliyor. Bir tek sen benim tarafımı seçtin, ama git, git. Ben desteksiz de kazanırım.

BARKIN

Aslında Melis senin tarafını tuttuğunu söylemedi...

Bulut biraz sert Barkın'a bakar.

BULUT

Barkın, bakıyorum ki sen sadece gözlüğünü değil, kulakları da temizlemişsin.

BARKIN

Ay, ama bu şimdi çok kabaydı, sevgili arkadaşım.

BULUT

Ya sen ne arkadaşlık hakkında bahsediyorsun ki? Siz hepiniz beni sattınız. Kusura bakma, ama ben benim arkadaş olmayan insanlara öyle davranırım.

BARKIN

A-a-a.

MELİS

Ya tamam. Hadi ben yokken oynayın şu saçma tavlayı yoksa ben buna bakmak bile istemiyorum. Söylemiştim zaten. Ben bu sırada sıcak çikolatayı bulmaya çalışırım ve oyundan sonra hepimiz hem kazananlar, hem kaybedenler, hem arkadaş olanlar, hem arkadaş olmayanlar barışıp onu birlikte içelim.

Melis odadan çıkar.

CANDAŞ

Ya Melis, bu tatlıları yedikçe tatlı konuşmaya başlıyor. Demek ki insan tatlıları yedikten sonra kendisi de tatlı oluyor.

Oksana, Bulut ve Barkın gülerler. Bulut tekrar Oksana'yı izleyerek dalar. Sonra Barkın'ın sesini onu uyandırır.

BARKIN

Hadi, oynayın artık! Yoksa Melis döndüğünde sizin hâlâ oynadığımı görürse o kadar tatlı olmaz bu sefer.

Herkes güler. Oksana ve Bulut oynamaya başlarlar. Oksana oyunda bir adım yapmadan önce uzun uzun düşünür. Bulut ise dikkatlice onu izler. Candaş ve Barkın oyuna bakarlar. Arada fısıldarak konuşurlar. Bulut bilerek oyunda Oksana'ya yenik düşerek oynar. Oyunun son adımları. Bulut'un kaybedeceğini bellidir. Bu sırada koğuşa Melis girer. Ellerinde tepsi vardır. Tepside beş bardak vardır.

MELİS

Eveet, ben geldim. Sıcak çikolatayı bulamadım, ama kakao buldum. Kakao da güzel. Onu içeriz. Hadi! Bu tepsiyi nereye koyayım, acaba? Çok ağır.

CANDAŞ

Melis, bırak sen bu kakaoyu. Oyunun son adımları. Hadi, Bulut! Yoksa şimdi kaybedeceğini bilerek son adımını uzatıyorsun, ha?

BULUT

Desteyiniz için teşekkür ederim, beyefendi.

Oksana gülümser. Bulut ona bakarak tekrar dalar.

MELİS

Ya siz hâlâ bu saçma sapan oyunu mu oynuyorsunuz?! Bırakın onu hemen! Kakaoyu içelim! Boşuna mı getirdim?!

CANDAŞ

Ya koy şu tepsi bir yere. Şimdi Bulut'un kaybetmesini izledikten sonra güzel güzel içeriz.

BULUT

Sen ilk defa beni bir şeyde desteklemedin, Candaş. Farkında mısın? Beni ne kadar ucuza sattığımı farkında mısın?

CANDAŞ

Ama arkadaşım, kusura bakma. Sen de beni acımayarak her seferde galip çıkardın.

Melis bu sırada tepsiyi nereye koyabileceğini bakıyor. Her yer dolu. Tepsi de ağır olduğu için elleri titremeye başlar.

MELİS

Tepsiyi koyacak bir yer yok. Hadi, şu tavlayı buradan alın. Buraya koyacağım.

CANDAŞ

Ya Melis, olmaz. Görmüyor musun? Oynuyorlar. Birkaç dakika ver, istersen.

MELİS

Hayır, şuraya koyuyorum. Başka boş yer yok. Bir de ben size demedim mi, oyuna bakmak bile istemiyorum. Neden ben gelmeden önce bitirmediniz? Hadi, alın şunu!

Melis, tavlannın olduğu yere tepsi koymaya çalışır. Candaş ve Barkın ona izin vermezler. Melis tekrar çalışır. Candaş ve Barkın tekrar izin vermezler. Böyle birkaç saniye sürer. Sonunda Melis dayanmaz ve tepsi tavlannın olduğu yere düşer. Kakao dökülür, bardaklar kırılır, tavla düşer.

CANDAŞ

Ya, Melis, sen ne yaptın! Son adımlar kalıyordu!

MELİS

Sen 'bırak' dedin ya, ben de bıraktım işte.

Oksana, Bulut ve Barkın gülümserler.

OKSANA

Herkes iyi mi?

BARKIN

Evet, doğru, kakao çok sıcaktı da. Umarım hiç birine dökülmedi.

Melis üzülerek konuşmaya başlar.

MELİS

Ya bütün kakao döküldü. Hiç bir şey kalmadı! Tekrar bu saçma tavla yüzünden sevdiğim şey gitti.

Barkın gözlüğü mendil ile silerek söyler.

BARKIN

Hem kakaoya yazık, hem oyuna. Demek ki bazı olaylar yüz yılda bir bile olamıyorlar.

CANDAŞ

Hayır, hayır! Bu konuyu öyle kapatmayacağız.

Candaş, parmağını sallarak Barkın'a söyler.

CANDAŞ

Sen kaybediyordun. Az kaldı oyunda tamamen kaybedecektin. Bunu herkes gördü, değil mi?

BULUT

Onu artık ıspatlayamazsın. Bir de ne olacağını belli değildi.

CANDAŞ

Ne demek belli değildi?! Kaybediyordun işte, öyle değil mi, Barkın?

Barkın gözlüğü tekrar silerek konuşur.

BARKIN

Teknik olarak kaybetmedi. Oyun kurallarında da 'az kaldı kaybedecektin' diye bir şey yok. Bütün oyun kaybettiğini sayılmaz. Oyun bitirmemiş kaldı, sonuçları asla öğrenmeyeceğiz.

CANDAŞ

Ne demek 'asla öğrenmeyeceğiz?! Senin İnkaların sırlarını gibi mi?

BARKIN

Onları hâlâ öğrenmek şansımız var. Az da olsa, ama bu oyun tamamen tarih oldu.

CANDAŞ

Ne demek 'tarih oldu'? Oksana, sen bir şey desene. Sonuçta sen kazanmalıydın.

Oksana gülererek söyler.

OKSANA

Nasip.

Oksana, Bulut ve Barkın gülerler.

BARKIN

Sen gerçekten sadece Türkiye'yi değil, Türkiye'yi de çözmüşsün. Hem tavlayı neredeyse Türklerden daha iyi oynuyorsun, hem de 'nasip'i biliyorsun.

Oksana gülümser.

OKSANA

Teşekkür ederim.

CANDAŞ

Böyle olmaz ya! Melis, sen bir şey de. Tamam, bütün oyunu görmedin, ama tavlının son nasıl görüldüğünü gördün. Sence kim kazanmalıydı?

MELİS

Off ya! Bakmadım ben o tavlaya, bakmak bile istediğimi kaç kere söyledim.

CANDAŞ

Na..nasıl bakmadın! Bakmadım, görmedim, duymadım falan diyemezsin. Sonuçta olanlar senin yüzünden oldu.

MELİS

Ne demek benim yüzümden oldu? Şimdi ben suçlu muyum? Ya o zaman benim kakaom kimin yüzünden döküldü? Kim suçlu?

CANDAŞ

Kim?

MELİS

Ya siz! Hepiniz! Tepsi çok ağırdı, niye kimse bana yardım etmedi?! Böyle angutlar kimi bakıyordunuz bu tavlaya.

CANDAŞ

Ya! Hayır! Kabul etmem! Edemem.

Bulut tavlayı yerden alır. Sonra tavlayı kakaodan temizleyerek Candaş'a söyler.

BULUT

Merak etme, Candaş, canım arkadaşım benim. Benim tavlam çok şükür iyi onun için sen istediğin kadar oynarız. İstersen ben kaybedene kadar oynarız, ama bunu tabii ki çok beklemen gerekecek.

Candaş kollarını kavuşturarak konuşur.

CANDAŞ

Ha, şimdi ben tekrar senin arkadaşın mı oldum? Hani, ben seni sattım.

Bulut, Candaş'ı sarılarak söyler.

BULUT

Öncelikle, ben seni affettim, arkadaşım.

Candaş gülerken cevap verir.

CANDAŞ

Eyvallah.

BULUT

İkinci ise, beni satarsan sonuç olarak ne alacağını gördün. Arkadaşlık satılmaz. Tavla konusunda bile. Bunu kendin anladın. Allah benim kaybetmemi istemedi ve benim kaybetmemden daha çok kötülüğün kazanmasını istemedi.

CANDAŞ

Oha, şimdi Oksana kötü mü oluyor?

BULUT

Sen ne diyorsun, canım Candaş? Oksana değil. Sen ve senin niyetlerin kötüydü. Allah senin bu kötü yola düşmeni istemedi, kalbinde iyiliğin kazanmasını isterdi ve Melis'in elleri ile sana ders verdi.

CANDAŞ

Saçmalama, bu Allah'ın dersi değildi, Melis'in sakarlığı.

MELİS

Ey!

BULUT

Allah'ın dersi, arkadaşım ve umarım ki sen onu iyi çalışsın. Yoksa böyle bir şey neden olur ki? Ben dürüst oyunu severim. Kaybediyorsam, tamam, kaybederim.

Bulut, Oksana'ya bakmaya başlar.

BULUT

Oksana'ya da seve seve kaybederdim.

Oksana, Bulut'un bakışını görüp utanmaya başlar ve kıpkırmızı olur.

CANDAŞ

Bir şey diyeceğim, Bulut. Sen sadece yaşlı dedeler gibi tavla oynamıyorsun, sen şimdi yaşlı dedeler gibi konuşmaya başladın.

Herkes güler. Bu sırada kapı açılır ve koğuşa Umut Bey girer.

UMUT BEY

Çocuklar, ne oluyor sizde böyle? Bu ne?

BULUT

Çok özür dileriz, Umut Bey. Bu tavla. Eee. Yani kakao. Eee. Yani tepsi. Eee. Yani Melis.

MELİS

Ey!

UMUT BEY

Anlamadım, Bulutçuğum. Ne oldu sizde?

BARKIN

Umut Bey, izninizle ben durumu anlatayım.

UMUT BEY

Anlat, canım.

BARKIN

Oksana ve Bulut tavla oynuyordu. Bu sırada Melis kakao ile geldi. Tepsi çok ağır olduğu için tutamayıp düşerdi.

MELİS

Ey!

BARKIN

Yani biz de suçluyuz tabii ki. Oyun çok heyecanlıydı da, oyuna daldık. Melis'e yardım etmedik.

MELİS

Evet. Şimdi oldu.

UMUT BEY

Tavla mı? Haha. Oksana, sen şimdi tavla oynamayı öğrenmiş misin?

Oksana başını sallar.

CANDAŞ

Hem de nasıl! Bir düşünsenize neredeyse kazanacaktı, ama bu artık İnkaların sırlarından biri.

UMUT BEY

Ne İnkalar? Tekrar anlamadım.

BARKIN

O başka bir şey. Umut Bey, Candaş tekrar her şeyi karıştırdı da. Kusura bakmayın. Biz şimdi temizleyeceğiz.

UMUT BEY

Yok, gerek yok, çocuklar. Ben hemen temizlikçiyi çağırırım. Siz hepiniz iyisiniz ama, değil mi?

Herkes Melis dışında başını sallar.

MELİS

Nasıl iyi olabilirim ki? Bu saçma tavlâ yüzünden bütün kakaom döküldü. Ben ne yapacağım şimdi?

Melis ağlamaya başlar. Umut Bey ona eğilir.

UMUT BEY

Üzülme, tatlım. Bak, sana neler getirdim.

Umut Bey cebinden gofret çıkarır. Melis gülümser.

MELİS

Gofret! Ay yaşasın! Çok teşekkür ederim, Umut Bey.

UMUT BEY

Rica ederim, Melisiğim.

Melis ve Umut Bey sanırlar.

UMUT BEY

Çocuklar, siz de istiyorsanız, size getiririm.

BULUT

Sağ ol, Umut Bey. Benim hâlâ oyunda kazandığım çikolatalarım var.

Bulut, Melis'e bakar. Melis, Bulut'a dil gösterir.

CANDAŞ

Ben isterim ama.

BARKIN

Ben de alınm.

OKSANA

Ben de.

UMUT BEY

Tamam, o zaman ben gemen size gofretleri getiriyorum. Temizlikçiye de çağırıyorum. Siz ise ne olur hiç bir şeye dokunmayın. Bardaklar kırıldı da. İncitmeyin kendinizi.

Çocuklar başlarını sallarlar. Umut Bey kapıya döner. Bu sırada Bulut onu durdurur.

BULUT

Umut Bey, ben gofret istemiyorum, ama sizden başka bir şey rica edebilir miyim?

UMUT BEY

Tabii, Bulutçuğum. Neymiş o? Çikolataların da var dedin. Bisküvi mi istiyorsun?

BULUT

Hayır. Ben...Ben yani daha doğrusu biz. Biz dışarı çıkmak istiyoruz.

UMUT BEY

Hmm, ama çıkıyorsunuz.

BULUT

Kliniğin arka bahçesi sayılmaz. Biz şehrin bir yerini gezmek istiyoruz. Uzun zamandır sadece burada oturuyoruz. Biz daha iyi hissedince gezilerimiz de olacak diyordunuz. Moralimizi yüksek tutmak için.

UMUT BEY

Bulutçuğum, ama şimdi çok erken değil mi sence?

BULUT

Neden erken, Umut Bey? Hepimiz kendisini iyi hissediyor yani daha iyi. Bir de şimdi yaz geldi. Ne olur, izin verin. Hareketli oyunlar da bize yasak, bakan biz koğuşu artık neye dönüştürdük. Bir parkta hareketli oyun oynamamıza izin verseydiniz, ne koğuş, ne biz bu hâlâ gelmezdi. Sıklıkla artık.

Umut Bey uzunca düşünerek sağa sola bakar.

UMUT BEY

Ve siz hepiniz aynı fikirdesiniz?

CANDAŞ

Evet. Ne olur izin verin, Umut Bey.

BARKIN

Arkadaşlarımıza katılıyorum.

MELİS

Evet, lütfen.

UMUT BEY

Oksana, canım, sen ne düşünüyorsun?

Oksana birkaç saniye düşünür. Sonra arkadaşlarına bakar. Herkes o evet söylesin diye bakarak başını sallar.

OKSANA

Ben Türkiye'de klinik gördüm. O kadar. Dışarı bilmiyorum.

CANDAŞ

Ya evet, bakan, Umut Bey. Yazık kıza. Türkiye'de klinik dışında hiç bir şey görmemiş. Hiç Türkiye'yi, İstanbul'u görmemiş. Bilmiyor. Yazık.

Umut Bey birkaç saniye düşünür. Sonra cevap verir.

UMUT BEY

Tamam. Geziniz olacak.

CANDAŞ

Oley!

MELİS

Oley!

BARKIN

Çok teşekkür ederiz, Umut Bey.

BULUT

Yaşasın, Umut Bey! Hadi, Umut Başkan! Umut Başkan!

Bulut diğer çocuklara bakar, onlar da ona katilsun diye.

CANDAŞ

Umut Başkan! Umut Başkan!

MELİS

Umut Başkan!

BARKIN

Umut Başkan!

Umut Bey gülümser.

UMUT BEY

Ya tamam, çocuklar. Sakin, lütfen.

BULUT

Çok teşekkür ederiz, Umut Bey.

UMUT BEY

Ne demek, biz her şeyi burada sizin iyiliğiniz, sağlığınız, mutluluğunuz için yapıyoruz. Gezi detaylarını size sonra anlatacağım. Şimdi ben gofretleri alıp dönüyorum.

Temizlikçiyi de çağırıyorum hemen. Bir şeye dokunmayın, tamam mı?

BULUT

Tamam, tamam. Merak etmeyin.

Umut Bey odadan ayrılır. Çocuklar mutluluktan zıplamaya başlarlar. Sarılırlar. Bir tek Oksana düşüncelerine dalarak durur.

SAHNE 16 İÇ/GÜN/UMUT BEY'İN ODASI

Lina ve Taras Umut Bey'in odasında otururlar. Lina ve Taras, Umut Bey'le İngilizce konuşurlar. Umut Bey, kendi kağıtlara bakarak söyler.

UMUT BEY

Evet, sizi tebrik ediyorum aslında. Oksana'nın tedavisi iyi geçiyor. Bakıyorum ki son tahlillerin sonuçları da iyi. İnşallah Oksana iki ila üç ay sonra tamamen iyileşir.

Lina ve Taras coşkudan yerlerinden kalkıp sarılırlar.

TARAS

İNŞALLAH.

Umut Bey gülümser.

UMUT BEY

Siz tek 'İNŞALLAH'ı öğrenmiştiniz, ama onu iyi kullanıyorsunuz. Oksana ise Maşallah neredeyse bizim çocuklarımız gibi Türkçe konuşuyor. Tavla da oynamayı öğrenmiş. Bizimkilerle iyi anlaştı.

TARAS

'Maşallah' ne demek, Umut Bey?

UMUT BEY

'Maşallah'.

TARAS

'Maşallah'.

UMUT BEY

Nazar değmesin demek, ama bunu da size anlatmaya kalkarsam, çok uzun sürer.

Lina ve Taras gülümserler.

UMUT BEY

Kısaca, aferin Oksana'ya. Hem sağlık konusunda, hem de dil konusunda. Her konuda başarılıdır.

LINA

Bunu duymak bizi ne kadar mutlu yaptığını anlatamam galiba. Çok teşekkür ederim size, Umut Bey. Bu klinik, bu tedavi, Türkiye bizim son şansımızdı. Oksana da hem fiziksel, hem ruhsal olarak kendini çok kötü hissediyordu, ama burada hayata döndü. Ukrayna'daki zor günlerimizi hatırlamak bile istemiyorum.

Lina anlatırken gözleri dolur.

LINA

Oksana'nın kanser olduğunu öğrenince bunun bir lânet olduğunu düşündüm. Tanrı neden bize bu lânet, bu ceza verdiğini kaç gece ağlayarak sorardım.

Taras, Lina'ya sarılarak sakinleştirir.

UMUT BEY

Belki ne ceza, ne lânet. Belki bir bağıştı.

LİNA

Ne demeye çalışıyorsunuz?

UMUT BEY

Lina Hanım, Taras Bey, sakın yanlış anlamayın, ama ben Oksana gibi hasta çocukları çok gördüm. Yıllardır görüyorum ve bu çocuklar genelde çok iyi ailede olurlar. Yani niye bu hastalıklar kötü bir aileye, çocuk ile ilgilemeyen anne ve babanın başına gelmiyorlar diye sorardım. Sonra anladım.

TARAS

Neden peki?

UMUT BEY

Ancak kalplerinde çok sevgi olanlar bu süreçten geçebilirler. Çocuğu o kadar çok seven anne ve baba, çocuğu için her şeyi yapabilen anne ve baba. Ancak bunlar kendi sevgisi, şefkati ile çocuğu iyileştiriyorlar. Allah bu çocukları ancak çok iyi insanlara verir. Kalbi sevgi ile dolu insanlara verir. Allah sizi seçti, sizi bağışladı. Çok iyi insansınız Allah sizin bu süreçten geçeceğinizi biliyordu. Bir çocuğu yetiştirmek için ne kadar sevgi lazımsa, hasta çocuğu yetiştirmek için ise bu sevginin iki katı olması lazım. Demek ki sizde o kadar çok sevgi varmış.

Taras ve Lina bakışıp sarırlar.

SAHNE 17 DIŞ/GÜN/PARK

Umut Bey çocuklara park gezisini hazırladı. Çocuklar çok sevindiler. Sırayla otobüsten inerler ve herkes farklı yerlere dağılır. Oksana parktaki başka çocuklara bakar. Parktaki çocuklar ise onlara.

BULUT

Oksana, hadi gidelim!

OKSANA

Bak!

BULUT

Niye bakmam gerekiyor?

OKSANA

Başka çocuklar.

BULUT

Eee. Ne var ki onlarda?

OKSANA

Onlar normal. Biz değil. Biz değişiyoruz.

BULUT

Belki de tam tersi. Biz normal, onlar değil. Bir de normal ne ki?

OKSANA

Herkes gibi olmak.

BULUT

Tamam da sen bu senin büyük mavi gözlerinle asla herkes gibi olamazsın.

OKSANA

Pardon.

BULUT

Evet. Melis deli gibi tatlıları sever. Herkes onun gibi sevemez. Barkın gibi kimse akıllı değil. Candaş hiç bir zaman yorulmuyor. Herkes yoruluyor, ama o asla. Benim kadar ise kimse iyi tavla oynamaz. Herkes, herkes gibi değil. Hepimiz farklıyız. O normal dediğin kıza bak, kulakları ne kadar büyük, değil mi? Herkesin öyle kulakları yok. Ya da bu yeşil şapkalı çocuk?

OKSANA

Aaa. Gamzesi varmış. Evet herkesin yok ki.

Oksana ve Bulut başka insanlara bakıp onların özelliklerini bulmaya çalışıyorlar. Bu oyun haline geldi. Zamanla Candaş, Barkın ve Melis de onlara katılırlar. Oksana rahatladı ve ne kadar yanlış düşündüğünü anladı. Şimdi yeni arkadaşlarla parkta oyun oynayarak yüksek sesle güler.

Elahe

Saqzahi

Afganistan **Ankara Üniversitesi**

Ben Ben Elahe Saqzahi, 1999 doğumluyum, Afganistanlıyım. Ankara Üniversitesinde tıp öğrencisiyim. Uluslararası Öğrenci Ödülleri'ne senaryo kategorisinde başvuru yaptım ve eserim ikincilik ödülüne layık görüldü. Bu eser yazdığım ilk senaryo olduğu için dereceye girmesi benim için çok büyük bir önem taşıyor. Aslında *Hayalleri Değil, Gerçekleri Yaşa* isimli senaryom ile senaryo dünyasına ilk adıma attım diyebilirim. Burada basit bir çocukluk hikayesinden yola çıkarak yıllar içinde kanayan ve hiç iyileşmeyen bir yaranın, hayal kırıklığına uğrayan bir kalbin güvensizliğinin ve karşılığını almayan bir sevdanın hikâyesi anlatıldı. Konunun derinlerine inerseniz hırslı bir gencin duyduğu kinin ve aşkın masumiyetinin denk geldiği o anı yakalayabilirsiniz.

Yazar olmak benim çocukluk hayalimdi. Kafamda kurduğum hikayeleri gerçekmiş gibi anlatmak, istediğim karakterleri yaratmak ve onlara can vermek bana o kadar zevk veriyor ki bazen yazarken kendimden geçmiş oluyorum ama buna rağmen yazmak için yeterli vaktim olmadığından kendimi hep amatör bir yazar olarak görüyordum. Uluslararası Öğrenci Ödülleri programında kazandığım ikincilik ödülü bana ilk kez gerçek bir yazar olduğumu hissettirdi.

Son söz olarak benim başarımda Uluslararası Öğrenciler Akademisi kapsamında aldığım senaryo eğitimi dersinin büyük bir katkısının olduğunu belirlemek isterim. Özellikle de değerli hocam Sayın Bülent ATA'ya teşekkür etmek ve ona minnettar olduğumu ifade etmek istiyorum.

I am Elahe Saqzahi from Afganistan. I was born in 1999. I am a Medical student at Ankara University. I applied to the International Student Awards in the screenplay category and my work was awarded the second prize. Since this work is the first screenplay I have written, it is very important for me that it is ranked. In fact, I can say that I took my first step into the world of scenarios with my scenario titled *Live Reality not Dreams*. Here, based on a simple childhood story, the story of a wound that bled and never healed over the years, the distrust of a disappointed heart and a love that didn't get any response is told. If you dig deep into the subject, you can catch the moment when the hatred of an ambitious young man and the innocence of love coincide.

Being a writer was my childhood dream. It gives me so much pleasure to tell the stories I have created in my head as if they are real, to create the characters I want and to bring them to life that I sometimes get ecstatic when I write, but I always saw myself as an amateur writer because I did not have enough time to write. The second prize I won in the International Students Awards program made me feel like a real writer for the first time.

As a final word, I would like to state that the scenario training course I took within the scope of the International Students Academy had a great contribution to my success. In particular, I would like to thank my dear teacher, Mr. Bülent Ata, and express my gratitude to him.

“ H a y a l d e ğ i l GERÇEKLERİ YAŞA ”

1. SAHNE/MERT'İN ODASI/İÇ MEKAN/GECE

Mert yatağında yatıyor ve dedesinin hikayesini dinliyor. Dedesi de yatağın başında oturmakta ve Mert'in ellerini avuçlarını içinde tutmakta. Çocuğun gözlerine bakarak hikayesini sonlamak istiyor.

MEHMET

Son fırsattan istifade edip hançerimi yerden alıp ayının üstünde fırlattım ve bir darbe ile karnımı deldim...

MERT

Ve zavallı ayı Allah rahmetine kavuştu!

Yaşlı adam gülüyor ve battaniyeyi Mert'in üstüne koyuyor.

MEHMET

Uyku vakti geldi çocuk, iyi geceler.

2. SAHNE/SINIF İÇ MEKAN/GÜN

Mert sınıfa giriyor. Sınıf oldukça kalabalık. 20 civarında öğrenci var sınıfta. Kimi arkadaşıyla konuşuyor kimisi de oyun oynayıp koşmakta. Mert sınıfa girdiği an herkes susup ona bakıyor. Mert de bir merhaba deyip geçiyor ve boş olan ön sandalyeye çantasını bırakıyor. Öğrencilerden biri ona doğru geliyor.

BARIŞ

Merhaba, ben Barış. Sen yeni öğrencisin herhalde?

MERT

Evet, yeni geldim.

BARIŞ

Peki önce neredeydin? Adın ne?

MERT

Ben Mert. Önce şehirde yaşıyordum ama aslında buraya aitim. Dedem ve babam burada doğmuşlar.

BARIŞ

Öyle mi? Kimmiş deden; bakalım tanıyor muyuz?

MERT

Tabii ki tanıyorum..Mehmet Özdemir. Burada herkes dedemi tanıyor, hatta bu okulu bile o bütün köylülere para toplayıp yaptırmış.

Mert bunu söyleyince herkes gülmeye başlıyor. Mert hiç bir şey söylemeden yerinde duruyor. Sonra dayanamayıp herkese bağırıyor.

MERT

Niye gülüyorsunuz?Yoksa komik bir şey mi dedim?

BARIŞ

Ağızına sağlık, uzun bir zamandır böyle gülmemişim.Peki başka ne yapmış deden?

Barış bunu söyleyip yeniden gülmeye başlıyor ve onun ardından herkes gülüyor. Mert'in yüzü kıpkırmızı oluyor. Ellerini yumruklanıyor.Tam Barış'a doğru bir yumruk atacakken öğretmen geliyor ve kapıda duruyor. Kızgın ve yüzü asık. Herkes susuyor ve Barış da yerine gidip oturuyor.

ÖĞRETMEN

Neyiniz var bugün? Sesiniz idareye kadar geliyor.

ÖĞRENCİLERDEN BİRİ

Sınıfa yeni öğrenci geldi öğretmenim.

ÖĞRETMEN

Eeeee!!!

BARIŞ

Hiç bir şey hocam. Biraz komikmiş.

Öğretmen masasına geçmiş ve sandalyeye oturmuş.

ÖĞRETMEN

Hadı bakalım, gel kendini tanı. Ben de merak ettim seni.

Mert yerinden kalkıp tahtaya doğru gidecekti ki Barış yine konuşmaya başlıyor.

BARIŞ

Hocam, Mert tahtaya gidene kadar ben de acil bir soru sorayım. Bu okulu kim yaptırmış?

ÖĞRETMEN

Bu nereden aklına geldi? Rüyanda mı gördün yoksa?

BARIŞ

Torunuyla tanıştım da az önce.

ÖĞRETMEN

Böyle bir şey imkansız. Bu okulu yaptıran Ali Eren hiçbir zaman evlenmemiş. Siz nereden çıkarıyorsunuz bu yalanları?

BARIŞ

Hayır hocam. Yalancı kendisi ortaya çıkmış zaten.

Barış bunu söyleyince yine herkes kahkaha atmaya başlamış. Mert'in gözyaşları akmaya başladı ve kendisi sınıftan koşarak çıktı.

3. SAHNE/BAHÇEDE DIŞ MEKAN/GÜN

Mehmet çiçeklere su veriyor. Ağlayan Mert giriyor ve kapıyı sıkıca ardından kapatıyor. Mehmet onu o halde görünce elindeki sürahiyi bırakıp ona koşuyor. Ellerini omzuna koyuyor.

MEHMET

Sana ne oldu oğlum, niye böyle...

Mert dedesini itti ve ağlayarak konuşmaya başladı.

MERT

Yalancı, senin yüzünden herkes benimle dalga geçmiş. Niye yalan söyledin bana?!!! Sen benim kahramanımdın.

Mehmet, Mert'i kucaklayıp sakinleştirmeye çalışıyor ama Mert kucagından çıkıp koşarak dışarıya gidiyor. Mehmet de peşinden koşuyor ama yan yolda dizi ağrıyaya başlıyor. Duruyor ve elleriyle dizlerini ovarken Mert'in uzaklaşmasına bakıyor.

4. SAHNE/PAZAR DIŞ MEKAN/GÜN

Mert kalabağın ortasında oturmak için bir yer buluyor. Gözyaşlarını siliyor.

MERT

Niye bana yalan söyleyeceğini bulacağım. Benim dedem gözüme baka baka bana yalan söyleyemez.

Mert yerinden kalkıp önüne gelen herkese Ali Eren'i sordu.

5. SAHNE/ORMAN DIŞ MEKAN/GÜN

Ormanda Barış birkaç tane arkadaşı ile oyun oynar. Mert perişan ve başı aşağıda yanlarından geçiyor. Barış onu görünce yanına gidiyor.

BARIŞ

Ne oldu yalancı? Utanmaktan başı kaldıramazsın!!!

Mert cevap vermeden yoluna devam eder ki Barış yolunu keser.

BARIŞ

Belki yalancı sen değil dedendir. Kıyamam seni azarlamayalım.

Mert aniden başını kaldırıyor ve Barış'a bir yumruk attıyor.

Barış yere yığılıyor. Elini yüzüne koyup kalkıyor ve bağırarak Mert'e doğru saldıyor.

BARIŞ

Sen kime vurdun ?!

Mert, Barış'ın ona doğru atıldığını görünce yana çekiliyor ve Barış yine yere düşüyor. Bu kez Barış kalktığı anda cebindeki bıçağı çıkarıp Mert'e doğru gidiyor. Mert bıçağı görünce kaçmaya başlıyor ve Barış da peşinden koşuyor. Kamera da Mert ve Barış'ın ormanda koşmalarını gösteriyor.

6. SAHNE/ORMAN DIŞ MEKAN/GECE

Mert ve Barış ormanda yavaş yavaş yürüyorlar (ikisi de çok yorulmuşlar.). Barış yere oturuyor ve Mert başında duruyor.

BARIŞ

Ben artık yorulmuşum. Bundan sonra bir adım bile atamam.

MERT

Hani sen bütün ormanı biliyordun?!!! Ne oldu şimdi?!!!

BARIŞ

Kapa çeneni! Başıma ne geldiyse hepsi senin yüzünden.

MERT

Beni bıçaklamak isteyen sen değil miydin yoksa?

Barış yerinden kalkıp cevap veriyor.

BARIŞ

Sadece korkutmak istedim. Bunu inanacak kadar aptal olduğumu nereden tahmin edebiliyordim ki?

MERT

Sensin aptal.

Mert bunu deyip Barış'ı itiyor. Barış düşecekti ama kendini zor tutuyor ve dengesini kurduğu zaman Mert'in üstüne atıyor ve onu yere düşürüyor. Mert'in yüzüne bir yumruk attıyor.

BARIŞ

Önceki terbiyesizliğin cevapsız kaldığı için mi sen bu kadar cesaretlendin?

Barış başka bir yumruk atacaktı ki bir bağırma onu durduruyor.

ALİ

Siz ne yapıyorsunuz burada?

Barış Mert'in üstünden çekiliyor. Mert de oturmaya çalışıyor. İkisi de şaşkınca Ali'ye bakıyorlar. Ali cevap alamayınca sorusunu tekrar ediyor.

ALİ

Ne yapıyorsunuz siz burada?

MERT

Biz kaybolduk.

ALİ

Hiç kaybolmuş birine benzemiyorsunuz ama... Neyse dışarıda kalmayın. Orman gecede çok tehlikeli oluyor. Bu gece bende kalın yanı sıra sizi köye götüreceğim.

MERT

Ama biz sizi hiç tanımıyoruz ki. Gelemeyiz.

Uzaktan bir kurtun uluması gelince Mert ve Barış korkarak birbirlerine bakıyorlar.

7. SAHNE/KÜLBEDE İÇ MEKAN/GECE

Mert ve Barış yanmakta olan şöminenin yanında oturuyorlar. Ali onlara birer tane çay veriyor ve kendisi de oturup soru sormaya başlıyor.

ALİ

Eeeee!!! Söyleyin bakalım gece gece ormanda ne işiniz vardı? Nasıl buraya kadar geldiniz?

MERT

Kavga ederek.

ALİ

İlginç. Peki babalarınız kim? Acaba tanıyor muyum? Ne kadar sizi merak ettiler Allah bilir.

BARIŞ

Ben Barış, marangoz Ferit'in oğlu.

ALİ

Öyle mi? Seni çok duydum. Ben baban olsaydım adını Barış değil Savaş koyardım. Bu ne hal çocuk; köyde herkes senin ezeyitinden perişan.

Mert gülüyor. Ali gülüşünü keserek ona da soru soruyor.

ALİ

Hadi bakalım, sen kendini tanı.

MERT

Beni belki tanıyamazsınız, uzun zamandır burada yaşamıyoruz. Ben Mehmet Özdemir'in torunuyum.

Ali'nin gülümsemesi mahv oluyor ve yüz ifadesi değişiyor. Sertçe cevap veriyor.

ALİ

Hayır tanımıyorum.

Ali susuyor. Bir kaç dakika içinde kimse konuşmuyor ama sonunda Ali yine konuşmaya başlıyor.

ALİ

Neyse ben de Ali Eren. Yıllar önce köyde yaşıyordum ama sonra buraya geldim. Yine de ara sıra gidiyorum oraya.

BARIŞ

Adınız çok aşına, bir yerde duymuş gibiyim.

Ali acı acı gülümsüyor ve bir şey söylemiyor.

8. SAHNE/MUTFAK İÇ MEKAN/GECE

Mert mutfağa giriyor. Ali mufakta bir sandalyede oturup bir fotoğrafa bakmakta. Mert'i görünce fotoğrafı döndürüp masaya bırakıyor ve kalkıyor.

ALİ

Bir şeye mi ihtiyacın var oğlum?

MERT

Evet, su.

Ali su alırken Mert de masaya yaklaşmış fotoğrafa bakıyor.

MERT

Babaannemin fotoğrafının sizde ne işi var?!

ALİ

Hikayesi çok uzun.

MERT

Siz söyleyin ben dinleyeceğim. Ayrıca ben sizi tanıyorum. Siz köydeki okulu yaptırmışsınız. Bugün hoca dedi.

Ali sandalyede oturuyor ve Mert'in oturmasını da istiyor. Mert sandalyede oturuyor.

MERT

Siz iyi bir güreşçiymişsiniz. Salonda medallarınızı(madalya) gördüm. Sanırım ormanda bir ayı ile karşılaşmış onu öldürdüğünüz de olmuş. Dedem dedi.

ALİ

Deden benden sana bahsetti mi?!!!

MERT

Hayır, sadece yıllar önce ormanda bir ayı öldürdüğünü, güreşte kahramanlıklarını ve köyün yaptığını söylemiş. Hepsi yalanmış, onlar sizin hatırlarınız.

ALİ

Ahhh, Mehmetim şu geldiğimiz hale bak, Bir zamanlar en iyi arkadaşlardık.

MERT

Siz dedemi tanıyor musunuz? Sizce bana niye bu kadar yalan söyledi?

ALİ

Tanımaz mıyım? Birlikte okula gittik hata askerliğimizde bile birlikteydik. Aşık olduğum zaman ilk ona söyledim ama o ne yaptı? Bana ihanet edip aşık olduğum kızla evlendi.

Mert yerinden şaşırıp kalkıyor.

MERT

Siz babaanneme mi aşkıttınız?

ALİ

Evet ama o beni değil dedeni sevdi.

9. SAHNE/ORMANDA DIŞ MEKAN/GÜNDÜZ

Ali ve onun arkasında Mert ve Barış yürüyorlar.

BARIŞ

Ben ormanı çok iyi bildiğimi düşünüyordum ama buralara hiç gelmemişim.

ALİ

Bundan sonra da gelme bence, çok tehlikeli ama neyse senin bıçağın var.

Herkes duruyor.

ALİ

Ver bana bıçağı.

Barış cebinden bıçağı çıkarıp tam vereceken Ali'nin arkasındaki ayıyı görünce bakakalıyor ve bıçak elinden düşüyor. Ali arkasına döndüğünde Mehmet kendini ayının önüne atıyor. Ali yere düşüp bayılıyor. Ayı Mehmet'e saldırıyor. Çocuklar da bağırıyorlar. Ayı artık Mehmet'in üstünde. Mehmet bir eliyle ayının boğazını sıkarken diğer eliyle yere düşen bıçağı arıyor. Ayı da pençeleriyle vücuduna tırmanıyor. Sonunda bıçağı alıp ayının boğazına sokuyor. Ayı acıdan inleyip Mehmet'in üzerine düşüyor. Mehmet de yaralanmalardan dolayı bayılıyor.

10. SAHNE/HASTANE İÇ MEKAN/GÜN

Mehmet yatakta uyuyor. Ali başında oturmakta. Mehmet gözlerini açıyor. Mehmet etrafa bakınıyor. Mert'i görmeyince endişelenip yerinden kalkmaya çalışıyor.

ALİ

Merak etme iyi o, dışarıda. Uyandığında baş başa olmak istedim.

Mehmet rahat bir soluk alıp başını yastığa koyuyor.

ALİ

Çocuğa saçma sapan yalanlar söyleyipaptal yerine koydun. Halbuki son derece zeki biriymiş. Niye?

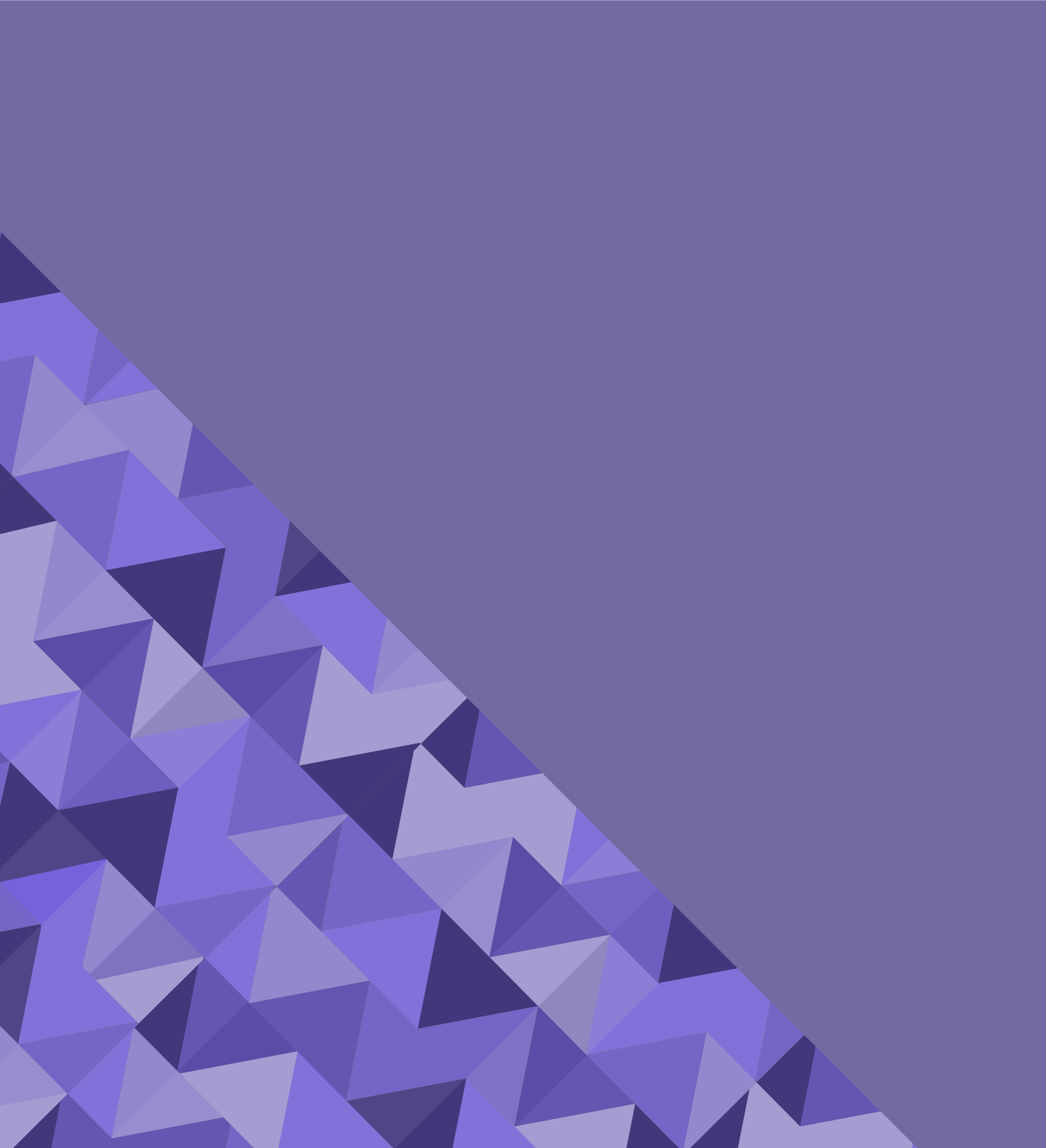
MEHMET

Bu kadar zaman sonra bunu mu soruyorsun? Tamam söyleyeyim o zaman, beni sevsin diye. Senin yüzünden çocukluğumdan beri kimse beni sevmedi. Hiç kimse beni görmedi. Herkesin gözünde sadece sen vardın. Okulda, orduda, evde. En küçük hatayı yaptığımda yine seni övüp beni azarlıyorlardı. O da öyle olsun istemedim.

ALİ

Hayallari değil gerçekleri yaşa. Seni görmesi gereken, sevmesi gereken gördü zaten. Başka ne istiyorsun. Gamze beni değil seni sevdi. Bense aşk acısından evimi terk edip ormanda yaşadım. Kendini sevdirmek için ben değil Mehmet olacaksın çünkü Mert'i kurtaran ben değildim Mehmet tir.

Kapı çaldı. Mert içeri girip dedesini kucaklayıp öper. Ali da gülümseyip odayı terk eder.

H İ K A Y E

Elnur

Karimov

Azerbaycan **İstanbul Üniversitesi**

6 Ekim 1995 tarihinde Azerbaycan'ın Bakü şehrinde doğdum. Halihazırda İstanbul Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü'nün Özel Hukuk Doktora Bölümünde eğitimimi sürdürmekteyim. Dereceye giren *Bavul* hikayesini doktora eğitim maceramın ilk yılında, Şubat 2020'de yazdım. Ani bir kararla, hiçbir rezervasyon veya planlama yapmadan Kadıköy'den vapura atlayıp Bursa'ya gittiğimi ve uzun süredir beynimi meşgul eden hikâyeyi orada kâğıda döktüğümü hatırlıyorum. Hikâyeye kadar onun doğumu da benim için özel bir anı. Ayrıca eser bittiğinde epeyce rahatladığım da şüphesiz.

"Bavul" benim için kişisel hayatımda zorlu bir dönemde içimde biriken sorgu suallerin bir yansıması olmakla beraber ilk hikâyeye denemem. Günümüzde birçok insanın çeşitli zorluklarla yaşamak zorunda kaldığı muhaceret sorununu ele alan, sebebi ne olursa olsun, gittiği yerde ne kadar lüks yaşam standartları beklerse beklesin, kendi vatanını terk etmenin acısını bir kameraman-gazetecinin dilinden anlatma çabası "Bavul."

Açıkçası yarışmada dereceye girmeyi beklemiyordum. Ancak bu, kendime duyduğum güvenin eksikliğiyle değil, eserde ifade ettiğim duyguların derinliği ve zaman zaman kullandığım metaforların anlaşılması endişesiyle alakalıydı. Bu yüzden, dereceye girmek bana bir yarışmayı kazanma, rakiplerimi geride bırakma tatmininden çok yazdığım hikâyenin görevini başarıyla yerine getirmesi ve duyguları karşı tarafa olduğu gibi iletilebilmesinden dolayı gurur hissi yaşattı. Arkadaşlarım ve yakınlarımların sevincini görmek ise gururumu ikiye katladı. Bu mutluluğu benimle paylaşan herkese, özellikle hikâyenin ilk okuru dostum Sevinç'e ve ödül töreninde beni temsil eden sevgili arkadaşım Tural'a teşekkür borçluyum.

Son olarak, yarışmanın organizasyonunda emeği geçen herkese teşekkür ederim. Yurtdışı Türkler ve Akraba Topluluklar Başkanlığının öğrencileri çeşitli dallarda onurlandırması bir değer göstergesi olmakla beraber bizler için motivasyon kaynağı. Gösterdiğiniz şefkat ve değer için yürekten teşekkür ediyorum.

I was born in Baku, Azerbaijan, on October 6, 1995. Currently, I am doing PhD in Private Law at the Institute of Social Sciences of Istanbul University. I wrote the awarded short story - *The Suitcase*, in my first year of the doctoral studies in February 2020. I remember making an instant decision to take a ferry from Kadikoy to Bursa without any prior reservation or plan for my trip and writing down the story that preoccupied my mind for a long time. The birth of the story is as special as the story itself. Besides, I was really relieved as soon as I finished it.

The Suitcase is not only a reflection of multiple questions accumulated in my mind in a difficult period of my life, but also my first short story. The Suitcase is an attempt to tell the story from the language of a cameraman and journalist of the issue of immigration which many people nowadays have sadly been forced to suffer from for different reasons, as well as to describe the pain of leaving one's motherland regardless of what luxury life quality is waiting for at the destination.

Honestly, I was not expecting to win the contest. However, it is not because of the lack of self-confidence but the depth of the emotions described in the story and the fear of the occasional metaphors being missed in the context. That's why winning the contest made me feel proud of seeing my story carry out its mission successfully by delivering those emotions to readers as such, rather than the satisfaction of winning the contest by outdistancing the other candidates. Besides, seeing my friends' and family members' happiness doubled the pride. I would like to thank everyone sharing the bliss with me, especially, the very first reader of the story - my dearest friend, Sevinç, and my friend Tural for representing me at the award ceremony.

Finally, I would like to express gratitude to everyone who organized the contest. The fact that the Presidency for Turks Abroad and Related Communities awards the students in various branches is not only a sign of value from the side of the Presidency, but also a source of motivation for us. I am deeply thankful for the care and value you have shown.

BAVUL

Odası her zamankinden daha düzenliydi; serçe yavrusunun yeni yeni uçmayı öğrendiği yuvası kadar sessiz, düzenli, her şey olması gerektiği yerde. Az sonra aşağıdan yükselecek düğün şarkılarını dört gözle bekleyen gelin evi kadar her detayına kadar düşünülmüş, temiz ve ferah. O kadar ki, o an bir misafir gelse, muhtemelen sessizliğin sebebinin sevinç mi, yoksa keder mi olduğunu ayırt edemezdi. Zira, odası ne yas çadın kadar durgun ne de düğün ortamı kadar gürültülüydü. Zaman zaman koltuğun çıkardığı gıcırtdan gına gelmişti Gurbet. Evet, koltuğu tamire götürmek gerektiğinin farkındaydı ama yine de o koltuğa oturup gözleri yere bakar halde ellerini ovuşturmayı tercih ediyordu.

Gurbet'in çocukluğunun geçtiği evi, aynı zamanda her köşesi hatıra kokan bir yuvaydı. Geçen sonbaharda ailesini trafik kazasında kaybettikten sonra bile evi terk etmeyi düşünmemişti. Tüm acılara rağmen kalmak, işine dönmek, ekmek teknesine sarılmak en mantıklısıydı. Sık-sık kendine kapanan birisi Gurbet ki, bu asosyal yanı ailesini kaybettikten sonra daha da derinleşmişti. Gurbet'e sorsan, yaşadığı acılarla baş etmesinin çaresini bulmuştu bile. Ne kadar klişe olsa da bir senedir acıların kül tablasında tane-tane toplar, sonra üfleyerek kendisinden uzaklaştırırdı.

Gurbet gazetecilik mesleğine olan tutkusunu hiç gizlemezdi. Onun için gazetecilik görüşmecilerle röportaj yapıp kameraya kaydetmekten daha fazlasıydı; her seferinde kamerasına kaydettiği hayatları sanki tekrardan yaşıyordu. Ayrıca, işinin sosyal önemini anladığı için, çektiklerini sürekli halka duyurmaktan çekinmezdi. Böylece, röportajlar sayesinde hem ekmek parasını çıkarıyor hem de toplumu gerçek şöhreti hak eden çalışkan ve korkusuz insanlarla tanıştıyordu. Aslında, Gurbet'in kendi şöhreti de az değildi. İnsanlar mevcut şartlarda hala korkmadan kaliteli iş ortaya koyabilen gazetecileri takip ediyordu. Herkes takdir etmese de saygı duyardı.

Gurbet hep kameranın arkasında durmayı, yeni röportajlar yaratmayı yeğlerdi. Aynen öyle ifade ederdi – yaratmak, yapmak, yaratıcılık. Tıpkı yaratıcılık derken akla gelen yazar, şair, ressam veya besteci gibi bazen röportajın ortasında dalıp gider, kamerayı unuttur, görüşmecinin anlattığı hikayesini süzgecinden geçirerek çaresizliğine çare bulmak istiyordu adeta. Annesi yanında olsa, her halde, yine aynı sızlamayla,

- Gurbet, oğlum, ne olur, bir gün de sen geç şu kameranın önüne. Millet senin de yüzünü görsün. Görsünler, Korkmaz ailesinden ne yetenekler çıkıyormuş, der,
- Ne zamana kadar el alemlerini çekeceksin? Güvенеceğın bir kameraman yoksa, sorun değil. Bana öğret, ben seni çekerim, diye ısrar ederdi.

Ancak Gurbet ya utangaçlığından ya da herhangi bir sebepten buna kalkışmamıştı. Ne gerek vardı, o sadece işini yapmak istiyordu. Belki de annesi Gurbet'i, yaptığı işin getirdiği ızdıraplardan bir nevi uzaklaştırmak istiyordu ama nafile. Aslında pozitif, bol şakalı bir röportajla oğlunu günlük kaygılarından bir iki saat dahi uzaklaştırmak hiç de kötü bir fikir değildi. Anne yüreği işte... Anne dediğın, her soğuk havada dışarı çıktığımızda çantamıza gizli gizli ceket koyan varlık değil sadece. Bazı fedakarlıklar bir arzu gibi gerçekleşmese de detayla gizli kalıyorlar.

Bugün pazar. Yani Gurbet'in üniversiteden arkadaşı Savaş gelecek. Savaş'ı üniversiteden mezun olalı görmese de Gurbet için arkadaşlıklarını hala değerli. Savaş'ın çizdiği karikatürleri sosyal medyadan izliyor, gerekirse bir mesajla desteğini belirtiyor. Bir ressam karikatürist olarak Savaş o kadar

yetenekli ki, isterse, geçen ay Viyana'dan aldığı burslu eğitim teklifini kabul eder, ressamlık eğitimini Viyana'da yeni bir seviyeye taşır, emeğinin kıymeti bilinen bir yerlerde çalışırdı. Gerçi, Gurbet de teklifi kabul etmesi için az ısrar etmemişti fakat Savaş, sohbetlerinden eksik olmayan her zamanki ironiyle,

- Diyelim ki, her şeyi bırakıp gittim Viyana'ya. Ya sonra? Neyin karikatürünü çizeceğim ki orada? Konu yok, konu, Gurbet, anlasana! Çizebilmem için bana konu lazım. Anlıyor musun, bize burada ihtiyaç var.

Gurbet Savaş'ı anlıyordu, hem de çok iyi anlıyordu, lakin diğerleri gibi kişisel yoksa toplumsal çıkar uğruna yaşaması gerektiği konusunda Gurbet'in de kafası karıştı. Ne yapmalıydı? Kendisini, kariyerini düşünmeli miydi, yoksa tüm bunları toplumun geleceği için feda mı etmeliydi? Cevabı kolay bulunmayan soruları onu geceleri uyutmayan. Yine düşüncelere dalıp Savaş'ı beklerken, arayıp gelip gelmeyeceğini bir daha sormak istedi, bir terslik olur da vaz geçer diye.

- Alo, merhaba, Savaş, nasılsın? Geliyorsun, değil mi?

- Selam, selam, Gurbet! Evet, evden çıktım bile, diye Gurbet'ine kıyasla daha temkinli geliyordu Savaş'ın sesi.

- Akşam sana gönderdiğim metni okudun mu? Bak, rica ediyorum, unutmuş olma, diyerek akşam gönderdiğini bir sayfalık mektuba işaret etti Gurbet. Her ihtimale karşın, mektubun bir nüshasını da masaya bırakmıştı.

- Hiç kuşkun olmasın, hepsi aklımda. Geliyorum, az sonra sofra başında olurum, diye Gurbet'i sakinleştirmeye çalıştı. Sanki Gurbet'in heyecanı Savaş'ı hiç etkilememişti. Sanki röportajı Savaş'la değil de Gurbet'le yapacaklar.

Gurbet'in telaşı yüzünden az daha kalbi yerinden fırlayacaktı. O güne kadar çok hikâye dinlemişti Gurbet, toplasan orta düzey bir roman çıkacak kadar çok röportaj yapmıştı. Her röportaj sonrasında dinlediği hikâyenin, aldığı cevapların getirdiği bir dünya yükü sırtında hissediyordu. Bazen röportaj sırasında ara verip balkona çıkar, alamadığı nefesinin yerine ciğerlerini sigara dumanıyla dolduruyordu. Aslında, yine ağır geçen röportajların birinde işini tamamen bırakmayı da düşünmüştü. Ancak manevi sorumluluk duygusunun yanı sıra, geçim sıkıntısı izin vermiyordu.

Bu pazann zor geçeceği sabahtan belliydi. Korktu. Savaş'ı arayıp son anda röportajı iptal etmek istedi ama telefonu eline almışken kapı çaldı. Savaş'tan başka kim olabilirdi ki?

- Hoş geldin, Savaş. Hadi, içeri gel, diye Savaş'ı yıllardır hiç ayrılmamış gibi sıcakkanlılıkla karşıladı.

- Ayakkabıları dışarıda mı çıkarayım, içeride mi? Kapıda bir tane bile ayakkabı olmadığına göre, sanırım, yine teksin.

- İşte, tanıdığım Savaş – dikkatli ve esprili. Gel, geç, içeride çıkarırsın. İçecek bir şeyler alır mısın, çay, kahve, su? diyerek Gurbet, Savaş'ın aşırı dikkatli olmasından duyduğu rahatsızlığı misafirperverliğiyle saklamaya çalışıyordu.

- Teşekkür ederim, Gurbet. Bir çayını içeriz, eski zamanlardaki gibi.

- Rica ederim, diyerek Gurbet mutfakta çay koyarken ortamdaki gerginliği yatıştırmak adına Savaş'la sosyal medyadan, Savaş'ın her gün artan izleyici kitlesinden sohbet etmeye başladı.

Çaylar gelir gelmez, sohbetlerin de seyri değişti, konular daha da ısındı. 80-90'ların çocukları bir birilerini iyi anlarlar. Çünkü sohbetleri neredeyse aynı seyirde ilerler; üniversite yılları, soğuk espriler, sınıfta sevilmeyen hocalara kurulan tuzaklar, türlü türlü şakalar, sevinç ve kederle bir şekilde hızlı geçen zaman ve en sonunda o çocukluk ve gençliği bugün internetle nasıl değiştiği, bazılarıncı, mahvolması. Sonra tatlı sohbetleri "şimdikiiler bilmez" ile başlayan bol hasretli hatıralar izler. Her halde, Gurbet'in jenerasyonu komik şeylerden bahsederken ağlayabilen tek jenerasyondur. Gurbet'le Savaş da aynı konuları tartıştılar. Ara sıra kapitalizmi ağır eleştirip Karl Marx ve Engels'e rahmet okudular, sonu "izm" ile biten çeşit çeşit akımlardan saatlerce konuştular. Sonra Gurbet, hoş olduğu entelektüel sohbeti Savaş'a teşekkür etmek için böldü:

- Savaş, geldiğin için, gerçekten, çok sağ ol. Bunu benim için yapabilecek pek arkadaşım yok. Senden önce Arzu'yu arayıp rica ettim ama o kadar soru sordu ki, kendimi soruşturmadam hissettim.

- Anlıyorum, Gurbet. Gerçi, Arzu'ya da hak veriyorum. Duygusalıdır, konu sen olunca, biliyorsun işte... Kameranın önüne çıkıp konuşmak öyle görüldüğü kadar kolay değil, diyerek Savaş, Gurbet'i incitmeyecek bir tonda ekledi:

- Senin için kolay, tabii. Hep bir adım geriden, kameranın arkasından çekmek çocuk oyuncağı. Yapabilirse, hodri meydan. Kendini göster!

- Tamam, her neyse. Hazırsan, başlayalım geç olmadan.

Gurbet her şeyi önceden hazırlamıştı. Dersine iyi hazırlanmış sınıf birincisi gibiydi ama en az onun kadar heyecanlı. Kameranın açısını Savaş'a doğru ayarladıktan sonra ilk soruyla başladı:

- İnsanlar iç dünyalarını farklı şekillerde dışa vurur. Shakespeare yazar, Mozart besteciydi, Frank Sinatra ise şarkı söylendi. Ya sen? Neden sanatı, yaratıcılığı seçtin?

- İlk soru için oldukça zorlandığımı söyleyebilirim. Bence, biz bazı şeylere illaki bilincimizle karar vermiyoruz. Bir şekilde bizi mutlu eden uğraşılara yöneliyoruz, sonra sonuç hoşumuza giderse, bizi tatmin ederse, devam ediyoruz. Ben de her seferinde yansıttığım karakterlere yaklaştığımda bunu detaylı bir şekilde düşünmüyorum. Yine de düşünmesem de yaptıklarımı topluma yansıttıkça kendimi onlara gerçek hikayeleri anlatan yazar, besteci veya ressam kadar şanslı hissediyorum.

- Karakterleri topluma yansıtıyorum, dedin. Peki, yansıttığın o karakterlerle iş başında kendini uzun uzun sohbet ederken buluyor musun?

- Elbette! Yansıttığım karakterler cansız, ruhsuz bir varlık değil, her biri insan hayatı. Ben onlarla, onlar da benle konuşup tartışırım.

Onları konuşurmadan topluma nasıl yansıtabilirim ki? Hatta bazen sohbetlerin derinliğine dayanamıyorum. Şu çekmeceye saklı bütün kadar benim canım. Dayanamadığımda onu da alıp balkona çıkıyor, olabildiğince derin nefes alıyorum. Sonra yine iş başına...

- Eserlerini izlerken sevinç, gurur, keder gibi karmaşık duyguları aynı anda yaşıyormuşum gibi oluyor. Sence bunun sebebi ne?

- Bizde buna trajikomediler derler. Bence, maalesef, bugün insan hayatı sıradan trajikomedilere sığmayacak kadar değersiz hale geldi. İnsan hayatı o kadar ucuz ki, biz bu hikayeleri tiyatroya uyarlasak, kimse gelip izlemez. Böyle olunca, bu hayatları çekip sosyal medyada paylaşmak zorunda kaldım, kendi izleyicisini bulması umuduydu. Aksi halde, gördüklerimi, duyduklarımı olduğu haliyle yansıtmazsam, beni içeriden mahveder o hikayeler. O kadar ki, bir sigara bile etkisiz kalır.

- Peki, öyleyse, bir gün artık yapmamayı, ışığı kapatıp stüdyoyu terk etmeyi düşündün mü?

- Açıkçası, daha gençken benzer düşünceleri aklımdan atmaya çalışırdım. Çünkü ben gitsem, kim yansıtacak tüm gerçekleriyle insan hayatını eserlerinde. Nasıl olacak sonumuz? Ah...ah... Gençken, tabii, çok umut doluydum, az çok cesaret de vardı. Şimdi durum çok daha zor. Maddi ihtiyaçlarımı, daha da önemlisi, akıl sağlığımı düşünmek zorundayım. Ben zaten yalnızdım ama yaptığım beni bir az da yalnızlığa gömüyor. Boğulmak istemiyorum artık. Kenarları önceden belli çerçeveler, beni yoran, içten içe tükendiren. Öyleyse, ışığı kapatmak zamanı, sanırsam. Yansıtmak, yansıtılmak zamanı geldi çattı. Üç, iki, bir, kestik!

...

- Bitti mi? diye Savaş yüzündeki üzgünlüğünü saklayamadı.

Gurbet kamera ve kurgu malzemelerini sökmeye başlamıştı bile. Belli ki, gözlerini bilerek Savaş'tan kaçınıyordu.

- Teşekkürler, Savaş, teklifimi geri çevirmeyip yardım ettiğin için. Üstesinden yalnız gelemezdim, diye Gurbet başarısız olsa da göz teması kurmaktan kaçtı.

- Rica ederim, bir şey değil, ama keşke... Keşke hiç değilse, bu sefer, kendi hikayen için kendin geçseydin kameranın önüne. Arzu gibi konuşmak, sorgulamak da istemiyorum, açıkçası, sen bilirsin, ancak gerçek şu ki, bana söylediğin her şey senin yazdıkların, senin hayatındı, Gurbet. Her neyse, yapacak bir şey yok, diye Savaş elini Gurbet'in omuzuna koydu, ne olur olsun yanında olduğunu belirterek ekledi:

- Kamera? Onu da mı bavuluna koyacaksın?

- Aynen. Bundan sonra işime yarar mı, bilmiyorum ama kendimle götürmek istiyorum.

- Bavulun ağzına kadar dolu desene. Sonra seni sınırdan geri çevirecekler, bavulun fazla dolu diye.

Savaş küçük esprilerle ne kadar gayret etse de Gurbet'in moralini düzeltermiyordu. Gurbet pek konuşmak istemiyordu. Kamera kaydını Savaş'a emanet ederken bile göz teması kurmadı. Kayıtlı ne yapılması gerektiğini de önceden yazıp hazırlamıştı. Geriye tek bir şey kalmıştı.

- Tamamdır, Savaş, zaman kaybetmeyelim. Gidelim. Uçağa yetişeceğim. Ne kadar erken, o kadar iyi.

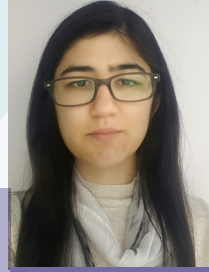
Gurbet Savaş'la birlikte, çocukluğunu geçirdiği evi terk etti. Evdeki sessizliği bozan da en son kapıyı kilitleyen anahtarın sesi oldu. Geride bırakılanlar Gurbet'in tüm çocukluğu, ailesi ve yaşadığı mahallesinden daha fazlasıydı, çünkü Gurbet içinde büyüdüğü toplumu da geride bırakmıştı.

Her gidişin yeni bir başlangıç olduğuna işaret eden bir deyim vardır. Gidenleri teselli etmek için uydurulmuş bir yalan sadece. Doğrusu, her gidiş, kendisiyle bir bavul dolusu hatıra götürün ayrılık. Zorunluluk ya da özgür irade, her gidiş bir iz bırakır. Gurbet'in gidişiyse gerisinde sessiz bir ev bıraktı. Yeni yeni uçmayı öğrenip yuvasını terk eden serçe yavrusunun yuvasındaki sessizlik gibi. Kapısından gelin çıkmış bir ailedeki durgunluk gibi.

En gürültülü sessizlik.

Mahtab

Sarhang

Afganistan **Kocaeli Üniversitesi**

Benim adım Mahtab Sarhang, 23 Ağustos 1998 yılında Afganistan'ın Faryab şehrinde doğdum. Kocaeli Üniversitesi Biyoloji Bölümü 4. Sınıf öğrencisiyim. Türkiye Bursları tarafından düzenlenen Uluslararası Öğrenci Ödülleri 2021 yarışmasına yazdığım *Yalnızlık Kafesi* adlı hikâye ile katıldım ve dereceye girdim. Bu hikâyeyi yazmama ilham olan şey her insanın içinde taşıdığı yalnızlık ve eksiklik hissi, hayatın zorluklarına rağmen sonsuz umudu ve mücadelesidir. Biliyoruz ki acı çekmek, kırılmak, yere düşmek ama yine de ayağa kalkmak, mutluluk arayışında olmak ve umut beslemek insanlar için evrensel bir olgudur. Ayrıca insanlar birbiriyle sevinçlerini ve kederlerini paylaşarak daha derin ve anlamlı bağlar kurdukları için bu eser beni tüm insanlara bağlıyor, onlara kendimi yakın hissetmemi sağlıyor. Bu eserin yarışmada dereceye girmesi benim için çok büyük anlam ifade etmektedir. Senelerdir yazmıyordum ama bu yarışma sayesinde tekrardan ve bu sefer daha özgüvenli bir şekilde yazım dünyasına adım atmış oldum ve ileride de devam edeceğim. Teşekkürler Türkiye Bursları!

My name is Mahtab Sarhang, I was born on August 23, 1998 in Faryab, Afghanistan. I am a 4th year student at Kocaeli University, Department of Biology. I participated in the International Student Awards 2021 competition organized by Türkiye Scholarships with the story called *Solitude Café* I wrote and got ranked. What inspired me to write this story is the feeling of loneliness and incompleteness that every person carries inside, their endless hope and struggle despite the difficulties of life. We know that it is a universal phenomenon for humans to suffer, to be hurt, to fall to the ground and yet to stand up, to seek happiness and to have hope. In addition, this work connects me to all people and makes me feel close to them, as people share their joys and sorrows and establish deeper and more meaningful bonds with each other. It means a lot to me that this work is placed in the competition. I haven't been writing for years, but thanks to this competition, I stepped into the world of writing again and this time with more confidence and I will continue in the future. Thank you Türkiye Scholarships!

y a l n ı z l ı k K A F E S İ

Bir sonbahar günü pencerenin ardından elinde bir kupa papatya çayı ile ağaçtan düşen kuru yaprakları dalgın bir şekilde izleyen 37 yaşındaki, kıvrıkcık siyah saçlı, buğday tenli ve balık etli Seher hanımı yüzüne çarpan sonbahar esintisinin taşıdığı tozlar gözüne kaçarak onu düşünce dünyasından çıkarttı.

Seher hanım bir refleksle hemen yüzünü çevirip rüzgârdan korunmaya çalışsa da gözüne kaçan toz tanesi gözünün içinde sanki devleşerek en sonunda gözyaşlarını yanaklarından akıtmayı başarmıştı, tıpkı gözünde büyüttüğü her şeyin onu ağlattığı gibi ve gözyaşlarının kimi zaman yüreğindeki acıları, yalnızlığını ve kırgınlıklarını da alıp götürdüğü gibi gözyaşları, gözlerinden akarken beraberinde kaçak toz tanesini ve hissettiği acıyı da götürmüştü.

Rüzgârın evine daha fazla toz taşımaması için pencereyi kapattığı anda ortalığa ağır bir sessizlik çöktü. Her zamanki gibi sessizlik, yalnızlığını daha fazla hissettirir oldu ve dolayısıyla kara bulutlar da kalbine çöküverdi.

Dışarıya baktı ve sessizlik içinde yaprakların ağaçtan ayrılıp ahenkle süzülerek yere düşmesini izledi. Gökyüzünü de Seher hanımın kalbini kapladığı gibi kara bulutlar kaplamıştı ve her iki yerdeki bulutlar o kadar dolmuştu ki dayanamayıp neredeyse yağacaklardı. Tam da bu yüzden hafta sonlarını hiç sevmezdi. Ne yapacağını şaşırır ve nereye kaçacağını bilmezdi. Uzayın boşluğunda, karanlığında ve yön­süz­lüğünde kaybolmuş bir astronot gibiydi. Yalnızlık ve can sıkıntısından boğulacağını hissediyordu. Telefonu aldı ve arkadaşı Merve hanıma mesaj attı:

- Merhaba Mercueğim, nasılsın? Bebek iyi mi? Müsaitsen buluşalım mı?

Yarın saat bekledikten sonra hala cevap alamadığı için arkadaşını aradı ve tek arkadaşı olan Merve hanımdan tam beşinci kez buluşma teklifine red cevabını aldı. Her hayır cevabını aldığında hiçbir tepki göstermeksizin telefonu kapatır ve daha da kötü hissetmeye başlardı. İlginç olan nokta da şu ki red cevabı alacağını bildiği halde onu arar kırılırdı, bir daha aramamaya karar verir ve bir sonraki hafta sonu yine arardı. Çünkü Merve Hanım haricinde yakın arkadaşı yoktu, daha doğrusu etrafında kimse kalmamıştı. Yine boğazını düğümleyen acıların pençesine düştüğünü hissediyordu. Gözyaşlarını tutamadığı halde kendi kendine; "Hayır, hayır ağlamayacaksınız! Bu hafta sonu güzel geçecek... Lanet olsun kes şu ağlamayı, beş yaşındaki çocuk değilsin ki kocaman kadınsın, çık şu evden. Hadi hadi..." diye söylenerek bir hayli zamandan beri giymek istediği ama kilolu göstereceğini düşündüğü için giyemediği elbiseyi bulmak için dolabını alt üst ediyordu. Sonunda istediği mavi yazlık elbiseyi bulmuştu. Hava durumuna uygun olmadığını bildiği halde hayata inat sadece canı istediği için, sadece biraz da olsa içindeki çocuğu şımartmak için o elbiseyi giymeye ısrarlıydı ve giydi de. Gökyüzündeki kara bulutlar da sağanak halinde içini dökmeye başlayınca Seher Hanım yeşil montunu, sarı şapkası ve koyu kırmızı botlarını giyip morumsu çantasını da yanına alıp sokağa koyuldu. O karanlık ortamda renkli bir gökkuşağı gibi yürümeye başladı. Yağmurda yürürken gökyüzü da sanki onunla dertleşiyormuş gibi hissedirdi ve o anlarda biraz da olsa yalnızlığının ağırlığı azalırdı.

Öyle olsa bile içten içe birini özlüyordu, çok özlüyordu. Onu gerçekten her şeye rağmen seven, hata yaptığında, kilo aldığında, hiçbir şeyi başaramadığında dahi onu sevebilen, değer veren, hayatının en önemli kişisi olduğunu bildiği birisini özlüyordu ve ne yazık ki hayatında kimse onu bu şekilde seve­me­miş­ti. İnsanların anne babasının onları böyle sevdiğini duymuştu...Evet, Seher Hanım da

hiçbir zaman göremediği, tanıyamadığı anne babasını özlüyordu belki. Ama çocuk değildi artık, hiçbir zaman da olamamıştı. Şimdiyse bir yetişkin gibi yaşamak zorundaydı. Kendi kendine yetebilen ve tabiri caizse güçlü. Bu peşini bırakmayan özlemi gidermek, o sonsuz sevgiyi bulmak için bir ton insanla tanışmış, azıcık sevgi, birazcık ilgi için nelere katlanmış ama yine de kimseyi hayatında tutamamıştı. Her birini tek tek içine gömmüştü. İçine gömdüğü insanların sayısına bakılırsa ona yürüyen bir mezarlık da denebilirdi. Evet bizim rengarenk mezarlığımız da yağmurun altında yüreye yürüye 10 senedir hep aynı yere gittiği mahalledeki kafeye daldı ve içeriye bir bakış attı.

İçeridekilerin hemen hemen hepsini tanıyordu. Hatta arkadaşısı Merve hanımdan onların çeşitli hikayelerini duymuştu. Cam kenarındaki masaya geçti ve çay siparişi verdi. Oturduğu yerden çoğu masayı görebilir hatta yakındaki masalarda geçen konuşmaları duyabilirdi. Her zaman olduğu gibi her şeyden önce çocukları dikkatini çekti; 5 ve 8 yaşlarındaki bir kız ve bir erkek çocuğu. Oldukça şık ama canlarının sıkıklığını sinirli anne ve babasına belirtmeye cesaret edemeyen hüzünlü iki çocuk görmüştü.

Anne ve babalarının anlaşmazlıklarını tüm mahalle bilirdi. Babaları Ömer beyin öfkeli biri olduğunu ve eşi Zehra hanıma şiddet uyguladığını, onu sevmediğini, ondan boşanmak istediğini ama çocukları için bunu her zaman ertelediğini herkes duymuştu. Zehra hanım ise her zaman evliliğini savunmaya çalıştığı gibi bunların sadece dedikodu olduğunu ve eşinin onu sevdiğini söylerken bile ne kadar gizlemeye çalışsa da hafiften dudakları titrerdi.

Onu sevmeyen bir erkeğe tüm hayatını adadığını, onun akşam işten eve dönmelerini beklerken hep arkadaşlarıyla takıldığını, onun için sevgiyle yaptığı yemeği beğenmek yerine eleştirmesini, Zehra hanımın pazardan da olsa hevesle aldığı rujun ona ne kadar yakıştığını ne kadar güzel olduğunu ve en önemlisi onu ne kadar sevdiğini söylemeyen bir eşinin olması oldukça korkunç olduğunu düşündü Seher Hanım.

Çok geçmeden oflayıp duran Ömer Bey telefona cevap vermek üzere dışarı çıktı ve geri geldiğinde sandalyeye oturmadan arkadaşlarının aradığını ve gitmesi gerektiğini söyledi. Zehra hanım: "Ama bugünü bize ayıracaktın!" dediğinde sinirden patlayan ve bağırarcasına konuşan Ömer Bey: "Her gün zaten sizin yüzünüzü görmüyor muyum? Sizin yüzünüzden nefes bile alamaz oldum artık!" dedi ve kafeyi terk etti. Geride de korkmuş ve ne olduğunu anlayamayan iki çocuk, bir dünya kişinin önünde aşağılandığı için utanan bir kadın ve şaşkın gözlerle onlara bakan bir kafe dolusu insan bırakmıştı.

Bugün dışarıda hep birlikte yemek yemeleri için Zehra hanımın kaç haftadır eşinden rica ettiğini, bugün eşi ve çocuklarıyla dışarı çıkacağı için en güzel şekilde süslendiğini ve her zamanki gibi belki bir mucize olur da eşi onu sevmeye başlar diye umduğunu, eve gidip makyajını temizlerken kendini aynada görünce ağlayacağını tahmin edebiliyordu Seher Hanım.

Yan masada oturan ve bu olayları görünce tiksintiden kaşını kal-

dıran incecik, güzel genç kız sürekli telefonuna bakıp saati kontrol ediyor ve sokaktan geçenlere bakıyordu. Belli ki birisini bekliyor diye düşündü Seher Hanım ve yanılmamıştı. Güler yüzlü bir beyefendi elinde bir tutam beyaz papatyaya ile kapıdan içeri girdi ve kimseye alırmadan doğruca genç kızın yanına gitti. Heyecanlı ve mutlu olduğu sürekli gülümsemesinden, konuşmasından, hareketlerinden belli oluyordu. En şık gömleğini giydiği ve yakışıklı bir beyefendi gibi görünmeye çalıştığı da malumdu. Seher hanım da baya romantizm hastası olduğundan bu iki gencin konuşmalarını ilgisini çekmişti. Genç kız papatyaları aldı ve güzel olduklarını gülümseyerek söyledi. Genç beyefendi de kıızı mutlu edebildiğini görünce içi içine sığamayacak kadar sevindi. Biraz oradan buradan sohbet ettikten sonra genç kız beyefendiye ne iş yaptığını, üniversite okuyup okumadığını, ailesi ile birlikte yaşayıp yaşamayacağını, kafeye ne ile geldiğini, babasının ne iş yaptığını sordu ve tekrar kaşını kaldırarak ve oldukça yapmacık bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Bunları farkedenden Seher Hanım genç kızın sorduğu soruların cevabından pek memnun olmadığını, genç beyefendinin de bunu sezdiğini anlamıştı. Beyefendinin içinde bulunduğu durumun ne kadar acı olduğunu biliyordu, çünkü kendisi de defalarca karşı tarafın beklentilerini karşılayamadığı için beğenilmediğini hissettiği olmuştu. Şu an karşısındaki masada oturan çaresiz beyefendinin de uçurumdan düşüyormuş gibi hissettiğini ve tek isteğinin bir yere tutunabilmek olduğunu iyice anlıyordu. Evet Seher Hanım uzaktan uzağa onunla dertleşiyordu sanki. Masalarında uzun süren sessizliği genç kız artık kalkması gerektiğini bildirerek bölmüştü, beyefendi de bir daha ne zaman buluşacaklarını sorana kadar kız zaten yerinden kalkmıştı ve daha sonra haberleşeceklerini söyleyerek alelacele çıktı. Evet her ikisi de hatta Seher Hanım da onların bir daha görüşmeyeceklerini biliyordu. Bu arada Seher Hanım en çok beyefendinin acı çekmesinden ziyade boşa gitmiş papatyalara üzülüyordu. Ona göre birbirini gerçekten sevmeyen insanların birbirine verdiği şeyler hakettikleri değeri görmedikleri için boşa gitmiş sayılırdı, hem de o çiçekse. O yüzden sevgiyle bakılmayacak ve belki de çöpe atılacak olan o papatyalar için üzgündü. Biraz sonra beyefendi de solgun ve bitkin bir şekilde kasaya gidip ödeme yaptıktan sonra kafeyi terk etmişti. Seher hanım da kalktı ve kafeden çıkarken mahallenin bakkalı Mehmet beyi gördü kafenin çıkışına yakın olan, genelde oturmak için tercih edilmeyen masada. Önünde bir bardak çay vardı. Mehmet bey ona hiç kıpırdamadan gözlerini dikmiş, gelen geçeni bile fark etmiyordu. Adeta bedenini orada bırakarak ruhu başka bir alemde geziyordu sanki. Eskiden çok neşeli ve herkesi güldürdüğü için ün kazanmış biriydi ama Seher hanımın duyduğuna göre şu an hayatı karmakanşık. Hiç çocuğu olmamış ve sadece eşiyile mutlu bir hayat geçiriyor olan iki kişilik bir aileydi. Ancak eşi aylardır hastanede yatıyordu ve üstüne son zamanlarda mahallede yeni marketler açılınca Mehmet Bey de iflas etmişti. Seher hanım da Mehmet beyi görünce bunları hatırladı ve ona ne demesi gerektiğini bilmediği için hiçbir şey demeden, onu düşünce dünyasından çıkartmadan önünden geçip kafeden çıktı ve evine gitmek üzere yola koyuldu. Nasıl hissedeceğini bilmiyordu, o an tek istediği şey gidip dünyanın tüm üzgün

varlıklarına sarılmaktı. Yağmur dinmişti ve yavaştan bulutların arasından ışık demetleri süzülüyordu. Sokakta da artık kalabalık artmaya başlamıştı. Artık Seher hanıma da Dünya eskisi kadar karanlık gelmiyordu, onun yüreğini kaplayan karabulutlar da dağılmıştı sanki. Artık ağaçtan düşen ıslak sonbahar yaprakları hüznünlü olmaktan ziyade göz alıcı görünüyorlardı ve kendisini tüm dünya tarafından dışlanmış gibi hissetmiyordu. Tek arkadaşı olan Merve hanıma da kızgın değildi artık. Hatta kendisini birkaç saat önceki kadar yalnız hissetmiyordu çünkü sadece onun yalnız olmadığını görmüştü. İçinde yürüyor olduğu kalabalığı oluşturan insanların her birisinin sakın veya hatta güler yüzünün, kahkahalarının arkasına gizlediği ayrı yalnızlığı, sıkıntısı ve üzüntüsü var olduğunu biliyordu.

Belki yalnızlık modern dünyanın olmazsa olmazı diye düşündü ama korkunç derecede artmakta olan insan sayısı ve yalnızlık hissi pek çelişkiydi, sanki ikisinin arasında doğrudan bir ilişki vardı. Sokakta yaşlı dedeleri ve çığlık çığlığa koşan çocukları görünce dünyanın, hayatın tüm bu kaoslara rağmen yine güzel olduğuna tüm kalbiyle inanıyordu. Hava kararabilir, güz gelip her şeyi soldurabilirdi ama güneşin tekrar çıkacağını ve baharın geri geleceğini, üstelik sonbaharda da güzel manzaraların oluşacağını ve kar yağdığında kar topu oynanabileceğini aklına getirdi ve içi ferahladı. Her zaman hayatı bir oyuna benzetirdi. Hayatı boyama oyunu ama kime hangi renkler geleceği şans eseri olan bir oyun. Bazılarının hakkına çok renk düşerken bazılarına da sadece siyah beyaz renkler düşerdi ve böylece kimilerinin resimleri göz alıcı farklı güzel renklerle doluyken kimilerinininki ise sadece siyah beyazdı.

Seher hanım da çocuk esirgeme kurumundaki pek çok çocukluk arkadaşının şu an cezaevinde veya çok zor koşullarda hayatlarını devam ettiriyor olduğunu göz önüne getirdiği zaman kendi hayat portresini az renkle olsa da güzel boyadığı için mutluydu. Sığınabileceği bir evi, gelir elde edeceği bir işi ve çok sık olmasa da konuşabileceği bir arkadaşının varlığı için kaderine minnettardı.

Duygusal olarak çöküntülü bir günün ardından kendisine bir çocuğu avuturmuş gibi güzel yiyecekler almaya karar verdi ve markete girip bol bol abur cuburla çıktı. Kafasında gece için film izleme veya güzel bir roman okuma planı yapmıştı. Yoldan da bir döner alıp evine döndü. Akşam kitapları arasında hangisini okuyacağına karar veremeden gezinirken 'Mesleğimle ilgili mi olsun yoksa felsefe mi? Peki tarih nasıl olur?' diye düşündü ama içinden bunları okumak için epey yorgun olduğunu biliyordu. Artık bu dünyaya filozof, tarihçi veya mesleğinde uzman olmaktan önce milyonlarca insan gibi biraz nefes almak, yaşamak ve ölmek için geldiğini daha iyi anlamıştı. Sonunda bir polisiye romanı kaptı ve zamanını onu mutlu eden işlere harcamaktan korkmadan battaniyenin içine gömüldü. Elindeki çikolatadan ısırıp romana dalmışken bu sabah yaşadığı şeyleri hatırladı ve çocukça davranışlarını hatırladıkça hem utanıyor hem gülüyordu. "Sanki bir hikayenin kahramanısın da öyle oyuncular gibi hareketler yapıyorsun" diye söylenerek başını sallayıp gülüyordu. Kahraman olmadığını biliyordu, ne güzellik skalasında yüksek bir yerdeydi, ne de zeka, tek bir tane bile muzik aleti çalamazdı, şarkı söylemek için de güzel sesi yoktu. Hiçbir şeyde çok iyi değildi, hiçbir alanda önde gelen isim değildi. Parmakla sayacak kadar az insan haricinde kimse onu tanıymıyordu. Çoğu yerde varlığı sadece bilgisayarlardaki kayıt olan veri tabanlarındaki bir tutam sayıyla özetleniyordu. Seher hanım bu özellikleri tüm normal insanlarla paylaşıyordu, normal sıkıntılara sahip olan çok sıradan biriydi. Ama Seher hanım çok güzel olmasa da güzellik ürünleri alırken seçicilikle seçerdi, dilediği şarkıları söylerdi, masayı çalardı ve kitap okurdu. " Ama her insanın kendine has bir hikayesi vardır, kendisinin kahramanı olduğu gerçek bir hikaye, tanınmayan kahramanı olan duyulmayan hikaye..." diye duyulanarak düşünürken aniden " tamam abarttım yeter artık" dedi ve kitabını okumaya devam etti.

Beş gün sonra yine hafta sonu gelmişti, yine Seher Hanım ne yapacağı bilemiyor ve canı sıkındı. Yine tanımadığı ama onu seven insanları, hiç yaşamamış güzel anları özliyordu 37 yaşındaki bir kadın. Binlerce insan gibi bunca yıllı böyle geçirmiş Seher hanım daha ne kadar böyle devam edecekti? On sene mi? 20 sene mi? Yoksa hayatı boyunca mı? kim bilir...

Ledi

Mikeladze

Gürcistan Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi

Ben Ledi, 25 Nisan 2000 tarihinde Gürcistan'ın küçük bir köyünde doğdum. Şu an Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesinde Sosyoloji Bölümü 3. sınıf öğrenciyim. Uluslararası Öğrenci Ödülleri 2021 yarışmasına çok büyük heyecan ve sevgiyle yazdığım eserimi başka kişilerle paylaşmak ve diğer uluslararası öğrencilerle bir araya gelme fırsatını değerlendirmek için katıldım. Daha önce Türkiye Bursları tarafından düzenlenen herhangi bir yarışmaya veya aktiviteye katılmamıştım ve bu benim için büyük bir deneyim oldu.

Eserim *Eskimeyen Anı Defteri*, hep aklımda olan, köyü ve babaannemizi terk ettiğimizden beri kafamda dolaşan fikirlerin toplamıdır. Eserimi yazarken Kir Sosyolojisi dersinde okuduğumuz Mahmut Makal'ın *Bizim Köy* kitabı bana ilham verdi. Ben de kırk yaşlarında olsaydım geçmişte kalan çocukluğuma ve köyüme nasıl bakardım sorusuna cevap aradım ve böylece yazdığım hikâyeye ortaya çıktı.

Çocukluğum, babaannemden, güzel köyümüzden, bahçemizden, hayvanlarımız ve komşularımızdan ibarettir. Babannem, hem çocuklarını hem de torunlarını büyüten ve her şeye yetişen bir kadındı ve hala da böyledir. Köyde hayvanları besledi, çevredeki herkese destek oldu, her kış masallar anlattı ve her yaz da yaşlı ellerinde toplanan güçle ne varsa ekti, dikti ve bahçemizi bir yeşil cennete çevirdi.

Hikâyemde modernleşme ve şehirleşme ile beraber gelen, köyden şehre doğru başlayan göçün bizim köyümüze bıraktığı izlerden de bahsetmeye çalıştım. Çocukluğumda canlı ve gürültülü köyümüz, son yıllarda sessiz ve sadece yaşlı insanların dolaştığı bir yere dönüştü ve hiçbir şey eskisi gibi kalmadı. Bir sosyoloji öğrencisi olarak bunun çok büyük ve çözülmesi gereken bir sorun olduğunu düşünüyorum.

Yarışmada derece almak beni çok mutlu etti. Anılarımın sadece anı olarak kalmayıp başka insanlarla da paylaşılmasını, onların da okuyabileceği bir hikâyeye dönüştüğünü görmek büyük bir sevinçti. Hikâyemi değerli bulan, okumak ve değerlendirmek için zaman ayıran herkese teşekkür etmek isterim.

My name is Ledi. I was born on April 25, 2000 in a small village in Georgia. I am currently a 3rd year student in the Department of Sociology at Abant İzzet Baysal University in Bolu. I participated in the International Student Awards 2021 competition to share the work I wrote with great enthusiasm and love, with other people and to take the opportunity to meet with other international students. I had not participated in any competition or activity organized by Türkiye Scholarships before, therefore this was a great experience for me.

The name of my work is "Timeless Diary" and it is a collection of ideas that have always been on my mind since we left the village and our grandmother. My inspiration for this story came from Mahmut Makal's *A Village in Anatolia* book, which we read in our Rural Sociology class. "How would I look at my childhood and my village if I was at the age of forty?" -in the searching for an answer to this question, my story emerged.

My childhood consists of my grandmother, our beautiful village, our garden, our animals and our neighbors. My grandmother was and still is a kind of woman who raises her children, then grandchildren and still manages to catch up with everything around her. She fed the animals in the village, supported everyone around, told stories when it was winter, and with the strength gathered in her old hands, she turned our garden into a green paradise during the summer.

In my story, I tried to talk about the traces of modernization and urbanization in our village; which was shown in people's migration from villages to cities. In the recent years, my childhood's lively and noisy village has turned into a quiet place, where only old people wander and nothing is as it used to be. As a sociology student, I see this as a huge problem that needs to be resolved.

Getting a degree in the competition made me very happy. It is a great joy to see that my memories are not only memories anymore, but also became a story that can be shared with other people and read by them. I would like to thank everyone who found my story valuable and took their time to read and evaluate it.

e s k i m e y e n ANİ DEFTERİ

Sonbahann durmayan yağmurlarında, hafta içi iş koşuşturmasının ardından, sebepsiz bir üzüntüyle yorulmuş ruhum sürekli dışarda dolaşmamı isterken, kırk yaşına gelmiş vücüdüm, çoğu zaman, biricik odamda kalıp, televizyonda anlamsız programları izlemek ve günün ne zaman doğup bittiğini farketmeksizin yaşamak ister. Kazanan genelde vücüdüm olsa da, bazen olur, kendimi yağmurda boğulmuş şehrin sokaklarına atıp, sonsuza kadar yürürüm. Şehirlerde sonbahar hep bir melankoli, sebepsiz bir üzüntü ve acıya karışan anıları getirir. Bana ise, artık kalın sisle kaplanmış çocukluğumun sıradan günlerini anımsatır bu kara havalar. Caddeler arasında yavaş yavaş dolaşırken, kafamda binlerce hatırayı canlandırıp, bazılarının gerçekten var olup olmadığından emin olamam, ancak yine de düşünürüm, düşünürüm, düşünürüm...

Yerler vardır, herkes onların sadece kendilerine ait olduğunu ilan eder, onları sadece kendileri için yaratılmış gibi sever ve hayata karışan her üzüntüyü orada kaybolarak giderirler. Bu yerler başka herhangi bir yer gibi, ses çıkartmadan, suskun ve derin düşüncelere dalmış, var olur. Bazen bir gökgürültüsüyle uyanırlar yalnızca, o da çok sürmez; bir büyüler, şişerler, kocaman olurlar. Sonra şiddetli yağmurla tüm dertlerini anlatıp, tekrar uykuya verirler kendilerini.

Yerler vardır, acı çekenlere şifa, mutlu olanlara yuva, üzgün olanlara da umut olurlar. Bu yerlerde hayat, her yerdaki gibi akıp gitse de, farkedilmeden geçmez. Hayatın farkında olmayı zorunlu kılar bu yerler ve yaşamak istemeyenleri yaşatır, hayata aşık olanlara ise karşılıklı sevgiyle cevap verir.

Yazın yeşillik, gürültü ve sevinç içinde kaplanan; kışın ise beyaz yorganın altında susup, ağır uykuya dalmış koyumuzda de, o herkesi ve her şeyi kurtaran yerler gibi doğardı ve batardı güneş. Sabah kuşların sesine karışan babannemin durmayan adımları uyandırır, akşam ise yan-yana dizilmiş binlerce yıldızı kuşatan göküzü gönderirdi bizi derin uykuya. Her mevsimde değişen köyümüz, kendi sırlarını saklardı içine ve ister günlerce süren kış karları, isterse de hiç durmayan sonbahar yağmurları olsun, hep bir masal, bir hikaye anlatırdı kendince. Hepimizi kendi sıcak kucağının altında tutardı ve beraber yaşamayı; acıyı paylaşıp, sevinci de çoğaltmayı öğretilirdi bize güzel köyümüz. Biz de yalnızlık çekmezdik;

komşularımız vardı, akrabalarımız vardı, toprak ve onun verdiği nimetler vardı yanımızda. Çünkü babannemin dediği gibi, "köy herkese analık yapar, hepimize bir ana bakar".

Çocukluğum bir film olsaydı, bir babanne, bir köy, bembeyaz kış ve yemyeşil yaz kadrolarından oluşurdu.

Babannem önüne önlük takan, elinde süt tenceresi taşıyan ve yanında ise bazen inek, bazen kedi, bazen de bizi tutan bir kadındı. İnsani böyle tanımlamak garip gelir size, ancak babanneme,

- İmkanın olsa kendini nasıl çizerdin? deseydim, o önce,
- Çizmeyi bilsem, ressam olurdu, derdi. Ancak sonra söylediklerimi gülerek tekrarlardı.

Çünkü babannem, önlüğünü takar, bahçede dolaşır; ahıra gider, süt alır ve hem bize, hem kediyeye,

hem de ineklere katlanır, ama asla yorulmaz.

- Bir ölümler yorgun, onlar da başka işi olmadıklarından yorgunlar, diye kızır işine karışmamıza.

Annesi çok küçük yaşta evlendirilip, yaşamı da kısa olmuştur. Sert karakterli babası ise, babannem on yaşındayken, bacaklarını kaybetmiş ve böylece tüm işleri çocuklara devretmiştir. Ondan sonra, babannem büyümüş; annesiz ve altı kardeşiyle beraber kalmıştır. Bir günde büyümüş babannem; iki metrelik karda hem ormandan odunu toplayarak, hem okula giderek, hem de ev işlerini yaparak, kocaman bir kadın olmuştur.

Okul sadece sekiz sınıflıymış, ondan sonra da komşu köye gidip, iki yılı daha okuması gerekiyormuş öğrencilerin. Babannem ise o yaşa gelince, babasına gitme isteğini söylemeye bile cesaret edememiş ve kitaplarını bir kutuya koyup, evin en uzak köşesine bırakmıştır. Arkadaşları gitmiş; babannem ise yalnız kalmış. Onların okul hikayelerini dinlemiş ve kendisini de, o hikayelerin bir parçası olarak hayal etmiştir.

Büyük sorumluluklarla yalnız başına kalan küçük babannem, kardeşlerini büyütmiş, evi temizlemiş, sofraya hazırlamış ve artık 19 yaşına gelince, babasına gelen kız isteme tekliflerine de hem korkarak, hem de merak ederek dinlemiştir. Babası da karar vermiş; babannem, aynı köyde yaşayan, yirmi bir yaşındaki dedemle evlenecek, yuva kuracak ve eve bakma sorumluluğunu küçük kız kardeşine devredecektir.

Böylece babannem, köyümüzün diğer tarafında, diğer kadınların kaderini paylaşmış ve bu safer kendi çocuklarına, dedeme ve onun ailesine bakan bir kadın olmuştur. Günler geçmiş babannem eski evini unutmuş ve bu yeni yuva artık ait olduğu bir ev olmuştur.

Köyümüzde düğünler, cenazeler ve diğer önemli törenler hep topluca yapılırdı. Bu olaylarda, kadınlar yemek yapar, ev temizler, misafirlere hizmet eder ve herkesin rahat etmesini güvence altına alır. Erkekler ise misafirlerle tokalaşır, sofraya oturur ve bazen de organizasyon işlerini üstlenirlerdi.

Küçük yaştan beri mutfakta dolaşan babannem, komşular arasında en lezzetli yemekleri yapan, en güzel sofraları kuran ve işleri en iyi yöneten bir kadın olarak bilinip, düğünlerde ve cenazelerde aşçı olur, diğer önemli kararlarda da erkeklerin yanında yer alırdı.

Birinin evlenme haberi geldiğinde, çocuğu gönderen komşu aile, babannemin düğünde aşçı olmayı ister istemez, babannem bahçede olsa çıkar, mutfakta olsa önlüğü çıkartır, oturuyorsa kalkar, ayaktaysa da koşarak giderdi. Gülümserdi, çocuğa şeker verirdi ve nereye çağırılırsa, orada günlerce, hiçbir karşılık istemeden, kocaman tencerelerle çeşit çeşit yemekler hazırlardı. Son yıllarda, artık yaşlanıp ayakları kalbine göre çalışmadığını farkettiğinde de; bir elde baston tutup, diğer elinde de tansiyon ilaçları toplardı ve pek koşarak olmazsa da, yavaş adımlarla, ihtiyacı olana yardım eli uzatırdı.

Cenaze olduğunda da, aynı şeyi tekrarlardı. Ancak bu sefer babannem hem psikolog, hem doktor, hem de aşçı rolü üstlenirdi kendince. Şikayet etmeden, alnından akan teri silerek çalışırdı, saygı duyardı, acıyı paylaşırdı ve tüm herkese umut ve destek olurdu.

Biz sağlığına dikkat etmediği için kızdığımızda da,

- Bu köyde "benim-senin" yoktur, hepimiz öleceğiz, hepimizin bir düğünü, bir de cenazesi olacaktır, derdi.

Babannem tüm bunları, güzel köyümüze ve oradaki insanlara olan sevgi ve saygıdan yapardı. Çünkü köyümüz hayatı sevdirdi, onu seçen her şeye ve herkese. Babannem de her güne şükredip, her günü son günmüş gibi yaşardı.

Ancak bazen, yağmurlu günün ardından, dağların arasına sıkışmış vadide yatan sise gözünü dikip, uzun uzun bakakalırdı. Hiç ses çıkartmazdı. Hiçbirimiz de, ne düşündüğünü sormaya cesaret edemezdik, sadece izlerdik. Çünkü çok güzeldi böyle babannem; beyaz sis ile aydınlanmış pencerenin yanında, siyah yazmalı, keskin yüzlü ve düşüncele dalmış, şekilde, bir resim tablosuna benzerdi.

Babannem güzel masallar anlatırdı çocukken. Ancak biz hiçbirinin doğruluğuna inanmazdık. Babannem, ise tüm masalların gerçeklikte de var olduğunu, ancak gözlerimiz daha çok açmamız gerektiğini söylerdi. Böylece, gözlerimizi ellerimizle genişleterek dinlemeye başladığımızda da, babannem bir gülerdi, gözyaşları çıkana kadar kahkahalara boğulurdu. Ben ise tekrar onun söylediği her şeyin yalan olduğunu düşünürdüm, ama kızmazdım. Çünkü babannemin masalları, yalan olsa da, yüzümüzü gülümsetirdi, uzun kış gecelerimizi kısaltırdı ve soğuktan titreyen yataklarımızı ısıtırdı.

- Köylerin ruhları var, derdi babannem.

Kışın lapa lapa yağan karda hiçbir kuş kalmazdı köyümüzde. Çok üzülürdü babannem, kuşları severdi. Her sabah bir görevmiş gibi ekmeğe parçaları dökerdi buz tutmuş mutfak pencere raflarına, serçe kuşları gelir ve yer diye. Bir tek onlar kalırdı, bembeyaz, kar yorganının altında uyuyan köyümüzde. Bazen gerçekten de bir-iki tane, soğuktan yiyecek bir şey bulamayan, küçücük serçe uçardı bize. Balkondaki mutfağından sevinçle, nefes nefese çağırırdı,

-Bak, inanmıyordun, onlar gitmezler! Hep burda kalırlar, derdi. Sanki yeni bir şey ispatlamış gibi sevinirdi kendi kendine, çocuk kalpli babannem.

Kuşları yiyen kedimize çok kızardı,

- Üç gün sana yemek vermem, göreceksin nasılmış, göreceksin bak!, derdi. Bir saat sonra ise kedi miyavlamaya başlar başlamaz koşarak yemek koyardı tabağına, hem de kedi duyar ve anlar gibi akıllı vermeye çalışırdı.

- Köylerin dilleri var, derdi bazen, benim babannem.

Taştan yapılan kocaman evimiz, dedemle birlikte kurmuşlar 50 yıl

önce. O zaman ne traktör, ne de şimdakilere benzer bir alet varmış. Büyük kamyonu nehir taşlarını toplamış dem ve çıplak ellerle, taşları üst-üste koyarak evimizi kurmuşlar beraberce. Kışın soğuktan titreyen bu kocaman beton evimizi, bir küçük soba ile ısıtırdık. Otururdu babannem, çoğu zaman elektriksiz, sobanın tutuşma sesleri ve ateşten gelen küçük ışığı ile aydınlanan odada. Elinde örgü şişlerini tutardı, gözünde gözlüğünü takardı ve anlatırdı günlerce süren ev yapma çabalarını. Bazen kafası kanşırı, unutturdu ve başka konuya geçirdi.

Bu safer bacaklarını kaybeden babasının engelliğinden çektiği zor çocukluğu anlatırdı veya henüz on dokuz yaşındayken, dedemle nasıl evlendiğini hatırlardı. Sonra biz doğduğumuzda, kendi çocuklarına olan sevgisinden, daha fazlasının de var olabileceğine nasıl inandığını söylerdi; köyde çektiği bütün acıları da anlatırdı, ama ardından gülerdi. Çünkü biz vardık ve artık acı yoktu, “bal olmuştü bütün acıları!”

İnanamazsınız ama, tam da böyle derdi benim babannem ve odunu atardı hızlı sönen sobamıza. Hem de o güzel, odamızı aydınlatan gülüşüyle gülerdi.

Biz kavga ederken, dört çocuğunu birbirleriyle kavga etmeden büyüttüğünü gururla söyleyip kızmak isterse de, bize olan sevgisi kızmasına izin veremezmiş benim babanneme. Öyle derdi kendisi ve sorumluluğu ebeveynlerimize atardı.

- Köylerin kalpleri da var, derdi babannem.

Her sabah masada yemek, sobada ateş ve dışardan gelen babannemin sesleriyle uyanırdık. Ahıra gitmiş olduğunları anlardık. Ahırımız evimize yakındı. O zaman gençti babannem, on tane hayvan beslerdi kışın zor günlerinde. Ahıra giderken çok konuşurdu,

- Daha uğraşamam, satarım bu hayvanları, rahat yaşarım, diye.

Ahırdayken de, süt vermeyi pek sevmeyen Çiçek adlı ineğimize yaslanıp,

- Keşke bir dilin olsa da, kavga edebilsek, ben de rahatlardım sen de şu dertleri anlatırdın, derdi. Çiçek ise bir kuyruğu sallardı ve kuru otu yemeye devam ederdi.

Böyle uğraşarak sağardı sütü babannem, ama evimize giden merdivenlere dolu süt tenceresini koyarken, gözlemindeki mutluluğu saklayamazdı, beni çağırırdı eve götür diye, kendisi ise karlı bahçemizde bir şeylerle uğraşmaya devam ederdi.

Hayvanlar köyümüzde büyük değer taşırdı. Yeni doğan bebeği ineğin sırtına ötürürler di, büyük ve sağlıklı büyüsün diye. İneklere güzel isimler verilir ve boyunlarına da rengareng takılar takar, yavru olanlara ise özel yem koyarlardı

Babannem bir çiftçi kadar fazla süt sağamasa da, evlenmiş kız çocuklarına, şehire taşınmış oğluna, yiyecekten yoksun olan komşularımıza ve tüm akrabalara bir şey göndermeye yetecek kadarını bulundururdu evinde. Gelen herkese biraz peynir, biraz yağ, biraz yogurt ve kaymağı hediye ederdi. Bazen kendisi için bir şey kalmayana kadar dağıtırdı böylece.

Bir gün en sevdiğim Çiçek ineğimiz tel yuttu, hastalandı ve öldü. Dünyada bir şeyin farkında olmayan küçük ben ise şiir yazıp, şiirde babannemin ona kızgın olduğu için, inek nasıl dayanamayıp da ölmüş diye acılarını anlattım. Babannem şiiri okudu ve güldü ve okudukça daha da gülesi geldi. Ben ise kızgındım. Akşam buz gibi yatakta rüyaları görmeye hazırlanırken, yanımda yatan yaşlı babannem, köylerin kalplerinin de kalbim kadar temiz olduğunu, Çiçeğin ise güzel bir dünyaya gittiğini söyledi.

Bu masallarla uyuturdu babannem tüm çocukları. Köy anlatırdı; inekleri, köpekleri, kedileri anlatırdı. Bu çok sıradan şeyleri, onları seven dille anlatıldığı zaman, çok özel oluyormuş meğer!

- Köylerin acıları da var, derdi babannem.

Çok küçüktüm o zaman, köylerin acıları nasıl olabileceğini anlamazdım.

- Tüm canlılar acıyı hisseder!, diye inadıma kızardı babannem.

- Hani yürümeyen ve nefes almayan canlı değildi, diyerek itiraz ettiğimde ise, babannem ses çıkarmazdı, sadece gülümserdi ve işine bakardı.

Her şeyin zamana ihtiyacı varmış madem, bazen bunu da derdi canım babannem. Zaman herkese bir şey getirir. Babanneme ise yalnızlığı ve insani beklemekte geçirilen günleri hediye etti. Bir gün büyüyüp, küçük dolmuşa tüm anıları sokarak köy terk ettiğimizde, çamurlu yolun başında, önlüklü ve saçları ağarmış babannemin gözden kaybolana kadar salladığı eli gördüğümde, bütün canlıların acı çekebildiğini belki hala anlamamıştım, ama hissettim.

Terk edenler mi daha fazla acı çeker,yoksa edilenler mi diye, babanneme sorsaydınız o gün, cevap vermezdi herhalde. Sık sık geleceğiz diye farkında olmadan yalan söylediğimizden de bahsetmezdi. Çünkü zaman gidip akıyor, her şeye alışıyor insan ve biz de şehrinin koşturmaca yaşamına alışmış olduk. Bahsetmezdi bunlardan benim babannem,sadece gittiğimiz yola bakardı uzun uzun ve akşam, deve gibi duran dağlardan gelen sise, gözünü dikerdi.

Belki o sisli akşam söyledi babanneme, o gün çektiği acının, köylerin de her gün çekmiş bir acı olduğunu. Köyler de, babannem gibi uzun uzun bakar, küçücük dolmuşla onları terk eden insanlara ve acı çekermiş.

Şehir merkezlerinin yarattığı huzursuzlukta dolaşmaktan nefes alamadığımız günlerde,sussuzken su almaya gidiyormuşuz gibi kaçardık babannemin terk edilmiş köyüne. Kışlarda kar gelmediğinden, yazın güneş çıkmadığından, ahırda hayvan besleyemediğinden, köyde insan kalmadığından bahsederdi babannem. Ben dinlerdim, ama artık inanırdım; dediği her şey, anlattığı bütün masalları.

Çünkü köylerin dilleri var; babannemin dilinde konuşurlar, kışın hala onu bırakmayan serçerleri konuştururlar.

Ruhları da var köylerin; sonbahar akşamları şakır şakır yağın yağmurlar arasında, babannemin yaktığı sobadan havaya giden du-manlardan beslenir o ruhlar.

Babannemin artık tutmayan dizlerinden kılamadığı sabah namazları ve geceleri fısıldayarak söylediği duaları besler o köyün kalplerini.

Ve açılan da varmış köylerin, görmek gerekiyormuş meğer. Kilitlenen kapıların, boşaltılan baranların, bozulan su kanallarının ve terk edilmiş evlerin arkasına bakmak ve görmek gerekiyormuş sadece. Şimdi anladık bunları, her şeyin yaşı varmış çünkü, her şeyin zamanı varmış. Öyle derdi benim yaşlı babannem ve odunu atardı kışın uzun gecelerde, "güb güb" diye susmayan sobamıza.

Umeyme

Ahmed

Suriye İnönü Üniversitesi

Ben Umeyme Ahmed, 1997 doğumluyum ve Suriyeliyim. İnönü Üniversitesi Tarih Bölümünde öğrenim görüyorum. İçimdeki hisleri kimseye söyleyemediğim zamanlarda kağıda dökmeye çalışıyorum. Bu hikâyeyi yazarken kendi yaşamımdan ilham aldım. Hikâyede her ne kadar abartılı sahneler olsa da gerçeği de anlatıyor çünkü bana göre ölen bir kişinin arkasından ağlamaktan beterdir yaşayan birisinin varlığını hissetmemek. Dereceye girmek beni çok mutlu etti, bunun daha iyisini yazabileceğimi düşünmemi sağladı. İlerleyen zamanda yeni bir yarışma düzenlendiğinde tekrar katılmayı düşünüyorum çünkü ben kendimi yazarak buluyorum.

Iam Umeyme Ahmed, I was born in 1997 and I am Syrian. I am studying at İnönü University, Department of History. I try to put my feelings on paper when I can't tell anyone. While writing this story, I was inspired by my own life. Although there are exaggerated scenes in the story, it also tells the truth because for me, not feeling the presence of a living person is worse than crying over a dead person. Being ranked made me very happy, it made me think that I could write better. When a new competition is held in the future, I plan to participate again because I find myself writing.

K A Y I P

g ü l ü m s e y i Ő

Hikâyemdeki başrol oyuncularının ölmesini görelî çok olmamıştı. Kafamdaki o karışık sahnelerden kaçarken, ağır ağır yorgun adımlarımla zamanla yarışmaya çalışıyordum. Güzel hikâyeler ayrılıkla biter. Çoğu insana göre bu öyledir ama bana göre öyle değildi. Bana göre bazı hikâyeler ölümsüzdür. Ayrılık olsa bile, bu hikâyeler unutulmayacak izler bırakır. Bu izler bazı insanlar için acı bir hatıra olarak kalırken, bazı insanlar için de mutluluk gözyaşları olarak kalır. Toplanan yüzlerce öğrenci arasından geçtim. Gözlerindeki o mutluluk bende eksikti. Sanki dakikalar sonra 21 yılın derin üzüntüsünü ve acılığını ağlayacaktım... Başımı kaldırıp gözümde kaçan gözyaşlarımı sildim. Biraz yürüdüktan sonra gördüğüm ilk şey konferans salonundaki kürsü olmuştı. Burası yıllardır heyecanla beklediğim konum muydu yoksa gülümsememin arkasına sakladığım o acılı hikâyemi mi dile getiriyordum?

29 Temmuz

Dün, geçimimi sağlamak için çalıştığım fırında çok yorulmuştum. Ayaklarım şiş, gözlerim ise uykusuzluktan çok yorgun görünüyordu. Bu yorgunluğuma rağmen aceleyle yataktan çıkıp güne başlamak için bir adım attım. Bugün, altı aydır görmediğim babam, mezuniyetime katılmak için gelecekti. İşime gitmek için hazırlanıp mutfakta karşılaştığım ağabeyime selam verip "Babam gelir gelmez beni ara" diyerek evden çıktım. İş yerine geldiğimde de heyecanımı saklayamadım. Laf arasında konuşurken Zehra teyze buruk sevincimi fark etti ve sebebini sordu. "Annem" diyebilirdim. "Mutluluğum eksik olacak" deyip elimdeki yufka ekmekleri dizmeye devam ettim. Zehra teyze, gözünden süzülen gözyaşını göstermemek için başını önüne eğip "En azından baban var, üzülme kızım, mutlu ol, annen şimdi seninle gurur duyuyordur" dedi boğuk bir sesle.

Ben çocukluğunu tam anlamıyla yaşayan biri değildim. Babam uzaklarda çalışıyordu, annem ise örgü işleriyle ömrünü çürüten bir kadındı. Dışarıdaki hayatın ne kadar zor ve kasvetli olduğunu, insanı ne kadar yıpratıldığını,

evin de huzurun sembolü olduğunu bilmiyorduk. "Babanız gelince gülümseyin" cümlesiyle büyüdük. Ne olursa olsun eve hep gülümseyerek gelen, bizi üzgün görmeyi sevmeyen bir babamız vardı. Bizi üzgün görünce "Üzülmeyin, hüznü sizi çirkinleştirir. Gülümseyin, hep güzel kalın" derdi. O yüzden biz ağlayınca hemen aynaya koşardık... Üç yıl önce annemizi kaybettik. Annemin gittiğinden bu yana mutlu bir gün görmedim. Mutluluklarım hep eksik, buruk ve acılıydı ama her zamanki gibi, annemin bize öğrettiği gibi hep gülümsemeye çalışıyordum.

Vaktin ilerlediğini fark edince telefona baktım. Ağabeyimin beni aramamasına şaşırılmış olsam da, "Kesin unutmamıştır" deyip hemen ben onu aradım. Geçen her saniyede kalbim bir kilise çanı gibi çınlıyordu. İki kere aradım ama ağabeyim telefonu açmadı. Hava karardığında evime gitmek için toplu taşıma aracına bindim. Başımı cama yaslayıp mezuniyet törenini, bölüm birincisi olduğumu öğrenince babamın tepkisini, bölüm birincisi konuşmasında ne konuşacağımı hayal ettim tek tek. O sırada araçta bir şarkı çalmaya başladı, "Bana bir masal anlat baba... anlatırken tut elimi, uykuya dalıp gitsem bile, bırakıp gitme sen beni..." Tuhaf bir acı kapladı içimi. Evime bir durak kala araçtan inip yürüdüm. Loş ışıklı cademize varınca kalbim daha hızlı atmaya başladı. İçimde çok karışık duygular vardı. Heyecanın, üzüntünün, sevincinin ve biraz korkunun bir karışımıydı. Eve kadar geldim, kapıyı çaldım ama açan olmadı. Birkaç kez kapıyı çaldım, ağabeyimi aradım ama cevap gelmedi. Binanın koridorunda adımlarımı sayarak yürüdüm. Üç dakika geçtiğinde bir kez daha denedim. Sesi duyan yan komşumuz çıkıp bana seslendi:

"Umeyme!" Yüz ifadesi iyi bir şey diyeceğini göstermese de endişelenmemeye çalıştım ve ne diyeceğini bekledim. "Baban buraya gelirken bir kaza geçirmiş. O, şu an hastanede, ağabeyin de onun yanına gitti. Korkma, kötü bir şey yoktur inşallah."

Düşüncelerim dondu. Bu his basit kelimelerle anlatılmazdı. Dünyadaki tüm alfabeler yetersiz kalırdı. Bir in-

sanın hayat diye yaşadığı bu yer bu kadar dar ve hüznün dolu olmamalıydı. Hastaneye vardığımda, hastanenin koridorlarında koşarak ağlamaktan bulanık gören gözlerimle ağabeyimi arıyordum. Yoğun bakım odasının duvarına yıkılıveren ağabeyimi görünce son kez ümitlenerek “Ölmedi” deyip ağabeyimin yanına koştum. Hâlsiz dudaklarından “Kurtaramadılar Umeyme...” cümlesi döküldü belli belirsiz. Sel gibi akan gözyaşlarım, yanardağa dönüşen kalbimin acısını dindiremedi. Bu acı çok farklıydı, diğerlerine hiç benzemiyordu. Birden hayatımın tüm sahneleri aklıma geldi. Hayatımıza renk katan babamın gülüşü, evde ne olursa olsun babam gelince her şeyi bir gülüşle saklayışlarımız, ağlayınca aynaya koşup çirkin olup olmadığımızı kontrol etmelerimiz, biraz büyüyünce ise üzüldüğümde kimsenin olmadığı bir yerde ağlayışlarım sonra güçlü olup kendimi toparlayarak gözyaşlarımı silmelerim... Bana asır gibi gelen o dakikalar kâbus gibiydi. Zaten kâbusların en kötüsü de uyanırken devam ediydi. Hastanenin koridorunda kendimi bu acımasız hisse teslim etmiş, pes etmiş ve her şeyimi kaybetmiş durumdaydım.

Mikrofonun sesini düzeltmek için mikrofonun tepesine hafifçe vurdum, sessizce ağlayan yüzlere baktım. Yıllardır hayalini kurduğum bu günde yalnız olacağım aklımın ucundan geçmezdi. Gözlerimi birkaç kez kırparak görmeme engel olan gözyaşlarımdan kurtuldum. Titreyen elimle mikrofonu sıkıca tuttum, “Mutluluğuma şahit olmadan gitti babam. Zaten o gittikten sonra mutluluk diye adlandırdığımız o his bana uğramayacak.” Kafamı aşağı indirip gözyaşlarımı tekrar sildim. “Belki şimdi bir yerde bana o gülen gözleriyle bakıp gururla beni izliyordur.” Daha fazla direnmeyerek gözyaşlarımdan rahatça akmasına izin verdim.

“Baba” dedim. “Senin sevginle örtünmüş, gülüşüne alışmış kalbim korkunç bir harabeye dönüştü, artık gülümseyemiyorum...” Sesim ağlamaktan kısık çıkıyordu.

“Acaba hâlâ güzel miyim babam?”

Kuzey Makedonya Cumhuriyeti **Bursa Uludağ Üniversitesi**

1993 yılında Kuzey Makedonya'nın başkenti olan Üsküp'te doğdum. İlk, orta ve lise öğrenimini Üsküp'te bitirdim. Ardından Bursa Uludağ Üniversitesinde lisans ve yüksek lisansımı tamamladım. Ayrıca bu dönemde Anadolu Üniversitesinin Uluslararası İlişkiler Bölümünden de mezun oldum. Hâlen Uludağ Üniversitesi Temel İslam Bilimleri Ana Bilim Dalında doktora devam etmekteyim.

Yazı yazmayı seven birisiyim. Sosyal medyadan yarışma hakkında bilgi aldım. Açıkçası katılmaya hemen karar vermedim fakat yarışmaya katılıp güzel bir hatıram olsun istedim. Bu hatıramı da gerçekleştirmek için bir hikâye yazmaya karar verdim. Yazacağım konuyu belirlemedeki en önemli etken ise hayatımızın anlamını tam olarak kavramamıza bir nebze yardımcı olmak isteği idi. Nitekim gönlümüzün şehri bulmakla hayatımıza anlam verdiğimiz ve ahiret bilinciyle bütün yaptıklarımızın sorumluluğunu kavrayacağımızı düşünüyorum. Çok kısa zamanda "Gönül Şehrinde Kaybolmak" isimli hikâyemi tamamladım. Yarışmada yazımın ödüle layık görülmesi beni memnun etti.

I was born in 1993 in Skopje, the capital of North Macedonia. I finished my primary, secondary and high school in Skopje. Afterwards, I completed my bachelor's and master's degrees at Bursa Uludağ University. Furthermore, during this period I was graduated also from the Anadolu University's International Relations Department. Now, I continue my PhD at the Bursa Uludağ University, Department of Basic Islamic Sciences.

I love to write. From social media I saw the publication about the competition. Honestly, I didn't decide to join right away. However, I wanted to participate in the competition to gain experience and to feel that atmosphere. Consequently, I decided to write a story. The topic of the story was to help explaining the meaning of life. Namely, by finding the city of our hearts, we give meaning and awareness to the actions we take in our lives. In a short time, I completed the story called "Lost in the City of Heart." I am pleased that my article was deemed worthy of an award in the competition.

g ö n ü l ş e h r i n d e KAYBOLMAK

Dünyanın birçok şehrini gezip gördüm. Güzel ve unutulmaz hatıralar edindim. Yeni bilgiler öğrenip, farklı kültürlerle ve dünya görüşüne sahip arkadaşlarım oldu. Birçok dilden şiirler ezberledim; romanlar, kitaplar okudum. Unutamadığım şehir ve tarihî mekânlar hakkında ya çizdiğim bir resmim ya da şehir ile ilgili yazdığım şiirim vardır. Çünkü bu yerlerde adım attığımda veya bir köşesinde kitaplar, şiirler okuduğumda içim huzur doluyordu. Ama bu huzurla birlikte ruhumun bir köşesinde kendimi yalnız hissettiğimi de itiraf etmem gerekiyor. Aynı şekilde dünyayı tanıdıkça kendimi de tanıma arzum artıyordu doğrusu. Ben kimim ve ne için varım soruları kafamı kurcalıyordu. Belki de anlam vermek istiyordum dünya(y/m)a.

Bilinçsiz bir şekilde kendi içime bir yolculuk yapmam gerektiğine dair fikir doğmuştu. Duygularımın raks olduğu şiirlerimle hemhâl olduğum bir şehre yani gönlümün şehrine ilk adım atma çabamdı bu. Evet, gönül şehrini hissetme serüvenimin ilk adımlarıydı bunlar. Bir süre sonra ilginç ve kendi bilgi ve birikimimle çözemediğim şeyler de başıma gelmeye başlamıştı. Yıllardır gördüklerim ve okuduklarım bir noktada buluşuyordu sanki ama bir türlü anlam veremiyordum bu olanlara.

Bir rüya gördüm:

“Ruhuma, hatıralarıma nakşolsun diye çizmek istiyordum gönlümün şehrini. Teşebbüs etmiştim. Kalem, boya ararken bir baktım ki elim yok, ayağım yok, gözüm yok. Ama hâlâ aynı benim! “Ben kimim?” diye bağırılmaya başlamıştım... Sessiz çığlıklarım şeş cihetten hece hece yankılanıyordu. Güş ettiğim çığlıklar yakalamak istiyordum, göremediğim elimle. Belki kendi sesimden kendimi bulabilirim diye. Gönül şehrini çizmek için bir malzeme elde ederim düşüncesiyle. Lâkin bulamadım. Her ne tuttuysam, beni daha derin bir sessizliğe itiyordu. Basamaksız inişlerle, derinlere yükseliyordum. Ardından fırtınasız rüzgârlara yakalanıyordum. Bir nevi izdihamda yalnızlaşıyordum. “Gel” ve “Git” meleri bir olduğu yerdı burası. Sonu görülmeyen bir patıkaydı. Gönlüm, sessiz çığlıklarla sarsılıyordu. Dönüp dolaşıp, gözlerime çarpıyordu ses(n)sizlik. Daha doğrusu gönül gözüme bir selâm mıydı bu durum. İşte bu selâmla gayri iradi bir şekilde bir şeyler çizmeye başlamıştım. Etsiz, dilsiz, kör bir şekilde teşebbüs etmiştim gönlümün şehrini çizmeye. Ortaya çıkan tablo ise: Şekilsiz, çizgisiz, renksiz bir visâl idi. Tablonun da bir anlamı vardı: Hiç veya her şey!”

Uyandım. Rüyamdan mı yoksa gölgeler dolu hayatımdan mı, tam bilemiyorum. Bildiğim tek şey şuydu: Uyanmak... Fânî olan insanın ölmeden önce hayatın anlamını bulması ve tanınmasıdır. Yaşarken, ölümü yenmektir bir nevi uyanmak. Hayatın gayesini kavramak, kendine gelmek, kendini bulmaktır!

Rüyamda kırmızı, beyaz, yeşil, siyah döşenmiş yollar gördüğümü ve renkleri ruhuma sürüp, yoluma devam ettiğimi ve kalabalıklara katıldığımı hatırladım. Bu durum bencilleşen, bireyselleşen, yalnızlaşan dünyam için bir uyanışın işareti miydi?

İçimin benimle konuştuğunu hissettiğim için bu rüya bambaşka bir rüya idi benim için. Artık gündelik hayatıma devam ederken, içimdeki dünyamdan gelen sesleri dinlemem gerektiğinin kaçınılmaz olduğunu düşünüyordum.

Kendi iç dünyamda, rüyam hakkında fikirler üretmeye, rüyamı yorumlamaya koyulmuştum. Gönlümün şehrini çizmek o kadar kolay olamaz sonucuna varmıştım. Çünkü o şehri kimse görememişti, göremediğimiz bir şeyi nasıl çizebiliriz. Ama renkler... O renkler de neyin nesi idi! Neden kendimi, ruhumu bu renklerle boyadım.

HİKAYE

Dalı
Mansiyon
Ödülü

Kendimi kütüphanede buldum. Araştıracaktım. Renkler, ne ifade edebilir diye. Birkaç kitaba baktım. Ama oradaki bilgiler daha fazla renklerin nasıl doğduğu hakkında idi. Yorulduğumu hissettim. Bu yüzden biraz ara verip çay içmek için kütüphanenin dışına çıkmıştım. Arkamdan kırk yaşlarında bir adam da çayını alıp bir yerde oturmak için yer arıyordu. Elimle işaret ettim, yanımda yer var diye. İşaret ettiğim yerde oturdu ve bana teşekkür etti. Birkaç dakika birbirimize bakmadık. Sonrasında sanki ikimiz konuşma düşüncemizi değiştirmişiz gibi birbirimize selam verip tanıştık. Kendisinin kütüphaneye neden geldiğini ve ne hakkında araştırma yaptığını söyledi. Hem biyolojiyi, fizik, kimyayı hem de dinî bilgileri merak eden ve araştıran birisiydi. İlginç gelmişti bana. Ben de kendimi tanıttıktan sonra renkler hakkında bir soru sordum. Bana kütüphanede okuduğum kitapların iki tanesinin ismini zikretti. Onları okuduğumu belirttim. Ardından bir kitap daha önerdi. Bu kitapta, renklere farklı bir dünyadan bakılıp anlam verilmeye çalışıldığını zikretti. Meraklandırmıştı doğrusu. Çayımız bitmişti. Göz göze geldik ve başka sefer sohbetimize devam edebileceğimizi hissedencesine ayağa kalkıp kütüphaneye döndük. Kütüphanedeki yerime oturur oturmaz bilgisayardan yeni tanıştığımız arkadaşın önerdiği kitabı aramaya başladım. Bilgisayarında kütüphanenin sitesinde kitabın raf numarasını kısa zamanda buldum. Defterimden kopardığım kâğıda numarayı yazdım, kâğıdı elime alıp kitabı aramaya koyuldum. Kütüphane büyüktü ve güzeldi. Özellikle kitap kokusu, kütüphaneyi güzelleştiren en önemli etkenlerden biridir benim için.

Aradığım kitabı buldum. Öncelikle kitabın kokusunu kokladım. Ardından içindekilere baktım. İlginç konular. Tasavvuf ile renkler. Nasıl bir bağlantı kurulabileceğini tahmin bile edemiyordum. Şöyle bir başlığa denk geldim “Ölümün Renkleri.” Hemen sayfasını bulup okumaya başladım. Kendi ruhumuzu dört renk ile boyamamız gerektiği yazıyordu kitabın o bölümünde.

İlki kırmızı ölüm idi. Kırmızı ölüm ile nefsimize, şehvetimize, hırs ve ihtiraslanımıza dur demek kastediliyormuş. Diğeri ise beyaz ölümdü ve bu ölümün anlamı doyumsuzluğun ölümüydü. Ardından başkalan için görünmekten kaçınmayı ifade eden yeşil ölüm ve son olarak her şeyin Allah tarafından geldiğini bilerek insanlarla hemhâl olmak anlamına gelen siyah ölüm idi.

Şaşırmıştım. Duraksamış ve “bu kadarda olamaz!” demiştim kendime. Gerçekten farklı bir dünya bakış açısından ilginç değerlendirmeler. Kitabın, gönül şehrine adım atmak isteyenler için önemli tavsiyeler içerdiği kanaatine ulaştım. Okumaya devam ettim.

Bir başka sayfasında ise şöyle yazıyordu:

“Ölüm, ne kadar anlamlı ve ne kadar da uzun bir kelimedir. İşte bunu anlayan insan, gönül penceresinden görmeye başlar gönül şehrinin. O zaman bütün renkler canlanır, çizgiler şekil alıp görülür o güzelim şehirde. (Dünya gözü ile gördüğümüz) Belâlar, bala dönüşür. Gönül gözüyle bakan kişi ölümü, Yahya Kemal Beyatlı'nın “Ölüm asude bahar ülkesidir bir rinde” mısralarında ifade ettiği gibi

asude bahar ülkesi gibi görür. Necip Fazlı Kısakürek'in “Garip pencerecik, küçük, daracık / Dünyaya kapalı, Allaha açık” ifadesi belki de bu gönül penceresine bir atıftır. Ayrıca Hz. Mevlana'nın “Dünya gözü ile bakan yüzü / Gönül gözü ile bakan özü görür” ve Yunus Emre'nin “Kulun gönül gözü görmedikçe, başımızdaki gözün görmesinin bir anlamı yoktur” sözleri, gönül penceresinden bakmanın önemini ne de güzel anlatmaktadır.”

Bu müthiş ve anlam dolu ifadeleri okur okumaz defterime bu özlü sözleri not aldım.

Ayrıca başlık olarak da şunu yazmıştım: Hakikatte gören göz değil, gönüldür.

Kitabın diğer sayfalarına da göz gezdiriyordum. Kanaatimce kitabın en vurucu ve beni içine alan yeri şu idi:

“Efendiler, bu şehir (gönül şehri) bildiğimiz şehirler gibi değildir! Gittiğim, dolaştığım diğer şehirlerin yollarında, çarşılarında kaybolmayı severim ben. Fakat bu gönül şehri, bambaşka bir şeydir. Onda kayboluş, visâl yolları ile döşeli. İşaretsiz ve lâl yollar. Işıktan öte bir nûr var. O kadar. Her şeye de yeterli! Müjde! Müjdelersün ferâset sahiplerine... Keşke, keşke ben de onlardan biri olabilsem!”

Bu sözleri okur okumaz gerçekten kendime gelmiş ve gönül şehrimde kaybolmam gerektiğini ve hiçbir zaman gönülümle irtibatımı koparmam gerektiğini anlamıştım. Aynı şekilde bu kitapla ben gönülümün şehrine bir adım daha yaklaşmış olarak hissediyordum kendimi. Artık almam gerekeni almıştım. Kütüphaneden ayrıldım ve evime döndüm.

Bu günden sonra hayat bana çok daha anlamlı geliyordu. Her şey yerli yerindeydi sanki. İç âlemim dış âlemim ile uyum içindeydi. Tam anlamıyla “huzur” bu muaydu yoksa!

Bir süre sonra bu yaşadığım serüveni yazıya dökmek istedim. Defterime bu konu ile ilgili ilk yazdığım cümle şu oldu.

“İnsan, gönlü kadar insandır.”

Ardından şöyle devam ettim: “Bu yüzden gönül şehrimize sarılam ki onu hissedelim. Onu tanıyalım. Kopmayalım, uzaklaşmayalım ondan. Gönül şehrimizde kaybolalım ki onunla hemhâl, dost, yâr, cân/an olalım; o da bizim dostumuz, yârimiz olsun. Fıtratımıza dönelim, kendimizi bulalım. Böylece oradan hiç çıkmayalım. Bu durumu iyice kavrayan bir insan, diğer şehirlerde (hayatının her ânında) gerekli olan izleri bırakıp (sırât-ı müstâkîm yolunda) sızlanır. Su olur, akar cennet bahçesine. Böylece her ânın cennetini yaşar insan.”

Defterimde yazdığım konu ile ilgili özlü sözleri de bir kenarında yazmayı seven birisiyim. Gönülümün şehri için not aldığım özlü sözlerden birisi şudur:

“Bilmek istersen seni / Cân içre ara cânı / Geç cânından bul ânı / Sen seni bil sen seni.” (Hacı Bayram-ı Velî)

Artık bu defterim, gönül dünyamı anlatan bir yazılar dosyası olmuştu. Nitekim defterimin başında hayatıma rehber olacak bir şiir

yazmıştım. Şiirin başında şu güzel duamı da ifade etmiştim: 'Başını eğmiş kalbiyle hasbıhâl eden insan olma' ümidi ile:

Bir kalbiniz vardır onu tanıyınız.

Bir şehir kadar kalabalıktır bazıları

Bir dehliz kadar karanlıktır bazıları

Konuşurlar

İsterler

Susarlar

Dinlememişseniz nice yıl kalbinizi

Ev meslek iş para geçim diyerek

Düşünün şimdi bir de

Şehirlerde kasaba ve köylerde

Başını eğmiş kalbiyle söyleşen bir kişi olduğunuzu...

(Cahit Zarifoğlu "Kalbiyle Söyleşen")

Siz henüz gönül dünyanız ile tanışmadınız mı? Gönül gözünüzle hayata bakmadınız mı?

Ölümün renkleri ile ruhunuzu boyamadınız mı?

Gönül şehrinizde kaybolup kendinizi bulup visâle ermediniz mi?

Bu sorulara cevap vermek, daha doğrusu gönül dünyamızı tanıma fırsatını yakalamak için hiç zaman kaybetmemiz gerekir. Çünkü hayat hikâyemizin anlamlı olması belki de gönül dünyamızı ne kadar tanıdığımıza bağlıdır.

Böylece belki bir gün gönül şehrinde seni (kendimi) benim karşımda bulurum...

26.06.2021 / Üsküp

Ş i i R

Zineb

Derradj

Cezayir **Fatih Sultan Mehmet Vakıf Üniversitesi**

Adım Zineb Derradj. 11 Haziran 1991'de Medine'de doğdum, Cezayirliyim. Fatih Sultan Mehmet Vakıf Üniversitesi Edebiyat Bölümünde doktora öğrencisiyim. Uluslararası Öğrenci Ödülleri'ni Türkiye Bursları öğrencisi olan bir arkadaşşımdan öğrendim. Daha önce YTB'nin düzenlediği atölyeleri ve buralarda çok yetenekli öğrencilerin yetiştirildiğini duymuştum. Onların birbirinden değerli eserleriyle de yarışacağımı bildiğimden bu yarışmaya başvurmak istedim. Yarışmaya *Sessiz Fıgan* adlı şiirimle katıldım. Şiir, günümüzdeki bütün kadınların toplum baskısından dolayı haykırışı niteliğindedir. İçinde yaşadığımız ataerkil söyleme dayalı bu toplumlarda kadınlar her daim ötekileştirilerek gelenek ve adet adı altında baskı altına alınmaktadır. *Sessiz Fıgan* şiiri, aile ve toplum tarafından susturulan, bastırılan, hayatını dilemediği gibi yaşamalarına müsaade edilmeyen kadınların sessiz feryadını anlatmaktadır. Bu feryadı işitmek için o kadınların etrafındaki herkes kulağını tıkasa da sessiz fıgan Allah tarafından işitilmektedir. Açıkçası yarışmayı birincilikle kazanacağımı düşünmemiştim. Daha önce dediğim gibi amacım, yarışmaya çok kıymetli eserlerle katılacağımı bildiğim değerli arkadaşlarla aynı platformda yer almaktır. Tabii ki de birincilik ödülüne layık görülme beni ziyadesiyle mutlu etti. Böylesi güzel bir organizasyonun düzenlenmesinde emeği geçen herkese teşekkürler.

My name is Zineb Derradj from Algeria. I was born on June 11, 1991 in Medina. I am a PhD student at Fatih Sultan Mehmet Foundation University, Department of Literature. I learned about the International Student Awards from a friend of mine who is a student of Türkiye Scholarships. I had heard before about the workshops organized by YTB and the training of very talented students there. Since I knew that I would compete with their valuable works, I wanted to apply for the competition. I participated in the competition with my poem *Silent Groan*. The poem is the cry of all women because of social pressure. In these societies based on the patriarchal discourse we live in, women are always marginalized and oppressed under the name of tradition and custom. The poem *Silent Groan* describes the silent cry of women who are silenced and suppressed by the family and society, and who are not allowed to live their lives as they wish. Even though everyone around those women shut up their ears in order not to hear this cry, the silent cry is heard by Allah. To be honest, I did not think that I would win the competition with the first place. As I said before, my aim was to be on the same platform with my dear friends who I knew would participate in the competition with very valuable works. Of course, being deemed worthy of the first prize made me very happy. Thank you to everyone who contributed to the organization of such a beautiful event.

SESSİZ FİGAN

Araftayım ey can!
Münacat eylerim, işiten yok.
Bir girdaba hapsolmuşum,
Gelip beni azat eden yok.
Dökülür gönül dalımdan papatya yapraklarım,
Bahara tomurcuk açar mı?
Bilen yok!
Bir çay demindeki huzurdu niyazım,
Çok görüldü demek ki, veren yok!
Kor düşmüş gönlüme,
Yanarım hisseden yok...
Zaten dilim lâl olmuş,
Anlatsam da dinleyen yok.
Kaderindir! boyun eğeceksin derler lâkin;
Kader diye alın yazımızı yazmışlar,
Gafletlerinden gören yok!
Kanatlanıp uçasım var amma,
Kanağımı da kırdılar...
Umursayan yok!
Kalmış avuçlarımda bir tutam feryat,
İşitenim Allah,
Kula hacet yok!

Ramil

Ahmadov

Azerbaycan **İstanbul Üniversitesi**

Ben Ramil Ahmadov, Azerbaycanlıyım. Lisansımı Bakü Devlet Üniversitesi Azerbaycan Dili ve Edebiyatı Bölümünde, yüksek lisansımı ise Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Yeni Türk Edebiyatı Anabilim Dalında tamamladım. Halihazırda İstanbul Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümünde doktora öğrenimime devam etmekteyim. *Zaman Tüneli*, *İki Şehrin Yazıları* ve *Orhan Pamuk'un Evinde* adlı şiir-deneme kitaplarım yayımlandı. "Ahmet Hamdi Tanpınar'ın Mahur Beste Romanında Arzu Üçgenleri", "Azerbaycan Serbest Şiiri ve Şairleri Üzerinde Nâzım Hikmet Etkisi", "Hâlid Ziya'nın 'Bir Ölünün Defteri' Romanında Üçgen Arzu", "Azerbaycan'ın Türkiye'deki İlk Büyükelçisi Yusuf Vezir Çemenzeminli'nin İstanbul'daki Faaliyet Dönemi 1919-1922", "1926 Bakü Türkoloji Kongresinde Türkiye'yi Temsil Eden Türkologlar ve Onların Azerbaycan'daki Çalışmaları" başlıklı makalelerim bulunmaktadır. Uluslararası Öğrenci Ödülleri 2021 kapsamında çeviri dalında üçüncülük, şiir dalında ise ikincilik derecesi kazandım.

I am Ramil Ahmadov, from Azerbaijan. I completed my undergraduate degree at Baku State University, Department of Azerbaijani Language and Literature, and my master's degree at Mimar Sinan Fine Arts University, Department of New Turkish Literature. I am currently continuing my doctoral studies at the Department of Turkish Language and Literature at Istanbul University. My poetry-essay books called *Zaman Tüneli*, *İki Şehrin Yazıları* and *Orhan Pamuk'un Evinde* have been published. I have articles on "Ahmet Hamdi Tanpınar'ın Mahur Beste Romanında Arzu Üçgenleri", "Azerbaycan Serbest Şiiri ve Şairleri Üzerinde Nâzım Hikmet Etkisi", "Hâlid Ziya'nın 'Bir Ölünün Defteri' Romanında Üçgen Arzu", "Azerbaycan'ın Türkiye'deki İlk Büyükelçisi Yusuf Vezir Çemenzeminli'nin İstanbul'daki Faaliyet Dönemi 1919-1922", "1926 Bakü Türkoloji Kongresinde Türkiye'yi Temsil Eden Türkologlar ve Onların Azerbaycan'daki Çalışmaları". I won the third place in translation and the second in poetry at the International Student Awards 2021.

ELMA SODASI

zihnimin hayali rafına diziyorum eşyaları;
plastik bardakları, kalemleri, kağıtları...
koleksiyonumun en gözdesi -
senden bana kalan
elma sodasının boş şişesi
dudaklarının ve parmak uçlarının izini kazımış belleğine -
dokunduğun hiçbir şey unutamıyor seni...
şişenin içindeki izmaritler
ayaklarımızın bir günlük haritası
şişli'den taksim'e uzanan.
apartmanın bodrum katında çaldığımız piyanonun sesi
şimdi çingene bir çocuğun akordeonundan yayılıyor sokağa,
havva'nın dişlediği elmanın cezasını çekerken
boş elma sodasının şişesiyle buluyorum kayıp cennetimi...

Selda

Derguti

Kuzey Makedonya Cumhuriyeti **Trakya Üniversitesi**

Ben Selda Derguti. 26 Kasım 2000'de Kuzey Makedonya'nın Kalkandelen kentinde doğdum. Makedonya'da doğmama rağmen Arnavut bir aileden geliyorum. Liseyi bitirene kadar eğitimimi ve yaşantımı Kuzey Makedonya'da sürdürdüm. Üniversite okumak için Türkiye'ye geldim. Türkiye'deki eğitimim hala devam etmektedir. Edirne Trakya Üniversitesinde ikinci sınıf mimarlık öğrencisiyim. Mimarlık, her zaman hayalimde olan bir meslekti. Okuduğum bu bölümün yanında edebiyat da çok ilgimi çekiyor. Kendi ülkemdeyken Arnavutça yazılar yazıyordum. Türkiye'ye geldikten sonra hem Türkçemi geliştirmek için hem de bu dilin kalbine dokunabilmek için Türkçe yazmaya başladım. Türkçenin çok zengin ve eski kökenli bir dil olması, bu dilde yazı yazmayı zor kılmasının yanı sıra onu daha da güzel yapıyor. Türkiye'ye ilk geldiğimde YTB'nin düzenlediği Uluslararası Öğrenciler Eser Yarışması'na katılmıştım. O yarışmada dereceye girememiş olsam da güzel bir deneyim kazandım ve deneyimli olmam en son katılıp dereceye girdiğim yarışmada bana büyük bir kolaylık sağladı. Uluslararası Öğrenci Ödülleri 2021 kapsamında dereceye giren "İnsanca" adlı şiirimdir. İnsanlık adına yazmış olduğum bu eser, benim için çok büyük önem taşımakta çünkü her yazı yazdığım da en önemsedığım şey okuyucunun eserimin en az bir yerinde kendini bulabilmesidir. Bunu da en çok bu şiirimde yapmayı başardığımı düşünüyorum. Hem güncel konulara hem de insanın var oluşundan beri his dünyasını kurcalayan ama konuşulmayan konulara değinip onlara dokunabilmeyi hedefledim. Eserimin bir kitapta yer alması ise hedefime fazlasıyla ulaşmamı sağladı ve bu benim için bu deneyimin en güzel kısmı oldu.

I am Selda Derguti. I was born on November 26, 2000, in the city of Tetovo, North Macedonia. Although I was born in Macedonia, I come from an Albanian family. I continued my education and life in that country until I finished high school. I came to Türkiye to study at university. I'm continuing my education in Türkiye. I am a second-year architecture student at Edirne Trakya University. Architecture has always been my dream profession and I am currently studying it. In addition to this department, I am also extremely interested in literature. When I was in my home country, I was writing in the Albanian language. After I came to Türkiye, I started writing in Turkish both to improve my Turkish and to be able to touch on the heart of this language. The fact that Turkish has ancient origins and is an extraordinarily rich language besides making it difficult to write in this language, also makes it more beautiful. When I first came to Türkiye, I participated in the International Students Art Competition organized by YTB. Even though I did not get any degree in that competition, it gave me a pleasant experience and being experienced made it easier for me to take place in the other competition where I also got a degree. It was my poem under the name of "İnsanca" (Humanly), which was ranked within the first places in the "International Student Awards 2021." This work of mine, which I wrote on behalf of humanity, is of immense importance to me because the most important thing for me every time I write, is to be able to make the reader find himself at least in one place in my work. I think that I have succeeded in doing this mostly in this poem. It was my goal to touch on current issues as well as the issues that have been plaguing the human world since its existence but are not talked about. The fact that my work was included in a book helped me achieve my goal more than I have expected and it was the most beautiful and happiest part of this experience.

İNANCA

Son kalıntıları toplarken bulduk güneşi,
Her gidişin dönüşü olur derler lakin bu sefer, son sefer
gibi.
Bana soracak olursanız, güneşin gidişindeki hâlini,
Üzgün değil, mutlu değil, tebessüm ile toplayıp gitti
bavulunu,
Yine de en güzel hâli, buralardan giderken ki hâli,
Belki de böyle hatırlamamızı istediği için.
Biz de bir güneş batımı bırakalım insanlarda,
En güzel yüzümüzü bırakalım gittiğimizde.
Kalırsak da ilkbahar günleri olalım onlara.
Tekdüze hayatımızda, mevsimlerin ayrı renkte
olmadığını unutmayalım,
Yazı, kışı aynı mevsimmiş gibi yaşatmayalım kimselere,
Deviririz çiçekleri,
Kuruturuz içlerinde ne varsa.
Geleceği olan hayallerin üstünü karalamayalım.
Bir hayal öldürmek, bir gelecek öldürmek değil midir?
Daha güzel yarınlar istemiyor muyuz?
Hayaller için ne ara;
Atmaktan durdu ümitlerimizin kalpleri?
Bir damla yürek yetmez mi, özümüze dönmeye?
Denemeyelim mi yeniden?
Her gün, yılmadan, bıkmadan, olumsuzluklara
kapılmadan.
En iyi niyetlerimizi yeşertmek için ekmemelim mi
toprağa?
Bu defa insanca koksun bahçelerimiz çiçek niyetine.
Yabancı limanlara bırakıp gidebilelim iyilik dolu
gemilerimizi,
Gelip vururlar yine kıyımıza, fırtınalar çökmünce.
Bir göçmen vedası kadar çaresiz olanlara,
Kuş kanadı verelim.
Herkesin bir direnişi gibi, bir uçuşu da olsun.
Oralarda, ışığın sonsuz olduğu yerlerde buluşalım on-
larla,
Mavilerden konuşalım.
Uçmaktan yorulduğumuzda ise bir gün,

şehirlerimize inip kendimize bakalım;
Yağmuru haz edenlerden miyiz yoksa sevmez miyiz
ıslanmayı?
Boşluklarını hüzünle dolduranlardan mıyız,
kendi küllerinden doğanlardan mı?
Bu defa melhem biz olalım yaralarımıza,
Zaaflarımızın da efendileri.
Şiirin ortasında ağlamaktan korkmayalım yine.
Bazen bilmediğimizi söylemekten, bazen de
kaybettiğimizi.
Utanmayalım, bunlar insanca.
Küçük bir kıvılcım döndürmesin yolumuzdan,
Hedeflerimiz engellerimizden büyük olsun,
Bütün hedeflere de nefes olalım.
Deniz kadar sonsuz olanları özgür bırakalım,
Sığdıramayız denizleri göllere,
Deniz yer ister, özgürlük ister ve bazı şeyler özgür iken
güzel.
Mahsunca sukût eyleyenlere ses olalım,
Ezmeyelim, ezdirmeyelim,
Kırıp dökmeyelim, yakmayalım güzel ne varsa,
Yıkmasın dünyamızı bizden iyisini görmek.
İnsanlardan konuşmayı değil de dinlemeyi, en çok da
öğrenmeyi öğrenelim.
Elimiz ve dilimiz aynı sözü mırıldansın.
Bilsem keşke insan kalabilenlerin isimlerini, yıldızlara
asarım,
Gökyüzüne imzaları olsun, İNANCA.

Shifa

Masood

Hindistan **Hacettepe Üniversitesi**

Benim adım Shifa Massod, 2001 doğumluyum. Hindistanlıyım. Türkçe eğitimimi tamamladıktan sonra Hacettepe Üniversitesi Psikoloji Bölümünde okuyacağım. Yarışmaya Türkçe dilinde yazma becerimi geliştirmek için katıldım. Yazmış olduğum şiir ile dünyaya Keşmir'in acı hikâyesini anlatmayı hedefledim ve bu şiire yüreğimdekileri döktüm. Bu şiir, yirmi yıllık bir çatışma içinde yaşamayı ifade ediyor. Bu şiir benim duygularımı ve ana vatanımla olan ağırlı bağı yansıtıyor. Aynı zamanda şiirde Türkiye ile Keşmir'in aynı anda hem ne kadar farklı hem de bir o kadar benzer olduklarını anlatan bir karşılaştırma yaptım. Yarışmada derece aldığıma bir süre inanmadım fakat sonrasında çok güzel duygular yaşadım. Şiirimin böylesine büyük bir platformda kabul görmesi ve takdir edilmesi beni gerçekten çok mutlu etti.

My name is Shifa Massod, I was born in 2001. I am from India. After completing my Turkish education, I will study at Hacettepe University, Department of Psychology. I participated in the competition to improve my writing skills in Turkish. With the poem I wrote, I aimed to tell the world the bitter story of Kashmir and poured my heart into this poem. This poem expresses living in a conflict for twenty years. This poem reflects my feelings and the painful connection with my homeland. At the same time, I made a comparison in the poem about how different and similar at the same time Türkiye and Kashmir are. I couldn't believe it for a while when I got a degree in the competition, but I had amazing feelings afterwards. I was really happy that my poem was accepted and appreciated on such a big platform.

BEKLENEN RÜYA

uzak bir yerden geldim,
yolların masum kanla,
boyandığı bir yer
acının çaresizlik bardaklarında,
ikram edildiği bir yer
çocuk oyun alanlarının mezarlığı,
dönüştüğü bir yer
annelerin on yıllardır oğullarını,
beklediği bir yer
namaza giden ama
bir daha dönmeyen çocukları
mutluluk gibi,
unutuşun girdabında
kaybolan çocukları
duymadın mı?
Keşmir dedikleri cenneti?
ama baskı kuyularından
çok uzakta, bir dünyadır,
mutludur

ve ana vatanıma rüyamda,
bu gece, bunu anlatacağım

şimdi uzak bir yerdeyim
havanın daha sıcak,
olduğu bir yer
geceleri sokağa çıkma yasağının,
olmadığı bir yer
kanın ucuz,
olmadığı bir yer
çivili kurşunlu tacım,
elmasa dönüştü
çocukluğumdaki travma yaraları,
açan güllere dönüştü
hatıra buketi yeniden ellerimde,
burada eriyen aşk için,
solmasına izin vermedi
Türkiye diyorlar, ben buna,
aşk ülkesi diyorum

ve ana vatanıma rüyamda,
bu gece, bunu anlatacağım

M
Ş İ İ R
Dalı
Mansiyon
Ödülü

şafağın alnımdan
öpmesini izliyorum
bütün gece
hıçkırıklarımı duyduktan sonra
ışınlar getirir,
umut mesajı,
kalbimde, umutsuzluk dolu
aya el sallıyorum,
yıldızların kulaklarına,
fısıldıyorum,
"Orada henüz şafak sökmedi mi?
yoksa ulusum,
hala karanlığın yasını tutuyor mu?"
bunu duyunca,
gökyüzünde,
bir yıldız kırıldı

ve ana vatanıma rüyamda,
bu gece, bunu anlatacağım

Hamamönündeki düşen çınar yaprakları,
bana eski sonbahar günlerimi hatırlattı
mutluluk gibi, parçalanırlardı
zorbanın ayakları altında
semaver çayı bana,
ailemle geçirdiğim sabahları hatırlatıyor,
çay içip
güldüğümüz zamanın sayısını
kaybettiğimizde
rüzgar bana sarılıyor soruyorum,
"Keşmir'den buraya
benim için mi geldin?"
gülümsemesi gözlerimde

duruyor diyor ki:
"Burada bulunmuştum,
bir sonsuzluktan beri,
seni bekliyorum."

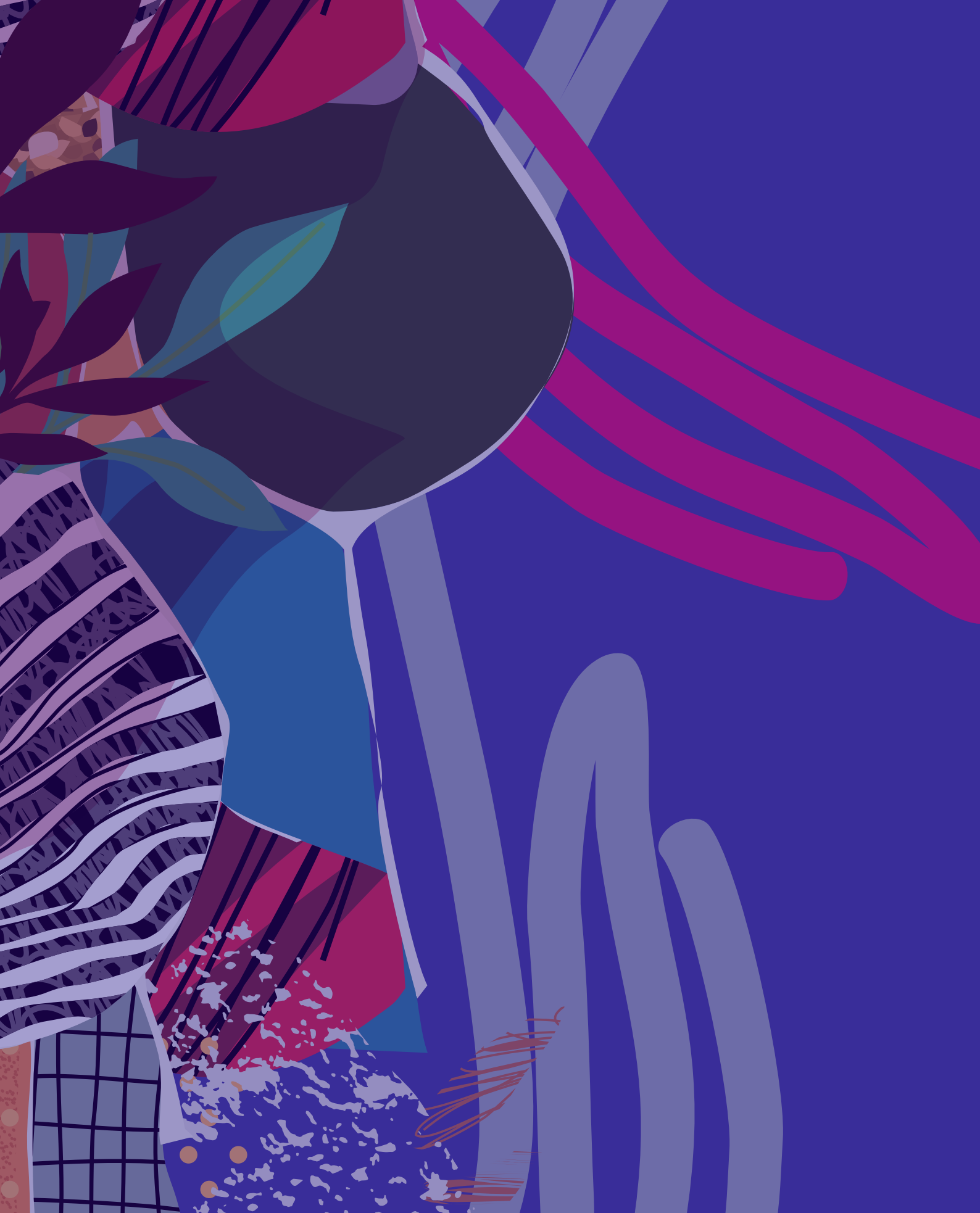
ve ana vatanıma rüyamda,
bu gece, bunu anlatacağım

burada silah sesi yok,
ruhumu titreten
burada sokağa çıkma yasağı yok,
rüyalarımı hapseden
burada pelet tabancası yok,
umutları delen
burada kılıç yok,
kanatlarımı kesen
burada hava özgürlük kokuyor,
çiçekler kaygısız dans ediyor,
bahçelerimizin aksine,
koparıma korkusu olmadan

ve ana vatanıma rüyamda,
bu gece, bunu anlatacağım
ailemi özlediğimde
gökyüzünden
bana biraz gözyaşı
ödünç vermesini,
rica ediyorum
ve yağmur yağar,
keder saçar
sevilen birinden uzaklık
bitmemiş bir şiir gibi
uyuyamadığım gecelerde,

büyükannemin folkloru,
uyumam için şarkı söyler
Keşmir'imi özlesem de,
bu ülke de benzer hissettiriyor
gerçekten aşk büyüü
binlerce kilometre mesafeye rağmen,
evde hissediyorum

ve ana vatanıma rüyamda,
bu gece, bunu anlatacağım

TÜRKİYE
SCHOLARSHIPS
BURLARI

ULUSLARARASI
ÖĞRENCİ
ÖDÜLLERİ
2021

[f](#) [t](#) [@](#) [v](#) /TurkiyeBurslari

daha fazla bilgi için

www.turkiyescholarships.gov.tr

www.turkiyeburslari.gov.tr

çağrı merkezi

0850 455 0 982

ISBN 978-975-17-5392-2

9 789751 753922 >